Lily Prior

Ardoare

Un roman despre cum poţi fi vrăjit

„Un basm irezistibil de amuzant, de subtil, asezonat cu picanterii romantice.”
– Booklist

love & life
LEDA

Lily Prior

ARDOARE

Un roman despre cum poţi fi vrăjit

Traducere din limba engleză de
LIVIANA TANE

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Mihnea Gafiţa
Tehnoredactare computerizată: Corina Huţan

Lily Prior, *Ardor. A Novei of Enchantment*
Copyright © 2004 by Lily Prior
AII rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii
Sunt rezervate Editurii LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN 978-973-102-195-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PRIOR, LILY
Ardoare/Lily Prior; trad.: Liviana Tane.— Bucureşti: Leda, 2010
ISBN 978-973-102-195-9

I. Tane, Liviana (trad.)

821.111-31 135.1

Pentru Christopher

ARDOARE

În vara aceea, plutea peste tot în aer, ca un nor, încărcând atmosfera perlată. Firicele de praf auriu pluteau captive în razele de soare şi sclipeau, provocând fiori de dorinţă. Multe şi rozalii. O ectoplasmă parfumată.

— Gardenii, frezii, sângele-voinicului, muguri de măr, spuneau iubitorii de grădini, încercând s-o eticheteze după miros.

— Frişcă proaspătă, ciocolată topită, pâine scoasă din cuptor, pepeni bine copţi, fragi, spuneau gurmanzii, salivând de poftă.

— Pofte trupeşti, spuneau moraliştii, strâmbând din nas.

— Emanaţie divină, spuneau măicuţele de la mănăstirea Sant'Antonio Abate, aducând laude într-o slujbă specială, oficiată de episcop.

— Asanări, scria pe hârtie inspectorul municipal pentru mediul înconjurător, cu o caligrafie alambicată.

— Ceaţă, spuneau meteorologii.

— Aer proaspăt, spuneau puriştii.

— Moarte, spuneau pesimiştii.

— Nimicuri, spuneau intelectualii.

— Holeră, spuneau medicii.

Şi totuşi, nu era nimic din toate acestea. Ardoare era, iar cei care o respirau, inclusiv eu, fuseseră contaminaţi.

PERSONAJELE

Fernanda *Pondetosa., femeia*

Oscar, *maimuța*

Sole și Luna, *copiii maimuței*

Olga, *broasca țestoasă are șapte copii: Evangelista, Caria, Debora, Cressida, Dafne, Manon și Lila)*

Raffaello di Porzio, *băiatul care livrează telegrame de la circumscripția a unsprezecea*

Vasco, *supraveghetor la compania de transport Grossi* Signora Vasco, *soția lui Vasco*

Glauco Pancio, *unul dintre angajații companiei de transport Grossi*

Borrelli, *barmanul de pe* Santa Luigia

Maria Grazia, *verișoara mea*

Arcadio Carnabuci, *cultivatorul de măslini*

Concetta Crocetta, *asistenta medicală districtuală*

Eu, Gezabel, *catâroaica Autorității Sanitare Districtuale*

Fedra Brini, *împletitoare de pănă de păianjen*

Priscilla Carnabuci, *mama lui Arcadio (decedată)*

Remo Carnabuci, *tatăl lui Arcadio (decedat)*

Max, *câinele lui Arcadio*

Amelberga Fidotti, *asistenta vânzătorului de pânzeturi* Speranza Pattd, *organista bisericii și bibliotecara orașului* Teresa Marta, *țesătoarea de covoare cea oarbă și soțul ei surd, Berardo*

Maico Beato, *corist, moare de embolie*

Padre Arcangelo, *preotul parohiei*

Ambrogio Bufaletri, *șofer de camion*

Irina Biancardi, *șoferiță de ambulanță* Gianluigi Pupini, *paramedic*

Maria Calenda, face *brânză și are grijă de porci în casa Castorini*

Silvana Castorini (născută Ponderosa), *sora geamănă a Fernandei*

Fidelio Castorini, *soţul Silvanei, cumnatul Fernandei*

Primo Castorini, *tăietorul de porci, fratele mai mic al lui Fidelio*

Perdita Castorini, *mama lui Fidelio şi a lui Primo*

Ferma de Porci Pucillo, *principalul rival al „Porcului Fericit"*

Văduva Filippucci, *una dintre prietenele lui Primo Castorini*

Banda de hoţi cunoscuţi sub numele de Nellinos şi câinele lor, Fausto

Neddo, *sihastrul din regiune*

Sancio, *catârulfamiliei Castorini*

Belinda Fondi, *dă naştere unui înger*

Romeo Fondi, *soţul Belindei*

Serafino Fondi, *copilul-înger*

Felice, Emilio şi Prospero Fondi, *viitoarele progenituri ale Belindei şi ale lui Romeo*

Dr. Amilcare Croce, *doctorul* Văduva Maddaloni

Don Dino Maddaloni, *patronul firmei de Pompe Funebre Maddă- loni şi şeful Mafiei locale*

Pomilio, Prisco, Pirro, Maico, Ivano şi Gaddo Maddaloni, *cei şase fii ai lui Don Dino*

Selmo şi Narno Maddaloni, *verii lui Don Dino*

Franco Laudato*, pictor şi om bun la toate*

Luigi Bordino, *brutarul*

Gloriana Bordino, *soţia lui Luigi (decedată)*

Melchiore Bordino, *fiul brutarului (plăcintar)*

Susanna Bordino, *soţia lui Melchiore*

Bătrânul Luigi Bordino, *actualul tată al lui Luigi*

Manfredi Bordino, *bunicul lui Luigi*

Gerberto Nicoletto, *cultivatorul de pepeni*

Filiberto Carofalo, *lăptarul*

Sebastiano Monfregola, *bărbierul*

Policarpo Pinto*aprinzătorul de şoareci*

Luca Carluccio, *pantofarul*

Carlotta Bolletta, *soră de noapte la infirmerie*

Signor Alberto Cocozza, *de la Departamentul de Sănătate şi Igienă Publică*

Surorile Gobbi, *celebre pentru părul lor facial*

Arturo Bassiano, *vânzătorul de bilete de loterie*

Carmelo Sorbill*o, poştaşul cel neserios*

Giuseppe Mormile, *cel mai apropiat vecin al lui Amilcare Croce*

Immacolata Mormile, *soţia lui Giuseppe*

PROLOG

Probabil că femeia presimţise tragedia, căci atunci când ajunse cu telegrama, băiatul găsi casa ferecată şi pe Fernanda Ponderosa deja plecată. Raffaello di Porzio realizase după vibraţia sârmei că aducea veşti rele. Şi stând aşa, pe veranda părăsită, cu plicul în palmă, el se simţi copleşit de povara nefericirii pe care o purta şi se împletici pe trepte sub greutatea ei.

Grădina de vis, renumită pe toată insula, căpătase deja o poleială de frumuseţe abandonată. În cele două ceasuri de când plecase femeia, toate cele trei sute de specii de orhidee începuseră să se ofilească; la fel şi sângele-voinicului, gardeniile şi fragedele frezii. Puieţii de piersică se uscaseră, iar peluzele, odinioară verzi, luxuriante, perfecte ca un covor de maharajah, erau deja pârjolite. Nici parfumul de flori de portocal îmbobocite, de lavandă şi caprifoi nu mai umplea aerul; se mai simţea doar mirosul greu de putregai şi ruină. Fluturii, atât de minunaţi altădată, dispăruseră împreună cu albinele care sorbeau fericite din flori. Statuia zeiţei Afrodita dispăruse şi ea, lăsând în pământ un gol în care colcăiau păduchi de lemn şi viermi, iar susurul altădată cristalin şi vesel al fântânii se transformase acum într-un hohot de plâns.

Raffaello di Porzio se cutremură. Aerul sumbru arunca o umbră glacială peste grădini, deşi soarele era tocmai la zenit. Adunându-şi puterile, totuşi, el porni în căutarea ei şi o luă cu bicicleta pe strada pietruită, cuprins în acelaşi timp de un sentiment de panică şi de nevoia de a-şi duce sarcina la bun sfârşit.

Deşi Raffaello di Porzio nu reuşise să-i dea de urmă, Fernanda Ponderosa putea fi văzută în portul din Grandi Traghetti, stând ca o regină pe chei, înconjurată de mai

multe bunuri personale decât ar fi fost prudent. O cadă de fontă, aflată în familia ei de nouă generaţii, zăcea lângă ea, lăsând aceeaşi impresie ca şi chipul Fernandei Ponderosa însăşi: un amestec ciudat de teamă şi determinare. Cinci bărbaţi o căraseră până acolo, sub îndrumarea supraveghetorului Vasco, iar acum sudoarea sărată li se scurgea printre scândurile uzate şi se făcea una cu valurile oceanului.

În zadar se strădui Glauco Pancio să sprijine acea greutate – o tragedie în plus într-o zi a tragediilor –, căci până la urmă cada îi învinse pe toţi şi, cu o zdruncinătură ce păru aproape omenească, urmată de un trosnet puternic provocat parcă de un căpcăun care ar fi mânuit un topor uriaş, ea se prăbuşi cu tot cu scândurile putrezite. Se scufundă maiestuos până pe fundul apei, unde ateriza cu o bufnitură surdă pe nisip, spre grozava uimire a peştilor-papagal şi spre disperarea melcilor agăţaţi tăcut de pilonii cheiului.

Doar printr-o minune hainele Fernandei Ponderosa rămaseră uscate şi, deşi se purta ca şi când n-ar fi observat nimic, ea văzu în scufundarea căzii încă un semn rău-prevestitor. Bărbaţii care se ocupau de transportul lucrurilor îi urmară exemplul, considerând c-ar fi fost complet lipsit de delicateţe să mai spună ceva. Nu-i trecu nimănui prin minte să iniţieze vreo operaţiune de salvare. Cada care, timp de trei sute de ani, servise la purificarea iluştrilor ei străbuni, curăţindu-i de sângele rănilor căpătate în luptă, de mucozităţile naşterii sau de transpiraţia dragostei, era de-acum redusă la statutul unui simplu loc de spălat pentru sirenele mai puţin meticuloase din Marina Grande.

Fernanda Ponderosa se uită îngrijorată împrejur, spre celelalte catrafuse şi mărunţişuri care-i aparţineau, aşteptându-se parcă să ia şi acelea calea mării înspumate. Se vedea ea însăşi victima prematură a unui naufragiu, deşi, tehnic vorbind, încă stătea cu picioarele pe pământ. Cuşca

poleită în care se afla sinistra ei maimuţă, Oscar, se găsise brusc suspendată pe marginea abisului nou-creat şi, cu toate că ocupanta ei o făcea pe nepăsătoarea, degetele mărunte i se arcuiau într-un gest de groază, pe care Fernanda Ponderosa nu putea să nu-l observe. Costumul de marinar cu care o îmbrăcase grijulie de dimineaţă, în pregătirea călătoriei, mustea de apă, dar şi de lacrimile vărsate pe ascuns.

Îi mută cuşca într-un loc ce părea mai sigur şi, căutând în geantă, îi întinse printre gratiile cuştii o batistă din pânză brodată pe margini şi tivită cu dantelă fină, cu care să se şteargă de apă. Maimuţa dădu o atenţie deosebită zonei din spatele urechilor, unde avea o predispoziţie pentru dezvoltarea unei ciuperci, dar şi spaţiilor dintre degete, care începeau, încet-încet, să se relaxeze acum, că pericolul iniţial părea să fi trecut, la fel şi costumului şifonat, care, din păcate, nu mai era la fel de impecabil ca la plecarea de acasă, ceva mai devreme. Înainte de orice, maimuţa era o fiinţă ordonată.

Cuferele uriaşe de stejar, care conţineau lenjerie şi dantele, blocau marginile cheiului. Sub îndrumarea laconicului Vasco, care intrase destul de târziu în afacerea cu mutări – omul îşi dedicase tinereţea înălţării de baricade –, hamalii îi abandonaseră bunurile, Fernandei Ponderosa, cu nepăsarea complexă a celor care pregătesc obstacolele pentru o cursă. Pe chei, aruncate într-un talmeş-balmeş ca dintr-un vis urât, mai erau un leagăn în formă de cal de lemn cu coama din păr natural, statuia zeiţei Afrodita în mărime naturală, din marmură, a cărei dispariţie din grădină fusese deja observată de Raffaello di Porzio, un şezlong, o scară interioară spiralată, portrete de familie ale nobilei case Ponderosa, un vas de sticlă în care se aflau broasca ţestoasă Olga şi cei şapte copii ai ei de mărimea unor monede, o giruetă, o cristelniţă de. Botez datând de pe vremea celor

dintâi cruciade, o sumedenie de cutii pentru pălării, un pian cu coadă, capul semeţ al unui unicorn, un hipopotam pigmeu împăiat, aşezat într-o vitrină, o harpă susţinută de îngeri sculptaţi în lemn, un pat greu de copil, din stejar, o pendulă mare de pe vremea bunicului, un teanc de găleţi galvanizate, un suport pentru umbrele în formă de picior de elefant, tigăi din aramă, un pat de puf, un frigider în genul celor americane, aprovizionat pentru călătorie, rachete de tenis, un candelabru de cristal, un bananier şi, în sfârşit, o valiză care conţinea lingouri de aur şi bijuterii preţioase.

Această selecţie nu era nici pe departe întregul conţinut al casei şi nici cea mai preţioasă, dar, în dimineaţa aceea, când se trezise cu inima strânsă de un presentiment al dezastrului, Fernanda Ponderosa luase cu ea numai acele obiecte pe care le-ar fi salvat în caz de incendiu. Când se muta – şi se muta des –, lua doar lucrurile care îi veneau mai la îndemână, scăpând astfel de agonia deciziilor de a alege într-un moment în care viaţa şi moartea erau puse în balanţă.

Deşi mutarea nu era una completă, nevoia de a-l duce pe Glauco Pancio la infirmerie devenise presantă. Era întins pe un paiet de lemn, ţinându-se de vintre şi gemând înfiorător. Fernanda Ponderosa îi îndepărtă pe hamali ca pe nişte muşte, cu lui gest al mâinii (pentru ei, devenise imposibil să mai facă orişice în afara grupului şi, când pleca unul dintre ei, ceilalţi trebuia să-l urmeze), şi se simţi copleşită de mulţimea propriilor ei bunuri, care păreau să aibă alte caracteristici acum, când se aflau în afara casei, sub soarele de pe chei, indecent expuse privirilor publicului.

Turiştii veniţi în vacanţe organizate, cu cel mult o valiză şi un braţ de amintiri jalnice fiecare, o priveau cu ostilitate, pentru că ocupase atâta spaţiu, iar mormăielile lor cu jumătate de glas îi ajungeau, totuşi, la urechi, iscându-i în obraji o roşeaţă de iritare. Un tânăr în uniformă îşi făcu

apariţia cu o mapă cu documente şi o informă, în jargonul oficial, că numita Fernanda Ponderosa se putea aştepta să fie amendată de autorităţile din Grandi Traghetti pentru pagubele provocate zonelor de acces public. Dar ce era mai rău abia de-acum avea să vină.

În drum spre infirmerie, Vasco, despre care s-ar fi putut spune orice, numai nu c-ar fi fost un şofer priceput la volanul unui camion, nu-l văzu pe Raffaello di Porzio, care venea de pe Via della Fortuna, fluturând în continuare telegrama şi strigând-o pe Fernanda Ponderosa, în speranţa că ea l-ar fi auzit de unde era. Mulţi fură de părere că pentru Raffaello di Porzio fusese o binecuvântare să moară pe loc, în urma impactului, însă Vasco nu se dovedi la fel de norocos. După ce zbură prin aer câteva străzi, el ateriză în cap tocmai pe acoperişul comandamentului militar şi se trezi ciuruit de gloanţe de o santinelă mult prea zeloasă, care-l confundase cu vreun terorist.

Deşi capul zdrobit şi trupul ciuruit ca o strecurătoare îi fiară îngrijite de cei mai buni chirurgi disponibili pe insulă, mintea lui Vasco rămase imposibil de recuperat. Signorei Vasco îi plăcea să creadă că-şi urmase traiectoria şi se consola cu ideea că, în vreme ce cadavrul viu al soţului ei zăcea nemişcat într-un hamac, mintea lui gravita în jurul Pământului.

Nici telegrama nu mai fu recuperată. În pumnul strâns al lui Raffaello di Porzio, în orice caz, nu mai era şi când îi fură descleştate, până la urmă, degetele înţepenite, nu se găsi nimic altceva între ele afară de câteva lacrimi îngheţate, pe care mama lui le adună cu grijă şi le păstră de-atunci într-un borcan, în cutia ei frigorifică de acasă. Indiferent de ce se întâmplase cu ea, nimeni nu mai văzu vreodată nici urmă de telegramă, aşa încât Fernanda Ponderosa îşi continuă călătoria bazându-se doar pe intuiţia ei. O intuiţie de care, trebuie s-o spunem, nu se îndoia nicio clipă şi în funcţie de

care îşi adapta ritmul vieţii.

În cacofonia de claxoane şi sirene care marcau cel mai grav accident de circulaţie pe care şi-l amintea oraşul, o bandă de hoţi profită de gălăgie şi fură o parte din bunurile Fernandei Ponderosa, răspândite pe chei. Ea descoperi furtul mult mai târziu, abia când *Santa Luigia* trase, în sfârşit, la ţărm, când hamalii începură să încarce marfa şi când nu mai era deja nimic de făcut. După ce se asigură că Oscar şi Olga, împreună cu cei şapte copii ai ei, se aflau în siguranţă, ea reuşi să accepte furtul cu un calm pe care şi-l căută îndelung în adâncul sufletului. În plus, îşi spuse că era doar o supărare trecătoare, în comparaţie cu ceea ce ştia că o aştepta la sfârşitul călătoriei. În fond, nu-i plăcuseră niciodată portretele; probabil că scara în formă de spirală nu i-ar fi fost de prea mare folos; şi unde mai puneai că nici măcar nu fusese vreodată de acord cu înclinaţia strămoşilor ei spre vânătoarea de anvergură. Continuă să supravegheze încărcarea lucrurilor care-i mai rămăseseră şi apoi îşi ocupă locul la prora vasului.

Când, în sfârşit, feribotul ridică ancora, ea nu aruncă nici măcar o privire în urmă, spre paradisul insular pe care-l părăsea pentru totdeauna. Îşi făcuse o regulă din a nu privi înapoi, în schimb, se uită spre largul mării, spre adevărata şcoală de acrobaţie a celor câteva sute de delfini puternici, care parcă dansau în apele strălucitoare, şi spre caracatiţa uriaşă trasă cu greu pe punte, cu o biată undiţă de pescuit, de un şcolar.

* * *

Pe insulă, plecarea ei fu primită de mulţi cu un sentiment de uşurare. Evenimentele dimineţii îi consolidaseră reputaţia de piază-rea, iar familiile Vasco şi Di Porzio, cu toată durerea lor, simţiră că era mai prudent să le ofere prietenilor nişte vin şi câteva prăjituri cu migdale pentru a-i sărbători plecarea.

Pe durata celor două zile şi două nopţi cât ţinu călătoria, Fernanda Ponderosa refuză să se odihnească şi nici nu vru să-şi abandoneze poziţia avantajoasă de la prora navei. Rămase acolo, ca o femeie-galion, înfăşurată în mantia neagră de navigator, care i se învolbura la spate, în bătaia vântului. Pentru ceilalţi pasageri, majoritatea negustori cu valize pline de mănuşi de cauciuc, meşe de păr sau proteze chirurgicale, era o prezenţă sinistră.

Ce să fi fost, o fantomă? îl întrebară ei pe Borrelli, barmanul, iar acesta profită şi-şi combină vânzarea băuturilor cu nişte minciuni despre Fernanda Ponderosa care le îngheţau sângele în vine şi-i convingeau pe clienţi că numai după o doză copioasă de curaj la sticlă s-ar mai fi putut întoarce în cabinele lor. Cu toate acestea, femeia nu era vinovată de nimic mai sinistru decât de dorinţa de a grăbi înaintarea vasului şi de încercarea zadarnică de a înţelege cauza durerii care-i sfâşia inima.

În sfârşit, *Santa Luigia* ajunse în port şi Fernanda Ponderosa, maimuţa, familia de broaşte ţestoase şi bunurile, câte mai rămăseseră, se adunară de-a valma pe un alt chei, de astă dată pe continent, la mare depărtare de casă. Alcătuiau un grup jalnic, mai ales când cerurile se deschiseră şi-i scăldară pe toţi cu un şuvoi generos de apă, conferindu-le aspectul pitoresc al unei fântâni. Broaştelor ţestoase nu le păsa de umezeală, dar maimuţa o ura şi se văzu nevoită să se şteargă încă o dată cu batista care abia se uscase.

Ştiu toate acestea pentru că, printr-o uimitoare coincidenţă, verişoara mea Maria Grazia venise ea însăşi cu aceeaşi *Santa Luigia* şi văzuse *cu ochii ei* tot ce se întâmplase.

Partea întâi

SEMĂNATUL

CAPITOLUL UNU

Responsabil pentru toată această încurcătură era nimeni altul decât Arcadio Carnabuci al nostru, cultivatorul de măslini. Dezamăgit de refuzul ferm primit din partea oricărei femei din regiune pe care încercase vreodată s-o abordeze, extenuat de singurătatea care-l debilita, el ajunsese la disperare. Exact în acest moment al existenţei sale, auzise o bătaie în uşă şi se simţise de-a dreptul sedus de limbajul catifelat al unui vânzător ambulant. Câteva clipe mai târziu, cumpărase deja, cu mare cheltuială, o mână de seminţe despre care ţiganul îi garanta că aveau să-i aducă dragostea.

Plin de bucurie, vânzătorul pusese banii în buzunar şi plecase în grabă, nu care cumva să apuce cultivatorul de măslini să se răzgândească. Dar nu trebuia să-şi facă griji. Arcadio Carnabuci era încântat de achiziţie şi abia aştepta să i se schimbe viaţa. Nimeni n-ar fi ghicit vreodată ce avea să urmeze, dar voi însemna totul cu sinceritate în aceste pagini, pentru că eu însămi am fost profund implicată în tot ce s-a întâmplat.

Răspunzând, aşadar, impulsului irezistibil al naturii, Arcadio Carnabuci plantă seminţele dragostei sale la începutul primăverii, când zilele scurte ale lui februarie cel trecător se grăbeau spre martie şi când pământul începea deja să prindă viaţă. Ceaţa se agăţa încă de lizierele de pe dealuri ca tot atâtea văluri de mătase, iar pe câmpuri se întrezăreau siluete mărunte, încotoşmănate bine, ca să poată înfrunta frigul, semănând recolta viitoare prin locurile unde zăpada se topise.

Arcadio Carnabuci îşi petrecea orele de lucru cocoţat pe o scară, curăţând măslinii pe care familia sa îi avea în grijă de

o mie de ani. Dar mintea lui nu stătea la măslini. Nicidecum. Îi stătea la dragoste.

În aerul tăios, înceţoşat de răsuflarea lui, se simţea tensiunea, fermă ca ramurile fragede care îi plesneau sub cuţit. Peste noapte, migdalii fuseseră copleşiţi de flori. Ca să nu se lase mai prejos, cireşii le urmaseră exemplul; la fel făcuseră şi curmalii japonezi, şi castanii, şi rodiii. Lujerii lipicioşi de pe crengile sălciilor dăduseră mâţişori cârlionţaţi, iar pajiştile se acoperiseră cu o explozie de flori de primăvară: crinii-de-câmp, narcisele pitice, clopoţeii, brânduşele şi irişii formau un covor de o multitudine ameţitoare de culori. Asparagusul sălbatic şi ierburile dulce-mirositoare umpleau aerul proaspăt, renăscut, iar pe culmile munţilor înflorea rododendronul.

Arcadio Carnabuci simţea energia pământului prin tălpile groase ale ghetelor. Toată acea efervescenţă îşi făcea loc la suprafaţă şi-i urca în picioare, făcându-l să danseze împotriva propriei voinţe.

— Uite, dansez! strigă el, fără să se adreseze cuiva în mod deosebit, dar cu atât mai uimit, cu cât el nu făcuse niciodată în viaţa lui nici măcar un pas de dans. Izbucni în râs: Dansez!

Şi chiar dansa. Mai uşor la început, dar, pe măsură ce căpăta încredere, se lăsa purtat de ritmul dansului. Braţele i se alăturară şi ele; picioarele, de obicei grele ca de plumb, erau acum uşoare ca fulgul. Ţopăia pe pământul bătătorit şi se avânta în aer. Cobora şi se înălţa ca o rândunică. Îşi unduia şoldurile. Îşi dădea cu putere capul pe spate.

Cine îl vedea îşi ridica gulerul hainei şi-şi cobora privirile spre degetele înmănuşate, căutând să-şi ascundă stânjeneala. Arcadio Carnabuci, un om dintotdeauna ciudat, devenise şi mai ciudat. În ziua aceea, colega mea şi asistenta medicală districtuală, Concetta Crocetta, primi şapte sesizări separate, care cereau internarea lui Arcadio Carnabuci în *manicomio* – în balamucul de la Cascia, pentru binele întregii

regiuni. Şi totuşi, când am străbătut în trap mărunt livada de măslini a lui Arcadio Carnabuci, ca să fim martore la ciudăţeniile sale, am constatat că omul nu suferea de nimic altceva decât de o bună dispoziţie pricinuită de sosirea primăverii. Zâmbind cu indulgenţă, Concetta m-a îndemnat la drum, atingându-mă uşurel cu călcâiele ei mici. Pe vremea aceea, nu era niciodată dură cu coastele mele fragile, aşa c-am pornit-o înapoi spre casă.

Dar impulsul care-l cuprinsese pe Arcadio Carnabuci nu se limita numai la persoana lui şi la plante. Nici vorbă. ÎI simţeau şi animalele. Păienjenii, cu pânzele lor scânteietoare, tânjeau după dragoste şi torceau sonete de o frumuseţe delicată, greu de suportat, poleite cu lacrimi de rouă. Scorpionii îşi loveau castanietele prin colţurile lor întunecate, ca într-o serenadă, apoi se adunau doi câte doi şi se ascundeau, precum gângăniile, prin pantofi desperecheaţi. Şoarecii de pe grinzi alergau de colo-colo, adunând mănunchiuri de bumbac furat, fâşii de hârtie şi scame şi construind cu ele cuiburi confortabile, din care ieşeau mai târziu la lumină pui de mărimea boabelor de mazăre. Salamandrele de prin burlanele de scurgere cântau cu voci groase. Lor li se alăturară broaştele, chiar şi cele râioase, aşa că în curând aerul vibra de orăcăielile unui cor magic. Muzica pe care o produceau era atât de frumoasă, încât cei care o auzeau lăcrimau şi tânjeau după o viaţă de amfibieni, doar-doar astfel reuşeau să dezlege misterul cântecului. Păsările cu ochii ca mărgelele se puseseră deja pe robotit şi-şi construiau noile cuiburi, sub privirile viclene ale cucilor, care împrăştiau vestea pentru cei care n-o aflaseră deja: venise primăvara. În inima pădurii de stejar, mistreţul îşi grohăia serenada, în timp ce verii lui domesticiţi se giugiuleau prin cocini. Căprioarele se zbenguiau, iepurii de câmp se fugăreau. În vârful muntelui, lupul îşi chema jumătatea urlând, iar sfioşii urşi bruni se îmbrăţişau în

peşterile lor.

Arcadio Carnabuci nu putea decât să cedeze în faţa strălucirii trandafirii care învăluia împrejurimile, iar vintrele lui palpitau de o dorinţă chinuitoare, pe care, singur cum era, nu avea şanse prea mari să şi-o stingă. Dar avea încredere în seminţele dragostei şi în faptul că, în acest climat fertil, promisiunea din ele avea să dea cu siguranţă rod.

Atunci le-a semănat, nu altcândva. Şi-a ales momentul cu mare grijă. În lumina slabă a soarelui firav, dar plin de dorinţă. Sub sticlă. Să le ţină de cald. Erau nişte boabe alungite, mai degrabă decât seminţe. Erau plăcut-rotunjoare la pipăit şi de o nuanţă de roz pal. Ca nişte luni mici, în ultimul pătrar. Simţea un fior în boabele acelea; ca o fasole săltăreaţă, pulsau de aceeaşi energie ca tot ce-l înconjura. Le ţinu o vreme în podul palmei, familiarizându-se cu ele, cercetându-le prin ochelarii lui în formă de semilună, în spatele cărora ochii păreau enormi şi prin care orice por şi orice fir de păr îi erau mărite de o mie de ori. Până şi boabele simţeau forţa speranţei sale, aşa încât micile creaturi curajoase erau hotărâte să nu-l dezamăgească.

Le aşeză cu grijă sub pământ, cum şi-ar fi culcat iubita pe pat. Îşi punea în ele o cantitate aşa de mare de speranţe şi vise, dragele de ele, bucle de frumuseţe şi dor, fiori pulsând de emoţie! Mişcările-i lente erau ca o simfonie. În mâinile lui, ca nişte lopeţi cărnoase, de fermier, seminţele se ştiau în siguranţă. Buricele degetelor lui, late, dar blânde, se apăsară peste ele şi, în acel întuneric în cate ajunseseră brusc, în căldura cu iz de turbă, adormiră cu toatele.

Pe urmă, asemenea mierlelor din gardul viu sau şoarecilor de sub iederi, Arcadio Carnabuci începu să-şi pregătească şi el cuibul. Casa lui de holtei adăpostea puţine lucruri confortabile. Petele de pe pereţi strigau spre el. Perdelele decolorate de soare îl stânjeneau. Începu să deretice. Scutură straturile succesive de praf cu o perie, deşi peria se

acoperise şi ea de praf. Alungă şoarecii, cotrobăind prin colţuri demult uitate, care încetaseră să-i mai aparţină.

După mulţi ani, în sfârşit, se înduplecă s-o lase pe Fedra Brini să între în casă şi să adune pânzele de păianjen de care avea nevoie ca să-şi împletească pânzele. Era singura care ţesea pânze de acest fel în acea zonă ruptă de lume, iar ţesăturile ei ajungeau pe ţărmurile Adriaticii, unde erau foarte apreciate de pescari pentru fineţea şi trăinicia lor. Curăţa în mod regulat celelalte case din tot districtul, dar pânzele de păianjen din casa lui Arcadio Carnabuci, neculese de atâta vreme, erau magnifice, ca de poveste.

Fedra Brini era extaziată; nu însă şi păianjenii. Moştenirea transmisă din generaţie în generaţie se pierdea acum, sub câteva unduiri îndemânatice ale cosorului ei. Folclor, legendă, arbore genealogic înscris într-o caligrafie răsucită, importante opere literare, poveşti de dragoste, poezii, mistere, romane poliţiste, până şi reţete sau cuvinte încrucişate, toate se duceau; şi, ca să se adauge încă o durere la insultă, unul dintre păianjenii cei tineri îşi pierdu piciorul în urma atacului Fedrei, lucru pentru care Arcadio Carnabuci nu avea să fie niciodată iertat. Totul a fost îndepărtat şi dus afară într-un sac mic de pânză, pe care distrugătoarea îl purta pe spinare. Ce zi cumplită!

Fedra Brini, bucuroasă ca o ulcică plină-ochi, abia se mai putea abţine. Ce pânze somptuoase, începu ea să le povestească tuturor. Nu se mai atinsese nimeni de ele de la moartea Priscillei Carnabuci, mama lui Arcadio, cu douăzeci şi doi de ani în urmă. Oare de ce Arcadio Carnabuci răspunsese, în fine, rugăminţilor ei, după ce le rezistase atâta amar de vreme? Nimeni nu putea spune cu certitudine. Dar era limpede pentru toţi că bunul crescător de măslini punea la cale ceva, iar Fedra, care se desfăta în razele fierbinţi ale atenţiei vecinilor ei, făcu tot ce-i stătea în putinţă ca să le aţâţe focul curiozităţii.

Ca să întărâte flăcările cu pricina şi mai mult, acelaşi cultivator de măslini îşi făcu apariţia, într-o dimineaţă, la vânzătorul de pânzeturi de pe Via Colombo şi ceru aşternuturi de pat. De ce să fi dorit Arcadio Carnabuci un set nou de lenjerie de pat? Sprâncenele Amelbergăi Fidotti, ajutoarea cu chip înăcrit a negustorului, se ridicară îndată ca nişte semne de întrebare. Curând, vestea ajunse pe fiecare pereche de buze din oraş. Nu părea să fie ceva cu putinţă. Nici măcar decent. În fond, Arcadio era burlac şi încă unul cu experienţă îndelungată în burlăcie.

Când ajunse acasă, încercă să întindă cearşafurile pe pât. Numai ca să vadă ce efect aveau. Nu ca să le folosească, desigur. Aproape că erau prea minunate. Şocant de magnifice. Netede şi proaspete, ca un strat de zăpadă abia depusă. Arcadio, însă, era tulburat. Nu voia să pară că se străduise prea tare. De fapt, voia să pară că nu se străduise deloc. Dacă se zicea că premeditase totul? Că prea era sigur de sine? Că parc-ar fi plănuit momentul, în loc să lase lucrurile să se întâmple în felul lor imprevizibil? Şi totuşi, cearşafurile lui uzate, cenuşii, erau dezgustătoare. Cu durere în suflet, le împături la loc pe cele noi, potrivindu-le dungile iniţiale, ca şi cum ar fi împachetat o hartă, şi le strecură înapoi în plicurile de celofan foşnitor, ele însele minunate. Le închise într-un sertar. Data viitoare când le-ar fi scos de acolo, avea să fie pentru ea. Şi se îmbujora în obrajii pe care-i avea deja înfierbântaţi, ca un adolescent mai copt.

Arcadio Carnabuci nu se îndoia nicio clipă că adevărata sa dragoste avea să vină. Pentru el, asta era o certitudine. Era la fel de sigur ca de măslinele care-i creşteau în copaci. Putea să sape în jurul rădăcinilor, ca să le dea aer, să le fertilizeze cu bălegar, să le cureţe de uscături în zilele stabilite de strămoşii săi în marele Almanah Carnabuci; însă era sigur că, indiferent ce le făcea el, măslinele tot ar fi crescut şi că aveau să mai crească măsline pe crengi încă multă vreme după ce

el însuşi le-ar fi devenit îngrăşământ. La fel de sigur era că ea avea să vină.

Arcadio Carnabuci verifica evoluţia seminţelor sale dragi de o sută de ori pe zi. Aproape că le strica solvii din tavă, tot uitându-se mereu la el. Cât de mult îşi dorea ca măcar cea mai fină urmă de verde să iasă la suprafaţă! Dimineţile, înainte chiar să-şi deşerte băşica, se grăbea spre pervazul ferestrei, potrivindu-şi din mers braţele de sârmă ale ochelarilor pe după urechi, şi cerceta solul ca şi cum s-ar fi aşteptat să rodească aur.

În sfârşit, în glorioasa zi de Florii, o zi care avea să fie pentru totdeauna gravată în amintirea lui, trei protuberanţe mici, dar demne, îl aşteptau la fel de satisfăcute de sine ca nişte şcolari care ar fi răspuns corect la toate întrebările de la concursul de ortografie. Cât de brusc şi de sus îi săltă inima, când dădu cu ochii de ele! Atât de amănunţit le examină, încât în curând ştia cele mai mici trăsături ale fiecărui specimen în parte. Rugile lui fuseseră ascultate. Era un semn, cum altfel, faptul că tocmai în această zi, dintre toate, Domnul era cu el.

Mai târziu în aceeaşi zi, când îşi ocupă locul obişnuit în strana bisericii decorate cu frunze de palmier, nu mai conteni cu mulţumirile pentru acel mărunt miracol. Eu eram pe atunci, ca şi acum, o agnostică desăvârşită, aşa că nu mergeam niciodată la biserică, de bună seamă, dar ţin minte perfect c-am trecut pe-acolo în dimineaţa aceea şi am auzit totul. Da, vocea lui sonoră şi baritonală răsuna cu toată forţa pasiunii stârnite în el, revărsându-se într-o bulă imensă în naos, aproape ridicând acoperişul în sus. Acoperea orga şi, oricât de tare s-ar fi străduit prim-organista Speranza Patti să-l acopere, cântând ea însăşi din ce în ce mai tare, Arcadio nu se lăsa redus la tăcere.

Luând exemplul Speranzei Patti, membrii corului îşi umflată plămânii şi se puseră pe răcnit din toţi bojocii,

căutând spre heruvimii pofticioşi care împodobeau frescele de deasupra capetelor lor. Cântau din toate puterile, iar vocile li se amestecau într-o mare supă evanghelică. Teresa Marta, ţesătoarea de covoare cea oarbă, cânta cu atâta fervoare încât, dac-ar fi fost cu adevărat un Dumnezeu sus în Ceruri, ar fi trebuit, pe bună dreptate, să-şi primească de îndată vederea înapoi. Fedra Brini îşi dădu şi ea întreaga măsură, astfel încât ajunse la hiperventilaţie şi ceilalţi se văzură nevoiţi s-o scoată afară, ca s-o pună să respire într-o pungă de hârtie; în fond, pentru ea fusese o săptămână plină de emoţii. Maico Beato mitralia răspunsurile cântării ca şi cum viaţa lui ar fi depins de asta, ceea ce, într-o oarecare măsură, era adevărat. Mulţi considerară un asemenea efort ieşit din comun răspunzător de embolia care-l izbi mai târziu, spre sfârşitul acelei zile, şi în urma căreia salonul familiei Beato arăta ca o zonă de război. Toţi membrii corului ajunseră la marele final epuizaţi, ameţiţi, cu feţele înroşite şi respiraţia tăiată, făcând să se clatine mica biserică; ba chiar, poate că nu le-ar fi fost greu să provoace un cutremur; şi totuşi, pe Arcadio Carnabuci nu-l trecuse nici măcar o picătură de sudoare, iar vocea lui continua să se înalţe deasupra celor a cincizeci de coriști bine antrenaţi.

Părintele Arcangelo era încântat de forţa şi de zelul lui Arcadio Carnabuci în faţa misterelor sacre, dar ceilalţi credincioşi schimbau priviri în care se ghicea suspiciunea că iar punea ceva la cale cultivatorul de măslini. Nefericiţii care împărţeau aceeaşi strană cu el se trăseseră într-o parte, de teama efectului vocii sale asupra timpanelor lor şi adevărul este că, imediat după aceea, Concetta Crocetta înregistra un număr record de cazuri de ţiuit în urechi, de toate fiind acuzat însuşi Arcadio Carnabuci.

CAPITOLUL DOI

În zilele care urmară, preţioasele mlădiţe se întinseră şi-şi arcuiră gâturile, ridicându-şi capetele deasupra pământului, înălţându-se spre soarele ce se furişa grăbit prin ferestre. Toată munca din livada cu măslini fusese întreruptă, deoarece Arcadio Carnabuci îşi dedica tot timpul contemplării: urmărea evoluţia plăntuţelor sale şi, pe măsură ce le privea, le spunea vorbe de încurajare, fraze tandre, versuri – le vorbea limbajul dragostei.

Tatăl demult plecat dintre cei vii al lui Arcadio Carnabuci, Remo, privea cu pesimism felul în care fiul său îşi neglija cultura de măslini şi-i apăru acestuia în vis, îndemnându-l să se întoarcă la muncă, pentru că măslinii erau mai importanţi decât oamenii născuţi să-i îngrijească. Dar Priscilla, mama lui Arcadio, apăru şi ea de îndată în acel vis, ca să-i sublinieze soţului ei faptul evident că, dacă Arcadio mai rămânea multă vreme holtei, n-ar mai fi rămas nimeni care să aibă grijă de plantaţie sau să facă orice altceva. Cearta părinţilor se abătu ca o furtună peste capul lui Arcadio, care începu să simtă nostalgia zilelor din tinereţe, când erau cu toţii în viaţă, ca o familie fericită.

Dar când ajunseră să se insulte şi să arunce cu oale unul într-altul, Arcadio hotărî să-i lase într-ale lor şi, trăgându-şi cuvertura peste urechi, îi înlocui cu un vis în care el însuşi îi cânta o serenadă iubitei sale. Ea stătea într-un balcon, în amurg, iar el, în grădina magnifică de dedesubt, învăluit de întunericul catifelat. Felul în care interpreta cântecul *E lucevan le stelle* era cea mai bună reprezentaţie pe care o dăduse vreodată, acompaniat de orchestra broaştelor şi de cantata micilor şi sfioaselor creaturi ale nopţii.

În dimineaţa următoare, Arcadio Carnabuci se trezi uşor surprins de nenorocirea peste care dădu în bucătărie: peste tot erau vase sparte, gălbenuşuri de ou împrăştiate pe pereţi,

borcane de conserve sparte, scaune răsturnate. De parcă s-ar fi purtat acolo o luptă cu ce le căzuse la îndemână combatanţilor.

Grija lui imediată se îndreptă spre bună-starea seminţelor sale şi Arcadio simţi o enormă uşurare când îşi găsi plantele neclintite. Ba chiar păreau mai pline de sevă şi mai verzi decât cu o seară înainte.

În Săptămâna Mare, mugurii crescură atât de mult, încât nu-i venea să creadă. Creşteau chiar sub ochii lui. O clipă numai dacă se întorcea cu spatele, putea sesiza diferenţa. Dacă se ducea în oraş cu ceva treburi, la întoarcere mai găsea o tulpină proaspăt formată, de vreo doi centimetri, sau o frunză nouă, despăturindu-şi steguleţul verde şi delicat.

Arcadio Carnabuci era atât de emoţionat, încât simţea că-i plesnea inima în piept. Într-adevăr, era ca o bombă cu ceas, care mai avea puţin până să explodeze. Nu se putea concentra la nimic altceva. Tot timpul avea fruntea plină de sudoare. Făcea într-una tot felul de nerozii, pierdea lucrurile sau le punea în locuri total nepotrivite. Petrecea ore în şir căutându-şi ciorapii şi, în cele din urmă, şi-i găsea în frigider; se trezea cu ulciorul cu lapte îndesat în buzunarul hainei şi cu laptele transformat în iaurt. Până şi papilele lui gustative nu mai ştiau pe ce lume se aflau. Mânca o bucăţică de brânză, iar mai târziu prior descoperea că mâncase, de fapt, unt. Iar ficatul fript pentru cină se dovedea un biet papuc vechi.

Tot atunci i se declanşară şi visele. Arcadio Carnabuci începu s-o vadă în visele sale pe Fernanda. Cea mai drăgălaşă urechiuşă din lume îi apărea brusc în mijlocul unui vis despre cu totul altceva. Sau un nas perfect. Exact genul de nas pe care şi-ar fi dorit să-l aibă ea. Mic, drept, îngust. Pistruiat. O pulbere de pistrui delicaţi împrăştiaţi uniform pe suprafaţa pielii ei luminoase. Ochi verzi, de un verde-închis, nu pal, mistuitori ca un lac în care se răsfrânge soarele. Părul ei mai ales îl tulbura cel mai tare în timpul viselor, ba chiar i-

l vedea şi atunci când se ştia treaz. Răsucit într-o cosiţă aurie, avea culoarea apusului într-un câmp de grâu. Atât de aproape, atât de real i se părea, încât ar fi putut întinde mâna, ca să i-l mângâie. Ştia cum i s-ar fi părut la atingere. Moale, ca o jurubiţă de mătase toarsă, încălzită de soare. Uneori, părul ei era răspândit pe perna lui, ca un şuvoi de aur topit. Îi simţea mirosul, ca de pajişte în timpul verii, când iarba şi florile sălbatice erau proaspete şi parfumul lor era luat şi răspândit de briză. Dar, când încerca să-l atingă de-adevăratelea, părul dispărea.

Pe măsură ce plantele creşteau, imaginea Fernandei i se fixa şi ea în minte din ce în ce mai tare. Arcadio Carnabuci o ştiuse după nume de la bun început. Nu era o surpriză pentru el. I se părea că-l ştiuse dintotdeauna: Fernanda. Îi vorbea de undeva, dintr-un trecut îndepărtat pe care-l împărţiseră, cu mult timp în urmă şi departe de locurile acelea, lucru care-i întărea senzaţia de inevitabil. Iar destinul lor era să poposească, în cele din urmă, unul lângă altul.

Îi repeta numele, iar şi iar, ca pe o mantră: Fernanda, Fernanda… Uneori, când se simţea puţin ameţit de prea mult vin, ba chiar şi fără vin alteori, când se simţea înveselit şi de nestăpânit, îi unea numele cu al său:

— Fernanda Carnabuci. Signora Fernanda Carnabuci…

Cât de bine suna! Şi atât de firesc. Atât de natural. Nu voia să provoace soarta, pomenindu-le şi altora de el, dar îl purta în inima lui ca pe un talisman.

Ştia o mulţime de lucruri intime despre ea. Îi cunoştea atât de bine curbele coapselor, încât ar fi putut s-o deseneze dintr-o singură trăsătură de cărbune, fără şovăială. Mintea i se tulbura când, inconştient, trasa curba aceea. Venera încrengătura de vinişoare de un albastru pal de pe interiorul braţelor ei, locul acela delicat, care, când îl atingea în lungul moliciunii lui cu şoapta unui buric de deget, ştia c-ar fi făcut-o să se strângă şi sa se înfioare, să geamă şi să se cambreze

ca o pisică. Pielea ei o simţea întotdeauna rece la atingere – rece şi netedă ca marmura. Puţin mai departe avea obrajii, care se contopeau cu linia părului, acoperiţi cu un păr pufos, prea fin ca să poată fi descris drept păr, delicat ca îmbujorarea de pe chipul unei piersici bine coapte; doar o privire aruncată spre locul acela şi-i venea să plângă. Picioarele ei lungi, subţiri – îi iubea fiecare oscior din care erau alcătuite. Îi adora şi partea aceea cu care ea însăşi era mai puţin obişnuită: spatele. Cele două adâncituri aşezate de-o parte şi de alta a şirei spinării, la baza ei, pistruii care-i spuzeau umerii, vertebrele adorabile care deveneau mai pronunţate când se apleca înainte, vederea spatelui ei care părea mai tânăr decât partea din faţă, doar pentru că fusese privit mai puţin. Sânii ei abundenţi îl speriau de fiecare dată când îi veneau în minte, atins cum era de sentimentul de vinovăţie că n-ar fi trebuit să se uite la ei. Perfect – totul era perfect la ea.

După o noapte de visări delirante, în care picioarele ei şi ale lui se încolăciseră unele în jurul celorlalte, în care cele două trupuri calde, îmbrăţişate, răspândiseră o aromă bogată şi sărată, eliberând-o cu fiecare înălţare şi cădere a cuverturii în aerul rece din cameră, şuviţe din părul ei se răsfirau peste faţa lui şi se rătăciseră chiar şi în gura lui; iar braţele lui formaseră o pernă pentru gâtul ei. Respiraţia ei aproape imperceptibilă, singurul sunet din lume care se mai auzea în acel moment, îl făcea pe el să-şi ţină propria respiraţie, atât de îngrozit era c-ar fi putut s-o trezească şi s-o deranjeze. Gura ei, uşor întredeschisă în timpul somnului, părea conectată la o fibră ce ajungea direct în străfundurile lui, făcându-l să tremure de plăcere.

Ei bine, da, în aceeaşi dimineaţă în care avusese acest vis, în dimineaţa Duminicii Paştelui, adunându-se fără vlagă din frumuseţea domoală, adâncă, sufocant de fierbinte a nopţii şi din aerul ameţitor al somnului, Arcadio Carnabuci fu luat pe

sus de realitate şi rămase şocat când descoperi nişte roade miniaturale, care atârnau de cârcei subţiri chiar sub frunzuliţele butaşilor săi. Era incredibil! Cu o noapte înainte, nu văzuse nici urmă de aşa ceva. Şi acum, iată-le! Erau trei. Tripleţi.

Nu semănau cu niciun alt fruct pe care-l văzuse vreodată. Aveau forma delicată a vinetelor, numai că erau mai mici, atât de mici şi drăgălaşe, cu carnea de culoarea fildeşului pătată ici şi colo de o încântătoare nuanţă cafenie, ca o vacă bălţată de rasă frizianã. Şi, cum stătea el şi le privea, văzu, pur şi simplu, acele roade umflându-se. Burticile lor creşteau rotunde şi lucioase chiar sub ochii săi. Nu se putu abţine şi le atinse delicat cu vârful degetului, o atingere la fel de uşoară precum a unui fir de iarbă mângâiat de adierea vântului. Era aproape sigur că auzise un chicotit venind parcă din însuşi miezul fructului gâdilat.

Cu mare nerăbdare aşteptă să se redeschidă biblioteca publică după Săptămâna Mare, dornic să afle tot ce se putea şti despre seminţele dragostei (vânzătorul fusese destul de criptic, atunci când îl întrebase cum să le cultive, dar îi dăduse asigurări grandilocvente despre seminţele lui şi-i promisese lui Arcadio Carnabuci că nu avea să fie dezamăgit). În dimineaţa când se redeschise biblioteca, el rătăcea deja pe treptele ei, când Speranza Patti, organista bisericii, care era şi bibliotecara oraşului, sosi la lucru. Ea nu-l băgă în seamă, sperând că avea să plece mai departe, însă Arcadio Carnabuci era un tip insistent. Chiar dacă ea încercă să-i închidă uşa grea în nas, el o urmă înăuntru şi petrecu ore bune răscolind pretutindeni, raft după raft, la secţiunea de agronomie şi horticultură.

În tot acest timp, cu un oarecare disconfort, Speranza Patti încerca să-şi îndeplinească îndatoririle, ţinând permanent un deget ezitant pe butonul de alarmă. Ce Dumnezeu căuta un ins precum Arcadio Carnabuci la biblioteca publică? Nu

era nici măcar membru. Tremura la gândul că erau singuri în clădire. Cine ştie de ce era în stare? Se putea întâmpla orice. Însă Arcadio Carnabuci, fară să-i pese de ea, îşi îngropase capul în vechiul volum de *Fructe exotice* al lui Lucentini. Nu era genul de cititor care să înghită paginile una după alta, ci o examina cu migală pe fiecare, căutând ceva care să semene cu preţioasele lui fructe, dar, când ajunse la sfârşit, nu găsise absolut nimic care să se apropie câtuşi de puţin de ele.

Cu aceeaşi grijă răsfoi toate celelalte volume din acea secţiune: tratate despre seminţe, enciclopedii de plante, compendii, culegeri, dicţionare, îndrumare, cărţi de buzunar. Niciun rezultat. Fructele lui erau unice – de un soi necunoscut botaniştilor şi fermierilor. Acest lucru confirma ceea ce el însuşi bănuise: erau nişte mici miracole, numai ale lui. Sentimentul de uşoară dezamăgire izvorât din lipsa de rezultate a cercetărilor sale era compensat de bucuria secretă care-l încerca numai la gândul că fructele care creşteau pe pervazul ferestrei lui erau unice, aşa încât Arcadio Carnabuci părăsi cântând biblioteca.

În sfârşit, Speranza Patti se mai destinse şi se bucură în linişte de pâinea ei cu brânză în spatele pupitrului, doar c-o apucase un cârcel cumplit la degetul arătător şi avu nevoie de ceva timp ca să-i treacă. Zvonul că Arcadio Carnabuci se furişase în biblioteca oraşului se răspândi în scurtă vreme, iar Speranza Patti fu asaltată de concetăţeni care doreau să ştie ce făcuse el acolo. Biblioteca nu mai avusese niciodată atâţia vizitatori într-o singură zi. Speranza Patti, ajunsă de-acum în centrul atenţiei, se recunoscu mulţumită de rolul pe care-l juca şi întâmpină mulţimea după cum credea ea că se aşteptau cu toţii să procedeze. În scurt timp, circulau deja zvonuri bizare în privinţa lui Arcadio Carnabuci: se înhăitase cu diavolul; plănuia să răstoarne consiliul orăşenesc; provocase un recent cutremur; evadase şi fugea de justiţie; era pirat, vampir, eunuc, travestit.

Întors acasă, fără să bănuiască valul de bârfe iscat în jurul lui, Arcadio Carnabuci continuă să-şi supravegheze fructele, minut cu minut. Iar ele îl răsplătiră, dezvoltându-se chiar sub ochii lui. Fascinat, Arcadio privea fiecare schimbare minoră: fiecare umflătură minusculă apărută pe corpurile celor trei fructe, variaţiile abia perceptibile în nuanţa pielii lor catifelate. Le susţinu pe fiecare cu tandreţe în căuşul palmelor, ca să le simtă greutatea, având grijă să nu le rănească sau să le facă să cadă prematur de pe vrejurile care le ţineau legate ombilical de plantele-mame.

Aştepta cu un amestec de răbdare şi nelinişte. Sigur că era nerăbdător să guste fructul şi să elibereze forţa schimbării miraculoase menite să se producă în viaţa lui. Dar era conştient că trebuia să lase fructele să ajungă la maturitatea optimă, ca să aibă maximum de forţă. Aşteptase patruzeci de ani, îşi spunea Arcadio Carnabuci; câteva zile în plus nu mai contau. Nu numai că le privea, ci le inhala parfumul, observând subtilele gradaţii de adâncime şi ton, temându-se de cea mai mică urmă de miros de putrefacţie sau de decădere.

Aproape că şi pământul încetase să se mai rotească pentru Arcadio Carnabuci. Se întâmplau atât de multe acum între două ticăieli ale ceasului. Fructele erau totul pentru el. Nu mai exista nimic altceva.

Apoi, în sfârşit, pe douăzeci şi şapte aprilie, la ora zece şi douăzeci şi cinci, ştiu că venise momentul. Fructele erau perfect coapte, atinseseră momentul precis de maturitate, despre care fusese învăţat pe tot parcursul vieţii lui de cultivator de măslini. Astfel, nicio secundă mai devreme, niciuna mai târziu, îşi adună tot curajul de care era capabil, înghiţi cu greu şi le rupse bărbăteşte de pe vrejuri.

Drăgălaşele lui fructe păreau nişte fiinţe umane. Erau calde, moi şi cărnoase. Arcadio Carnabuci nu-şi putea permite însă acum să fie sentimental. Cu un cuţit bine ascuţit

începu să le taie, îndepărtându-le coaja subţire de culoare ivoriu-cafenie, transformând-o într-o spirală şerpuită, care se răsuci pe masă. Din feliile de fructe se înălţa o aromă care aproape că-l doborî din picioare pe Arcadio Carnabuci. Era un miros de vanilie, şampanie, dorinţă, marţipan, piersici, zâmbete, frişca, fragi, căpşuni, trandafiri, ciocolată topită, liliac, smochine, hohote de râs, flori parfumate de Diervilla, sângele-voinicului, sărutări, crini, vrajă – într-un cuvânt, ardoare.

Apoi, după atâta răbdare, nu se mai simţi în stare să aştepte şi, cu lăcomie, cu patos, îşi îndesă în gură fructele zemoase, unul după altul. Mintea sa nu reuşi să perceapă senzaţiile transmise de papilele gustative terminaţiilor nervoase. Era ca şi cum i-ar fi explodat în gură o stea. Gustul era de fruct, desigur, dar nu semăna cu niciun alt fruct pe care-l gustase vreodată. Arcadio închise ochii de plăcere şi se lăsă străbătut de izvoare de bucurie – ba nu, de valuri uriaşe înspumate, care-i dădură o senzaţie de saţietate şi-l lăsară fără vlagă.

După ce termină de consumat fructele în sine şi după ce sorbi şi ultima picătură de suc de pe masă, după ce-şi linse degetele şi palmele mâinilor, buzele, maxilarele şi bărbia, se simţi plin până la refuz de moliciune şi îndestulare.

În sfârşit, se prăbuşi pe scaun cu faţa luminată de un zâmbet larg. Abia mai târziu simţi calmul care se cobora peste el şi se aşeză pe podea, în aşteptarea a ceea ce urma să se întâmple.

CAPITOLUL TREI

În timp ce Arcadio Carnabuci stătea şi aştepta, undeva departe, spre sud, Fernanda Ponderosa şi cortegiul ei aşteptau la fel, dar nimeni nu ştia ce anume. Apoi, din pură întâmplare, apariţia pe chei a unui camion condus de un

anume Ambrogio Bufaletti îi aruncă în următoarea etapă a călătoriei lor.

Signor Bufaletti îşi linse buzele la vederea Fernandei Ponderosa; de fapt, salivă de-a dreptul, dar, pentru că era om de afaceri înainte de toate, nu putea să-şi lase poftele să-l împiedice de a se tocmi la sânge. Aşa încât urmară negocieri prelungite, complicate de faptul că Fernanda Ponderosa, mânată doar de instinctul ei, nu ştia încotro se îndrepta. Închise ochii şi încercă să ghicească locul, în timp ce Ambrogio Bufaletti îşi dădu ochii peste cap spre Ceruri, într-un gest caracteristic de nerăbdare.

Cu ochii minţii, Fernanda Ponderosa văzu un bărbat mare şi despuiat, cu priviri animalice. Simţi aroma irezistibilă de pâine proaspăt coaptă. Văzu pajişti cu clopoţei. Văzu porci domestici, dar şi sălbatici, cu colţi. Îi auzi grohăind şi fornăind. Şi mai văzu brânză, ceea ce o făcu să strănute. Văzu culturi de măslini acoperind nişte dealuri cu pante blânde. Văzu mâini care făceau cârnaţi. Simţi sărutări şoptite pe ceafă. Mirosi şuncă. Văzu butaşi de viţă-de-vie aşezaţi în rânduri drepte. Văzu păduri întunecate de stejar şi pe urmă, dintr-odată, un cimitir.

— Munţi, zise ea într-un târziu.

Vocea îi era plină şi profundă, parcă prea profundă pentru o femeie. Era vibrantă, ca şi cum ar fi venit din adâncurile pământului. Imediat, toţi marinarii, docherii, pescarii şi funcţionarii vamali care umblau pe chei se opriră din ceea ce făceau, ca să se uite spre ea. Se simţi încălzită de privirile lor, dar nu-i lăsă nicio clipă să vadă acest lucru.

Ambrogio Bufaletti nu făcu niciun efort să-şi mute privirile de la sânii magnifici ai Fernandei Ponderosa.

— Deci vreţi în Himalaya, signora?

— Dumneata ia-o, pur şi simplu, spre est, signore, îi spuse ea şi ochii ei întunecaţi scânteiară. Te îndrum eu pe parcurs.

Ambrogio Bufaletti insistă să-i fie plătit un preţ piperat, în

avans şi-n bani peşin. Abia după aceea lucrurile fură urcate în camion şi porniră cu toţii în căutarea regiunii muntoase din imaginaţia Fernandei Ponderosa. Abia după aceea, după ce Fernanda Ponderosa se făcuse nevăzută, simţiră şi ceilalţi negustori că nu mai era nicio primejdie să coboare pasarela şi, târându-şi după ei cuferele grele, îşi văzură de treburile lor.

Aşa începu călătoria ce avea să bântuie coşmarurile maimuţei de-a lungul anilor care urmau. Ce mai rămăsese din răbdarea lui Ambrogio Bufaletti, aflat la volanul camionului, zbura pe fereastră odată cu fumul nesfârşitelor lui ţigări. Prefera să se uite la Fernanda Ponderosa, în loc să fie atent la drumul din faţa lui, şi, în ciuda rugăminţilor ei să facă bine şi să-şi ţină privirile înainte, la şosea, bărbatul nu părea capabil să şi le controleze. Acolo unde traseul devenea şerpuit, el îşi conducea camionul în linie dreaptă, obligându-i pe ceilalţi participanţi la trafic să se abată prin şanţurile de pe marginea drumului, ca să evite coliziunea. Mergea constant cu o viteză pentru care vehiculul său rablagit nu fusese proiectat şi nu se arăta câtuşi de puţin îngrijorat de faptul că din maşină cădeau într-una piese, care formau o dâră în urma lor. În oraşe sau în locurile aglomerate, urca pe trotuar, ca să ocolească blocajele. La Collesalvetti, se năpusti drept în mijlocul unui grup de măicuţe, împrăştiindu-le ca pe nişte porumbei. La Ponsacco, îi făcu semn să oprească un ofiţer de la carabinieri, dar Ambrogio Bufaletti refuză să se supună şi apăsă pedala de acceleraţie, lăsându-l pe poliţist să tuşească într-un nor de fum albastru, în timp ce prin staţie îşi chema întăriri. Călătoria abia începuse şi ei deja fugeau de omul legii.

Maimuţa îşi ţinea mânuţele strâns lipite de faţă şi, din când în când, scotea nişte gemete tânguitoare, care abia se auzeau de huruitul pe care-l scotea motorul ambalat la maximum şi de înjurăturile şoferului.

Fernanda Ponderosa îşi acoperise şi ea ochii, iar Ambrogio Bufaletti profită fără jenă şi se apucă să-i pipăie coapsele de fiecare dată când punea mâna pe schimbătorul de viteze. Ea încercă să ignore această agresiune, dar, când el deveni şi mai îndrăzneţ şi întinse mâna să-i pipăie sânii, îl izbi cu cel mai apropiat obiect care-i veni la îndemână, pocnindu-l drept în creştetul capului cu o farfurie de metal, ca un talger. Surprins, Ambrogio Bufaletti se strădui să păstreze controlul volanului şi reuşi cu greu să evite balustrada unui pod pe care fu cât pe ce s-o lovească şi să plonjeze cu camion cu tot în torentul furios care trecea năvalnic pe dedesubt.

Deşi nu scoase o vorbă, Ambrosio Bufaletti nu păru mulţumit, iar atmosfera din cabina plină de fum deveni în mod clar tensionată. Ba chiar, după acest episod, îşi luă într-adins ambele mâini de pe volan în acelaşi timp, ca să-i sporească sentimentul de groază Fernandei Ponderosa. Ea îşi controlă impulsul de a ţipa şi apucă volanul. Era un război al nervilor pe care Fernanda Ponderosa intenţiona să-l câştige.

Trecură iar şi iar prin Florenţa, pentru că Ambrogio Bufaletti se încăpăţâna să rateze întoarcerea spre dreapta, pe care ar fi trebuit s-o facă. Numeroasele grupuri de turişti japonezi, care-şi urmau ghizii în funcţie de steguleţele fluturate pe deasupra capetelor, se văzură silite să-şi caute refugiu, deoarece camionul gonea printre ele, iar miile de obiective de mare viteză ale aparatelor de fotografiat de la gâturile lor surprindeau instantanee înceţoşate ale unei Fernanda Ponderosa crispate. Domul însuşi ameţi, în timp ce camionul străvechi îi dădea ocol pentru a douăzecea oară. Fântâna lui Neptun, Palazzo Vecchio, statuia lui David, muzeul Uffizi, fluviul Arno – toate se perindau prin faţa lor cu viteze periculoase, într-un tur al oraşului, care aducea mai curând a coşmar. În cele din urmă, reuşiră să ajungă din nou pe drumul cel bun, lăsând comorile oraşului şi turiştii să

se regrupeze care cum puteau.

După multe ore şi mulţi kilometri, Fernandei Ponderosa i se păru că se apropiau, în fine, de capătul călătoriei. Peisajul începu să i se pară familiar, deşi nu mai fusese niciodată în această zonă. Simţi că recunoştea plaiurile blânde ale dealurilor, care se înălţau în zarea albăstrie către crestele abrupte ale munţilor, ciorchinele de case de pe acele dealuri, cu pereţi din piatră de culoare ivoriu-rozalie, plantaţiile de măslini, viile şi câmpurile netede cu panoplia lor de recolte multicolore. Şi, pe măsură ce lumina pălea, se apropiau şi ei de zidurile străvechiului oraş Norcia.

CAPITOLUL PATRU

Aşa se făcu că Fernanda Ponderosa se apropie de bărbatul care o aştepta.

De când se trezise, în dimineaţa aceea, după o altă noapte febrilă de visări frenetice, Arcadio Carnabuci fusese cuprins de o emoţie mai puternică decât se poate spune. S-ar fi zis că-l strângea ca pe un uger. Instinctiv ştiu ce se întâmpla: urma s-o întâlnească pe Fernanda lui.

Nu ştia cum avea să treacă de ziua aceea. Alergă spre plantaţia de măslini şi încercă să se afunde în muncă, dar era mult prea agitat şi nu trecu multă vreme, până când venerabilii copaci îl alungară, preocupaţi cu serioasa îndeletnicire a creşterii măslinelor.

De acolo, se grăbi să se întoarcă la căsuţa lui şi trecu dintr-o cameră într-alta mai mult ţopăind – el încerca, pasămite, să aranjeze lucrurile, dar nu reuşea decât să le bramburească şi mai tare. Cochetă cu ideea c-ar fi putut face patul cu aşternuturile acelea dumnezeieşti, dar până şi el îşi dădu seama că era un gest prematur. Şi, oricum, nu casa conta. Dintre toate zilele, ar fi fost o prostie să-şi facă griji pentru ordine tocmai astăzi.

Cu un zâmbet întins pe toată faţa mai ceva decât gemul, alergă afară şi îmbrăţişă cu braţele desfăcute larg cerul rotofei şi albastru. Atât de fericit era, că începu să plângă. Bucuria presimţirii era pur şi simplu insuportabilă.

Pe măsură ce ziua trecea, jubilarea lui se transformă în nerăbdare. Când aerul se mai răcori şi amurgul se vădi pregătit să coboare peste câmpie de dincolo de munţi, Arcadio Carnabuci îşi luă toporul şi începu să taie lemne pentru foc, numai şi numai ca să-şi ostoiască energia de prisos. Tăie şi tăie cu vigoarea unui bărbat de două ori cât el. Despicând trunchiul unui copac uriaş, îl crăpă în două cu o asemenea forţă, încât se ridică din el un fuior de praf, ca un fum. Era ocupat peste măsură cu tăiatul lemnelor, aşa că nici nu observă camionul rablagit, încărcat ca de mutare, care se hurducăia pe aleea din spatele casei sale şi se îndrepta către proprietatea învecinată.

În acel moment, Ambrogio Bufaletti ajunsese la capătul răbdării sale deja tocite ca o funie roasă. În mintea lui, tocmai se hotărâse sa facă o oprire de urgenţă, să-i descarce bagajele Fernandei Ponderosa chiar acolo, pe marginea drumului, să se debaraseze şi de ea odată cu ele şi să facă imediat cale întoarsă. Această călătorie durase deja prea mult. Femeia arăta destul de bine, dar nu era deloc prietenoasă. Şi nici nu se întrezărea, din partea ei, vreo recompensă gratuită pentru eforturile lui. În momentul în care gheata lui se înălţă şi se pregăti să apese frâna până la fund, Fernanda Ponderosa observă casa pe care o recunoscu imediat ca fiind cea pe care o căuta, capătul călătoriei în care pornise. Exclamă brusc:

— Opreşte! - Ceea ce Ambrogio Bufaletti făcu pe loc. Forţa opririi bruşte aruncă tot conţinutul camionului în faţă, apoi, la fel de repede, înapoi în spate. Broaştele ţestoase se îngrămădiră unele peste altele în cutia lor, bătând aerul cu picioruşele. Maimuţa se lovi de parbriz, alegându-se cu un

cucui urât la cap. În bena camionului, bunurile Fernandei Ponderosa se amestecară unele cu altele, într-o tocană generoasă de mobilier. În momentul izbiturii, pendula începu să sune într-un ritm anume, rezervat de obicei sărbătorilor şi zilelor sfinte. Camionul însuşi se cutremură şi risipi în jurul său cele din urmă accesorii care-i mai rămăseseră: toba de eşapament, numerele de înmatriculare şi farurile din faţă. Îşi făcuse ultima cursă, iar zdroncăniturile care se auziră erau sunetele morţii lui. Din gura lui signor Bufaletti se revărsă pe loc un şuvoi cumplit de măscări.

Fără pic de ceremonie, începu să descarce catrafusele în curtea din spate a casei în dreptul căreia camionul fusese oprit brusc şi, terminându-şi treaba, plecă în mare grabă, înainte ca Fernanda Ponderosa să se răzgândească şi să-i ceară s-o ducă mai departe şi să încerce vreo altă destinaţie.

Pe măsură ce camionul se îndepărta bufnind şi tuşind, Fernanda Ponderosa încerca în zadar să găsească intrarea în casă. Construită din piatra galben-rozalie specifică zonei, se pleoştise într-o rână, de parcă ar fi început să între înapoi în pământ cu sute de ani în urmă, iar acum redevenise parte din el. Până şi acoperişul din olane de teracotă era încovoiat, potrivindu-se formei de pălărie foarte uzată pe care o avea casa întreagă, în faţă, grilajul balconului era deformat de anii trecuţi peste el. Obloanele, cu vopseaua verde-închis cojită, erau închise ca nişte pleoape. Toate uşile erau încuiate, de jur-împrejurul proprietăţii.

Întunericul îi dădea cerului o nuanţă de gri, iar aerul de primăvară îşi pierdea rapid căldura acumulată peste zi. Fernanda Ponderosa se simţi străbătută de un fior. Nu se auzea niciun sunet, cu excepţia bătăilor neregulate ale pendulei şi de zgomotul îndepărtat făcut de cineva care tăia lemne. Îşi îmbrăcă mantia şi se plimbă din nou în jurul casei, încercând uşile şi străduindu-se să arunce o privire printre

stinghiile obloanelor.

De ce o adusese intuiţia ei acolo? Ce era cu locul acela? Ce legătură era între ea şi el?

Dintr-odată, un ţipăt ascuţit sfâşie tăcerea şi-l făcu pe porumbelul singuratic de pe acoperiş să-şi ia zborul înspăimântat. Apărută parcă de nicăieri, o femeie cu înfăţişare aproape sălbatică se prăbuşi la pământ fără cunoştinţă, vărsându-şi peste saboţi laptele pe care-l căra în două găleţi. Căzuse ca secerată. Oare murise?

Fernanda Ponderosa se uită în jur, să vadă: nu cumva trăsese cineva cu arma? — Nu, nu era nimeni –, apoi traversă în grabă curtea spre locul unde zăcea femeia. Nu era moartă; încă mai respira. Când îşi deschise ochii, Fernandei Ponderosa îi fu clar că privea cruciş rău de tot, cu un ochi într-o parte şi cu celălalt în cealaltă parte.

— Sfântă Fecioară Maria! strigă femeia căzută la pământ. Moarta vie! Silvana, ce vrei de la mine?

— Silvana? gemu Fernanda Ponderosa. Silvana este aici? Unde?

Îşi dădu seama dintr-odată ce o adusese în locul acela. Silvana, sora ei geamănă, pe care n-o mai văzuse de optsprezece ani.

— La cimitir, unde altundeva? zise femeia, dar apoi tot ea, observând uimirea de pe faţa Fernandei Ponderosa, adăugă: E moartă.

— Moartă!

— Da, moartă. Zace în cimitir de mai bine de şase luni. Credeam că ea este aici, în curte. Mi s-a ridicat părul la ceafă. N-a spus niciodată c-ar avea o soră geamănă…

— Silvana e moartă! zise Fernanda Ponderosa cu o voce spartă şi cu faţa răvăşită de durere.

— Chiar aşa, moartă, zise cu amărăciune Maria Calenda. Lovită de fulger. Carbonizată. Cea mai rea furtună din istoria regiunii în care ne aflăm. Am încercat să trimitem o

telegramă, dar n-am reuşit să-i găsim rudele. Probabil că şi Fidelio e mort. A plecat, şi-a pierdut minţile, a dispărut de pe faţa pământului. L-am căutat pretutindeni. Cic-ar fi fost sfâşiat de lupi. Afacerea lor se duce de râpă. Eu trebuie să văd aici de toate, să fac brânza, să am grijă de porci – şapteşpe scroafe stau să fete –, de capre, de vaci, de oi. Şi nu mai ştiu de câte altele. La magazin, Primo încearcă să facă treaba pentru toţi trei. Cârnaţi. Nu reuşeşte să acopere cererile. Şunci. Sunt spioni peste tot. Probleme cu familia Maddaloni. Ferma de Porci a lui Pucillo vrea să ne distrugă. Întâmplări sinistre. O să pierdem afacerea. O s-ajungem ruinaţi cu toţii.

Fernanda Ponderosa rămăsese înmărmurită. Sora ei murise. Abia mai putea respira. Chiar dacă nu se văzuseră în toţi aceşti ani, ea dintotdeauna crezuse că într-o bună zi aveau să lămurească diferendele dintre ele. Se simţi străbătută de un fior de tristeţe. Silvana dusese cu ea în mormânt duşmănia dintre ele.

De îndată ce se simţi în stare, Fernanda Ponderosa porni spre cimitir, căutând măcar într-un fel împăcarea. Era timpul să repare greşelile. Îşi lăsă lucrurile în curte, unde alcătuiseră o încăpere fără pereţi sau tavan, parcă invitându-i pe trecători să se întindă pe şezlong, să citească o carte sau să-şi toarne ceva de băut din frigider.

Deşi locul nu-i era familiar, ştiu exact unde să se ducă, fără să întrebe pe nimeni. Dealurile şi munţii înconjurători n-o surprinseră. Era ca şi cum ar fi revenit în vizită, după o absenţă de mulţi ani.

Mergând prin lumina de amurg, îşi simţea corpul greu, ca de plumb. Cum era posibil ca vestea morţii Silvanei să nu fi ajuns până la ea în tot acest timp? Să i se întâmple aşa ceva tocmai ei, care se mândrea cu un al şaselea simţ. Rememoră evenimentele ultimelor şase luni. Îşi reaminti visele, îşi scotoci printre gânduri. Oare fusese ceva ce i-ar fi putut

indica una ca asta, orice? îşi hăitui mintea obosită, dar nu găsi nimic. Pur şi simplu, nu putea să-şi explice.

Fără să fi luat vreo decizie conştientă, picioarele o făcură să părăsească drumul şi să păşească printre porţile cimitirului. Instinctul o conduse către un mausoleu de forma unei viluţe din marmură de culoare roz. Dinăuntru, portretul cu chipul care era şi al ei îi întoarse privirea dintr-o ramă rotundă, o fotografie alb-negru pe care nu-şi amintea s-o fi făcut. Alături de poză, era scris cu litere negre numele de căsătorie al surorii ei, SILVANA CASTORINI, şi data la care viaţa ei îşi găsise sfârşitul. Fernanda Ponderosa se cutremură. Se simţea de parcă ar fi venit să-şi vadă propriul mormânt.

Îngenunche pe marmura rece şi-i spuse surorii ei vorbele pe care ar fi vrut să i le spună, dacă ar mai fi prins-o în viaţă; vorbe pe care Arcadio Carnabuci, ascuns în spatele monumentului familiei Botta – cel mai apropiat mormânt după care izbutise să se pitească –, se strădui în zadar să le audă. Deşi era prea departe ca să-i audă, în conţinutul său, discursul pătimaş, dacă-şi întindea gâtul şi-şi ciulea urechile, i se părea că auzea, totuşi, cadenţa vocii ei profunde, care se înălţa şi cobora ca o magică fântână arteziană. Cum îl mai înfiora, precum gheaţa când coboară pe ceafă în jos! îl încălziră, în schimb, catifelarea din vocea ei, apropierea de ea şi liniştea cimitirului. Ar fi fost fericit să rămână aşa tot restul vieţii.

Deşi sosirea propriu-zisă a camionului o ratase, Arcadio Carnabuci fusese curând înştiinţat de sosirea Fernandei Ponderosa. Zvonurile circulau repede într-un oraş atât de mic, iar vestea năucitoare că sora geamănă a Silvanei Castorini venise tocmai ca să-şi ofere ajutorul în mijlocul crizei prin care trecea familia se împrăştie ca focul de paie pe canalele obişnuite ale bârfei.

După descriere, Arcadio Carnabuci ştiu, chiar înainte s-o

vadă, că frumoasa aceea străină era adevărata lui dragoste. Fernanda lui. În sfârşit, sosise. Nu-i vorbă, că el nu se îndoise nicio clipă de asta, nici măcar atunci când situaţia lui păruse una disperată şi când ştiuse că toată lumea râdea de el. Faptul în sine îi arăta că sentimentele pe care le nutrise cu optsprezece ani în urmă pentru sora ei, Silvana, fuseseră o greşeală lesne de înţeles. O vreme, înainte ca ea să se mărite cu Fidelio Castorini şi, ca să fie sincer până la capăt, chiar şi o vreme după aceea, trăise cu impresia că Silvana venise în regiune pentru el şi numai pentru el. Abia acum vedea şi el că pe atunci încurcase o geamănă cu cealaltă. În sfârşit, geamăna sortită lui venise. Era copleşit de pasiune şi excitare. Îşi aruncase toporul şi ieşise val-vârtej din curte, ca să afle că ea plecase deja spre cimitir. O urmărise până acolo, neavând curaj să se apropie de ea pe drum.

Deşi era ca şi întuneric, o studie atent. Nu vedea el prea multe, dar iubea sunetul făcut de paşii ei pe asfalt. Îi veni să se întindă pe drum şi să depună sărutări pe locurile unde păşise ea, dar nu avea timp de aşa ceva. Femeia mergea repede şi era o adevărată provocare să ţină pasul cu ea, dar trebuia să păstreze, totuşi, o distanţă suficient de mare, ca să n-o alarmeze. Deşi voia să-i declare cât mai repede sentimentele pe care i le nutrea, era şi recunoscător pentru şansa de a se familiariza cu ea în secret.

Mergând în pas grăbit, dar străduindu-se să rămână în urma ei, se delectă cu gândul că inspira o parte din aerul pe care ea tocmai îl expirase. Circulase prin plămânii ei perfecţi, fusese eliberat de buzele sau de nările ei adorabile şi pe urmă pătrunsese în nările lui. Ce minunat! Respiră profund, ca să profite la maximum de legătura dintre ei, cu toate că presiunea era gata să-i provoace un atac de astm, care ar fi fost în stare să-i curme viaţa.

CAPITOLUL CINCI

Când termină ce avea de spus, Fernanda Ponderosa se ridică de la pământ şi-şi întinse picioarele atrăgătoare. O dureau genunchii. În timp ce şi-i masa, avu dintr-odată senzaţia că era urmărită. Prostii, îşi spuse ea.

— Ţi-e frică de fantome, Fernanda Ponderosa? se tachină singură.

Apucă iarăşi drumul spre casa surorii ei, avându-l pe urmele ei pe Arcadio Carnabuci, în timp ce eu însămi eram pe urmele lui. Nu mă puteam stăpâni. Unde era el, trebuia să fiu şi eu.

Într-un fel sau altul, Arcadio Carnabuci şi fructele lui de dragoste zdruncinaseră delicatul echilibru al naturii din regiune, iar eu se părea că eram una dintre primele sale victime. Da, eu, Gezabel, catâroaica Autorităţii Sanitare Districtuale, eram îndrăgostită de omul acela. Deşi era un caraghios nesemnificativ în ochii oamenilor, pentru mine era un zeu.

Aproape că nici nu-l cunoşteam până marţea precedentă, îl mai văzusem, desigur, îngrijindu-şi plantaţia de măslini, pe câmp, prin oraş, în timp ce-mi vedeam de treburile mele, dar nu-l remarcasem niciodată *ca bărbat.* Totuşi, în noaptea aceea, fusesem cotropită de vise febrile, care mă lăsaseră slăbită şi înfierbântată, cu picioarele parcă împleticite. În ochii lui arzători văzusem promisiunea unei pasiuni pe care n-o regăsisem niciodată până atunci la vreunul din propria-mi specie. Atingerea mâinii lui pe pielea mea fusese ca o pecete arzătoare. Mă simţeam excitată şi neliniştită, înviorată şi delicată în acelaşi timp. Ne plimbaserăm laolaltă peste iarba primăvăratică. Băuserăm din acelaşi pârâu cristalin, de pe malul căruia îşi lipise buzele micuţe de cele mai mari şi moi ale mele. Mai târziu, întinşi amândoi

confortabil în culcuşul din căsuţa lui, îmi sărutase copitele drăgălaşe, mângâierea lui trimiţându-mi prin toate cele patru picioare fiori care se întâlniseră, într-o contopire de scântei, în straturile profunde, îndelung adormite, ale vintrelor mele. Ne iubiserăm în orele lungi şi leneşe ale acelei nopţi înăbuşitoare, iar când se făcuse dimineaţă, eram numai şi numai a lui.

Când mă trezisem, strigată brutal de Concetta Crocetta, care-mi adusese ovăzul, eram extenuată, acoperită cu o spumă albă de transpiraţie, care o făcuse să-mi verifice temperatura. Nu putusem nici măcar să mă înfrupt din micul meu dejun, din cauza miilor de fluturi care parcă se zbăteau în stomacul meu, mici, cu aripioare de cea mai deschisă nuanţă de galben.

De atunci, fusesem lovită de o pasiune mai puternică decât mine. Mă simţeam din nou mânză. Începusem să simt parfum de trandafiri în aer, oriunde mergeam. Eram nervoasă, ameţită, excitată fără niciun motiv anume; îmi era când cald, când frig, tremuram, transpiram, nu puteam mânca, nu puteam dormi. Trăiam numai pentru a-l vedea pe el şi ocoleam într-una pe la căsuţa lui, ceea ce asistenta medicală nu păru să observe, ea fiind, ca de obicei, adâncită în propriile-i gânduri – şi asta numai ca să-i arunc o privire care-mi ridica pulsul şi-mi făcea inima să bubuie.

Urechile mele lungi auzeau muzică în vântul care foşnea peste câmpurile de grâu. În gânguritul porumbeilor. În şoaptele nopţii. Dar, mai presus de orice, îmi plăcea cum cânta însuşi Arcadio Carnabuci, pentru că vocea lui putea vrăji frunzele copacilor, pietrele din munţi, râul care se întrecea de unul singur în albia lui.

Când îmi terminam treaba din timpul zilei şi dacă nu prevedeam vreo vizită la domiciliu nocturnă, ieşeam uneori încet, în toiul nopţii, din staulul meu şi mergeam în vârfurile copitelor spre căsuţa lui Arcadio Carnabuci, doar-doar îl

zăream prin ferestre. Nu trăgeam cu ochiul propriu-zis. Voiam doar să-l văd. Nu puteam suporta ideea că trecuse o zi fără să-mi hrănesc privirile lacome cu chipul său. Unde mai pui că strălucirea caldă pe care o dădeau lumânările dinăuntru îmi topea inima, de mă şi închipuiam aşezată confortabil alături de el, la fel ca în visele mele.

Dar, dincolo de fanteziile mele strălucitoare, totul era rece. Ştiam că el nu mă remarcase. Şi că nici vorbă să se fi gândit vreodată la mine. Asta îmi făcea disperarea mai amară decât lămâia. Pe dinafară, ce-i drept, aveam înfăţişare de catâroaică, dar el chiar nu realiza că pe dinăuntru eram o femeie frumoasă, cu picioare bine proporţionate şi cu păr castaniu, lucios? Şi cum aş fi putut să-l fac pe Arcadio Carnabuci să observe acest lucru, când el, chiar dacă se uita la mine, vedea numai părul cenuşiu, prăfuit, acum neîngrijit şi puţin ros de molii, botul palid, respiraţia de ovăz, stătută, dinţii gălbejiţi şi nările căscate, ca de catâr? Era blestemul meu. Crucea pe care trebuia s-o port. Iar acum, când străina aceea strălucită îşi făcuse apariţia printre noi – o femeie adevărată –, ce şanse mai aveam eu?

Mica noastră procesiune urmări, aşadar, paşii Fernandei Ponderosa, care o luase înapoi spre casa familiei Castorini. El păşea în ritm cu ea, potrivindu-şi paşii, drept, stâng şi iar drept, încercând să se simtă cât mai apropiat de ea cu putinţă. Iar eu de el.

În cele din urmă, ajunse. Uşa se deschise, iar casa o înghiţi cu totul. Puţin mai târziu, o luminiţă se aprinse într-una dintre camerele de la etaj, cea cu balcon, lucind printre şipcile obloanelor. Era o noapte luminoasă, cu lună plină, semn bun pentru îndrăgostiţi, iar cerul era presărat cu mii de steluţe, lumi strălucitoare aflate la depărtări de milioane de kilometri, dintre care unele nici măcar nu mai existau. Se simţea că era cea mai romantică noapte din câte existaseră vreodată.

La lumina lunii şi a stelelor, Arcadio Carnabuci observă mobila din curte, care ar fi umplut o cameră întreagă. I se păru ciudat: cum să laşi atâta mobilă pe-afară, când hoţii ăia, banda Nellinos din Folpone, erau în stare să ia orice obiect neţintuit de pereţi sau nepăzit de un câine nu rău – foarte rău.

Se tolăni, totuşi, pe şezlong, privind spre fereastra dincolo de care se afla draga lui. Se gândi fericit că aceeaşi pânză roz îi susţinuse ei cândva fundul şi că acum se freca de al lui. Apoi, sub influenţa lunii, a stelelor şi a cântecului tuturor creaturilor nopţii – bufniţe, lilieci şi greieri, şoareci de câmp şi tritoni –, Arcadio Carnabuci înţelese ce avea de făcut. Trebuia să cânte. Să cânte pentru Fernanda Ponderosa şi să-şi declare astfel iubirea pentru ea în cel mai bun fel pe care-l cunoştea.

Tremura tot; abia îi venea să creadă că i se întâmpla una ca asta. Ştia că acolo, în seara aceea, urma să-şi scrie propria istorie. Tot restul vieţii lui depindea de cântecul care stătea să-i ţâşnească de pe buze. Obiectul unei vieţi întregi de vise febrile se afla chiar acolo, chiar atunci, iar el voia să savureze momentul, acel moment dulce-amărui, care marca finalul singurătăţii sale şi al dorinţei care-i sfâşiase inima, momentul atât de apropiat acum de împlinire, care avea să elibereze întreaga forţă a destinului lor frumos şi împărtăşit. Pentru că aşteptase atât de mult, încă o secundă sau două de aşteptare în plus i se păreau din multe puncte de vedere o slăbiciune, dar o slăbiciune pe care Arcadio Carnabuci hotărî că şi-o putea permite.

Cu ochii aţintiţi spre stelele sclipitoare de pe bolta cerului, merse către partea din faţă a casei şi se aşeză direct sub balcon, cu precizia unui cântăreţ de operă care se postează pe scenă. Respiră adânc, încet, hotărât, îşi umezi buzele şi printre ele slobozi note pure, care se înălţară spre cer, făcându-i pe oamenii din zonă să suspine şi să lăcrimeze în

faţa frumuseţii lor insuportabile. Dintr-odată, lumea întreagă păru să fi amuţit şi sunetul se răspândi, purtat de briza delicată la distanţe uriaşe.

Sus, în munţi, sihastrul Neddo se trezi smuls din contemplare de cântecul lui Arcadio Carnabuci şi, cu o expresie fermecată pe chip, crezu că ajunsese cu adevărat la iluminare. Nu departe, prietenii lui Neddo, urşii bruni, ieşiră din peşterile lor şi începură să danseze pe ritmul muzicii care se pogora din stele. Ceva mai jos, la poalele dealurilor, păstorii amuţiră printre turme şi mieii abia veniţi pe lume, întrebându-se dacă frumosul cântec prevestea o a Doua Venire şi uitându-se în zadar spre răsărit, ca să găsească steaua care i-ar fi călăuzit. Lupii, dându-le târcoale aceloraşi turme, salivau la vederea atâtor miei fragezi, dar în acelaşi timp fură atât de puternic loviţi de frumuseţea cântecului, încât abandonară orice gânduri legate de cină şi-şi înălţară şi ei glasurile spre ceruri.

Mai aproape de casă, locuitorii oraşului îşi deschiseră ferestrele sau ieşiră afară, vrăjiţi de sunetele care ajungeau până la ei. Chiar şi brutarul Luigi Bordino se opri din frământatul aluatului, îşi scutură făina de pe mâini şi ieşi în pragul brutăriei. Fedra Brini se opri din împletit pânzele de păianjen. Speranza Patti se opri din citit. Stăpâna mea se smulse din fanteziile ei legate de doctorul Amilcare Croce.

Ce putea însemna glasul acela de înger, care umplea toată atmosfera?

Văduva Maddaloni îl interpretă ca pe un recviem înălţat în amintirea soţului ei, care murise în împrejurări misterioase, chiar la începutul acelei săptămâni.

— Cu siguranţă este un înger care s-a rătăcit pe pământ, zise Teresa Marta, care, fiind oarbă, era înzestrată cu cel mai bun auz din regiune. Nu-ţi dai seama din frumuseţea tânguitoare a cântecului? Trebuie să-l ajutăm să-i găsească pe ai lui.

Dar, cu toate că se puse de-o căutare amănunţită, îngerul singuratic nu fu găsit. Cetăţenii uimiţi rămaseră pe străzi cu capetele plecate, ca pentru o rugăciune tăcută, iar părintele Arcangelo rătăci printre ei, şoptind binecuvântări şi crezând cu tărie că asistau cu toţii la un miracol.

La fel de adevărat este că singura persoană rămasă neprinsă în mreje şi vrăjită de răpitoarea cântare fu Primo Castorini. El nu auzi nici măcar o notă, fiindcă se închisese, ca de obicei, în camera frigorifică de la „Porcul Fericit" şi avea de gând să lucreze toată noaptea, ca să-şi pregătească reţetele secrete de cârnaţi. Atât de concentrat lucra, încât nimic nu-i putea pătrunde în conştiinţă. Toate simţurile îi erau anihilate şi punea tot ce avea mai bun în el – şi avea destul – în creaţia lui cârnăţărească. Oricât de greu de crezut ar fi fost, lui Primo Castorini i se întâmplase, în trecut, să nu bage de seamă nici cutremurele care zguduiseră toată regiunea în timp ce lucra el, până când acoperişul se prăbuşise de jur-împrejurul său. Prin urmare, niciun cântec, oricât de miraculos, nu putea să-i distragă atenţia de la şerpii aceia din carne de porc, deveniţi acum viaţa lui.

Cântecul lui Arcadio Carnabuci fu îngânat de broaştele din văile de crini, de lebedele de pe lacul îndepărtat şi argintat de lumina lunii, de cascadele care se revărsau de pe munţi. Fu purtat mai departe de rândunelele care se repezeau spre înălţimi printre notele cântării şi de toate creaturile umile din regiune, chiar şi de şoarecii de câmp sau de viermii cei golaşi.

Migdalii se scuturară de un covor întreg de muguri parfumaţi. Statuia zeiţei Afrodita, trântită fără menajamente în acea curte de Ambrogio Bufaletti, suspina în linişte, iar lacrimile ei de marmură se amestecau cu pământul în care se înfipsese. Şi dincolo de peretele care delimita curtea, ascunsă în spatele tufelor de alun, tremuram eu. Genele mele lungi erau încărcate de lacrimi, ca nişte boabe de cristal pe

un abac. Socoteam cu ele preţul dragostei mele fără speranţă.

Într-un târziu, obloanele se deschiseră şi Fernanda Ponderosa păşi cu mare grijă pe balcon.

— Cine-i acolo?

În şoapta ei rezonantă, se simţi fluidă magia nopţii. Arcadio Carnabuci înainta în cercul de lumină pe care-l arunca felinarul ei, dar nu se opri din cântat nici măcar o clipă. Cântecul pusese stăpânire pe el, şi-l făcuse sclav, şi-l făcuse instrument, aşa că nu avea de ales – trebuia să facă după cum îi poruncea el.

Fernanda nu era chiar ca în visele lui. Era puţin mai în vârstă decât fecioara pe care o aşteptase. Cu atât mai bine. Era mai bine ca măcar unul dintre ei să ştie ce trebuia făcut. Şi totuşi, deşi o femeie matură, era mult mai frumoasă decât o redase el din imaginaţie. Cu ochiul inimii îi schiţase portretul, dar imperfect.

Trupul ei voluptuos îi dădu ameţeli; mult mai bine era să se afunde în moliciunea ei ca de frişcă, asemenea unei saltele umplute cu puf de gâscă, în loc să se ciocnească de formele slabe şi osoase pe care le anticipase el! Cu siguranţă era mai voinică decât el, dar lui îi plăceau femeile voinice. Avea mai mult loc să se cuibărească şi mai mult trup care să-i ţină de cald în nopţile de iarnă.

Fără să uite nici măcar un sunet, Arcadio îi absorbi fiecare detaliu, ca un burete. Ochii ei nu erau verzi ca jadul; aveau mai degrabă cea mai întunecată nuanţă de căprui, înainte să devină negru. Licăreau în lumina felinarului. Buzele îi erau pline şi splendide. Părul ei, în ciuda viselor frenetice pe care i le provocase, nu avea culoarea aurului întunecat. În schimb, era negru, înfoiat şi greu, bogat, profund, ameţitor. Cât de mult îşi dorea să se joace cu el! Ar fi avut nevoie de o viaţă întreagă să i-l aranjeze de câte ori s-ar fi zburlit ori să-l împiedice să-i cadă în ochi sau să-i alunece peste buze.

Degetele care ţineau felinarul nu erau nişte beţigaşe; erau rotunjoare, decorate cu podoabe, drăguţe. Ar fi putut scrie o carte întreagă numai despre ele. Poezia trupului ei ar fi putut umple o mie de volume. Sigur că imaginaţia lui jalnică nu fusese în stare să-i descrie toate acestea.

Cum stătea ea în lumina felinarului, uitându-se la el de sus în jos, din balcon, Arcadio Carnabuci simţi că aerul care-i înconjura pe amândoi era fierbinte şi moale ca o catifea, deşi nu era decât sfârşitul lui aprilie, iar cântecul umplea toate spaţiile goale din univers cu frumuseţea lui apăsătoare. Era singurul lucru pe care-l putea face Arcadio Carnabuci, ca să nu-l podidească plânsul. Putea să plângă şi mai târziu. Acum trebuia să cânte. Avea să cânte acum, iar mai târziu – ei bine, nu mai conta ce avea să se întâmple mai târziu. Continuă, aşadar, să cânte, dorind-o, implorând-o să-l iubească la rândul ei. Vocea lui făcea dragoste cu ea, nu încăpea îndoială în această privinţă. Erau pasaje contrastante de *larghetto* şi *allegretto, crescendo-uri.* Avântate urmate de câte un *diminuendo* delicat, ce părea să rămână suspendat în aer, ca tot atâţia fulgi, timp în care ascultătorii fermecaţi abia dacă-şi mai aminteau să respire.

Sus, pe balcon, Fernanda Ponderosa îl aşteptă să termine, tremurând uşor, deşi nu-i era frig. Până la urmă, făcu un pas înainte şi-şi desfăcu buzele pline. Avea de gând, oare, să i se alăture în cântec?

— Signore, spuse ea cu calm, deşi era furioasă. Vă implor, încetaţi cu cântatul.

Însă Arcadio Carnabuci nu se putea opri. Foarte probabil, nici nu-i auzise vorbele, căci urechile îi erau pline de propria-i voce. Aşadar, continuă. Şi, în timp ce cânta mai departe, îşi sărută buricele uriaşe ale degetelor, degete disproporţionat de mari faţă de corpul său slăbuţ, degete care o făcură pe Fernanda Ponderosa să se cutremure şi să-i îngheţe inima faţă de el mai mult decât orice altceva. Însă

Arcadio Carnabuci, care n-avea de unde să ştie că degetele sale îi puseseră deja cruce în inima Fernandei Ponderosa, şi le înălţă stăruitoare spre balcon, ca şi cum ar fi aruncat spre ea nu sărutări, ci petale de trandafiri.

Ea îi răspunse retrăgându-se înapoi în casă. Inima lui Arcadio Carnabuci tresăltă în coşul pieptului. Oare avea să coboare până la el, să-şi încrucişeze propriile-i degete pline de podoabe cu ale lui, să-şi declare propria dragoste tandră faţă de el? Se simţea slăbit, gata să leşine.

În schimb, ea reapăru cu o căldare cu apă, pe care i-o răsturnă lui Arcadio Carnabuci în creştetul capului. Ce tragedie! Dintre toţi oamenii din regiune, ea singură nu fusese mişcată de cântec. Nu înţelesese niciodată muzica.

Tăcerea subită căzu ca o cortină după o reprezentaţie pe care nimeni n-ar fi vrut s-o vadă sfârşindu-se. Fernanda Ponderosa se întoarse în cameră şi închise cu zgomot obloanele în urma ei. Deşi apa i se revărsase drept în cap, deşi fusese orbit pe moment de cătă îi intrase în ochi, deşi hainele şi le simţea ude leoarcă, bietul Arcadio Carnabuci nu înţelese prea bine ce se întâmplase. Nu acesta era rezultatul pe care-l aşteptase. Încetul cu încetul, un sentiment de neliniște îl cuprinse: o jignise şi nu ştia în ce fel. Apoi, uşurel, parcă redus la jumătate din statura sa obişnuită, şi aşa măruntă, Arcadio Carnabuci străbătu pe furiş cei câţiva paşi, câţi erau până la căsuţa lui.

Iar eu îl urmăream din penumbră, cu inima gata să mi se frângă la vederea insuportabilei cruzimi a lumii.

Partea a doua

ÎNCOLȚIREA

CAPITOLUL UNU

Târziu de tot, epuizată de exaltare şi disperare, am renunţat să-l mai aştept pe Arcadio Carnabuci să iasă din căsuţa lui şi să mă cheme la el. Toate gândurile lui erau îndreptate către femeia aceea străină. Situaţia mea era chiar şi mai lipsită de speranţă decât a lui. De-acum, nu mai aveam ce să fac pentru a fi remarcată de el.

Mi-am târât bietele copite pe drumul spre oraş, intrând pe poarta din spate a Concettei Crocetta cu mai multă durere în inimă decât ar fi putut încăpea în ea. Spre surprinderea şi ruşinea mea, am găsit-o pe asistenta medicală districtuală fâţâindu-se neliniştită prin curte, cu un felinar în mână.

— Unde ai fost? mă întrebă ea, aruncându-mi şaua pe spinare. Poate c-ar trebui să urmez sfatul Autorităţii Sanitare Districtuale şi să-mi iau o motoretă. Belinda Fondi a intrat în travaliu. Trebuie să ne grăbim.

Cu toate că eram extenuată, m-am lăsat încălecată de Concetta Crocetta, care-şi strângea la piept geanta cu instrumente medicale, şi am pornit-o spre casa familiei Fondi. La fiecare pas aveam senzaţia că lăsam în urmă, pe drum, câte o bucăţică din mine: o frântură din inima mea, care avea să fie călcată în picioare fără milă de cine ar mai fi trecut pe acolo. Stăpâna mea continuă să mă dojenească pentru dispariţiile mele nocturne şi-şi exprimă intenţia de a mă priponi în grajd cu o frânghie. Dar nicio frânghie nu m-ar fi putut ţine departe de bărbatul meu.

Cerul întunecat însuşi abia putea să suporte povara lunii pline şi umflate. Stelele ne făceau cu ochiul în timp ce înaintam, iar pe bolta înaltă mai zăboveau încă vagi ecouri ale cântării lui Arcadio Carnabuci.

Pentru că plecaserăm atât de târziu, travaliul era deja într-un stadiu avansat când am ajuns la ferma Fondi. Nici nu

apucă bine Concetta Crocetta să se spele pe mâini în lighean, să-şi pună şorţul alb, apretat, şi să-şi scoată instrumentele, că pruncul, pe nume Serafino, îşi făcu intrarea în lume. În timp ce-l spăla, Concetta Crocetta observă cu mare interes medical micile imperfecţiuni de pe omoplaţi, de-o parte şi de alta. Negi. Sau, cel puţin, asta păreau să fie.

— N-aveţi de ce să vă faci griji, dragii mei, le spuse ea părinţilor neliniştiţi, mulţi copii au aşa ceva.

Dar Belinda Fondi nu putea să fie pe deplin liniştită. Voia ca pruncul ei să fie perfect şi, cu toate că încerca din răsputeri să se simtă încântată, de fapt simţea nevoia să plângă.

— Din cauza cântecului ăluia, nu-i aşa? o întrebă ea cu tristeţe pe Concetta Crocetta. Din cauza cântecului ăluia copilul meu n-a ieşit cum trebuia.

— Nu, draga mea, îi răspunse asistenta medicală, îmbrăţişând-o, sunt numai nişte superstiţii prosteşti. Are câţiva negi, atâta tot.

Odată treaba terminată, Concetta Crocetta ieşi din casă şi mă găsi pe mine păscând nişte poame minuscule în arbuştii care mărgineau curtea. Cât fusese ea înăuntru, cerul se schimbase din negru în cenuşiu. Luna mare, de culoarea untului, dispăruse dincolo de munţi, iar stelele se stingeau rând pe rând. Aerul era mai cald, mai blând. În timp ce mă-ndemna să renunţ la micul meu dejun atât de matinal, Concetta Crocetta simţi că-i aterizase ceva pe bonetă. Aceleaşi mărunţişuri începură să coboare şi pe părul meu aspru şi cenuşiu, pe serjul de un albastru pur al capei aruncate peste umerii asistentei şi pe bombeurile pantofilor ei lucioşi. Îi gâdilară obrajii Concettei Crocetta, în timp ce cădeau spre pământ. Asistenta prinse unul şi se uită la el. Era o pană; cea mai mică pană, de culoare gri-albăstrui, moale ca puful.

Penele cădeau grele, cu repeziciune. Ploua cu pene din cer.

În curând, eram acoperită de ele şi priveam în jurul meu cu interes. Îmi ajunseseră pe gene, în urechi, în nări, făcându-mă să strănut. Şi Concetta Crocetta era acoperită. Uniforma ei era împestriţată. Boneta era împovărată. I se puseseră în păr, pe faţă, pe gură. Pământul din jurul nostru era acoperit cu un puf ca zăpada. Era incredibil. Niciuna dintre noi nu mai văzuse aşa ceva.

Şi brusc, exact în acelaşi moment, am început amândouă să râdem. Deşi trăiam şi lucram împreună de douăzeci de ani, din chiar prima zi în care sosise în regiune, Concetta Crocetta nu mă mai auzise niciodată râzând. Atât de surprinsă era şi de încântată, încât asta o făcea să râdă şi mai tare şi, cu cât râdea ea mai tare, cu atât râdeam şi eu mai tare. Am rămas acolo, în curtea sărăcăcioasă a familiei Fondi, unite de acel fenomen ciudat şi de un moment de bucurie perfectă.

Şi totuşi, penele încă se învârtejeau prin aer, de parcă nişte fulgi de zăpadă ar fi dansat şi, printre ele, îndepărtându-le pe cele care-i intrau în ochi cu bătăi din pleoape, Concetta Crocetta îl văzu apropiindu-se pe doctorul Amilcare Croce. Inima îi tresări.

— Uimitor! strigă el de la distanţă, jonglând cu grămada de puf pe care o ţinea în palme. Am citit despre aşa ceva, desigur, de ploaia de pene, dar n-am trăit-o niciodată eu însumi.

— Poate are legătură cu ciudatul cântec din această noapte. L-ai auzit la Montebufo?

— Bineînţeles că l-am auzit. Ciudat lucru. A făcut multă zarvă, zise doctorul care, trăind efectiv ca un pustnic, îşi pierduse oarecum priceperea conversaţiei şi, până se încălzea şi se urnea, avea tendinţa să se exprime în propoziţii scurte, tăioase, reflecţii ale gândurilor sale nerăbdătoare. Continuă: Animale sălbatice care traversează dealurile mergând în şir indian, fermieri care se chinuie să le

aducă înapoi, slujbe ţinute în regim de urgenţă chiar acolo, pe câmp. Nişte superstiţii prosteşti, fără îndoială. Trebuie să existe o explicaţie perfect logică.

Vocea doctorului Croce se frânse; obrajii ca merele coapte ai Concettei Crocetta nu arătaseră niciodată atât de simpatici ca în momentul acela, lucind de bucurie, veselie şi sănătate în lumina soarelui care tocmai răsărea. Cu o sclipire în ochi şi plin de pene în părul răvăşit, Amilcare Croce părea să fi redevenit studentul la medicină de odinioară, aşa cum era imortalizat într-o fotografie uzată pe care o păstra la loc de cinste pe birou.

Eu mă oprisem din râs şi, aruncându-i doctorului priviri piezişe, m-am îndepărtat, bocănitul copitelor mele fiind înăbuşit de covorul pufos. În faţa delicateţei mele, doctorul şi asistenta se simţiră stânjeniţi şi-şi căutară cuvintele potrivite, ca doi adolescenţi stângaci.

— E totul în regulă? zise el, făcând un semn cu capul înspre casă şi găsindu-şi atât de previzibil refugiu în preocupările lui medicale, când simţi pericolul ca discuţia să devină personală.

— E foarte bine, îi răspunse ea scurt, conştientă că vraja se rupsese, că firul care-i lega plesnise.

— Te superi dacă arunc o privire?

— Absolut deloc.

— Atunci, la revedere.

— La revedere.

Şi doctorul se întoarse pe călcâie şi plecă. Înainta cu greu printre nămeţii de puf care începuseră deja să se topească, de parcă nici n-ar fi fost. Concetta Crocetta îşi deschise geanta şi, scoţând o fiolă de sticlă, adună cu grijă câteva din cele rămase, ca suvenir. Soarele se înălţa în timp ce noi ne întorceam în oraş, iar, în afară de conţinutul sticluţei şi de amintirile plăcute pe care le păstram toţi trei, nu mai rămăsese nicio urmă din ciudatul fenomen al ploii cu pene.

În mod tragic, doctorul şi asistenta nu reuşiseră niciodată să poarte o conversaţie în doi, fară să fie încercaţi de cea mai groaznică stingherealã. Deşi teoretic lucraseră împreună în ultimii douăzeci de ani, de când o pură întâmplare îi făcuse pe amândoi să sosească în regiune în aceeaşi zi, tineri la chip şi proaspăt calificaţi, realitatea era că se purtaseră întotdeauna unul cu celălalt precum două corăbii care se strecoară una pe lângă alta în toiul nopţii.

Doctorul Croce locuia singur la Montebufo, la o distanţă de douăzeci de kilometri de oraşul nostru, şi, cu toate că în mod normal acest lucru n-ar fi trebuit să constituie un obstacol însemnat în calea îndeplinirii cu succes a îndatoririlor sale, doctorul Croce era un bărbat deosebit. Refuzul său de a se muta în oricare alt loc mai convenabil era dublat de un alt refuz, cu un efect mult mai profund asupra vieţii sale atât profesionale, cât şi personale.

Neîncrederea sa în orice mijloc de transport, altul decât cele două picioare ale sale, îl făcuse să refuze serviciile unui cal, ponei sau catâr, singur sau în orice combinaţie cu vreun car sau vreo căruţă, brişcă sau trăsurică. Nici alte animale nu i se păreau mai potrivite: dispreţuia şi bivolul, şi boul. Un accident din copilărie îi lăsase, alături de o lovitură la cap, o fobie pe viaţă în privinţa bicicletelor şi a scuterelor. De vehicule motorizate nici nu voia să audă, indiferent dacă era vorba de automobil, camion sau tractor. Sania îi era străină, la fel şi barca, fără a mai pune la socoteală faptul că pământul din regiune oricum n-ar fi fost potrivit pentru aşa ceva. Elicopterul era şi el scos din calcul, de parcă doctorul ar fi putut găsi vreunul acceptabil; şi, chiar dacă ar fi găsit, costurile ar fi fost prea ridicate.

Pe scurt, doctorul se limitase la călătoria pe jos de-a lungul şi de-a latul regiunii şi, în funcţie de distanţă, o vizită la domiciliu putea dura şi o zi întreagă.

Din acest motiv, cetăţenii ajunseseră să se bazeze, pentru

serviciile medicale, pe stăpâna mea cea pricepută, Concetta Crocetta, iar doctorul Croce, care întotdeauna sosea prea târziu, era privit ca un excentric. Dacă reuşea cumva să ajungă la timp, întâmplarea era privită ca un hazard neaşteptat.

Dacă doctorul ajungea mereu cu întârziere, noi, în schimb, ajungeam întotdeauna la ţanc. Asistenta nu trebuia niciodată să fie chemată, fiindcă reuşea ea cumva să-şi facă apariţia exact în momentul în care era cea mai mare nevoie de prezenţa ei. Intuiţia părea s-o ghideze ca pe o torpilă către locul unde cineva se opărise, unde apăruse vreo erupţie pe pielea cuiva sau acolo unde se declanşaseră neaşteptatele chinuri premature ale naşterii. Cu bună-dispoziţia ei obişnuită şi cu felul ei liniştitor de-a fi, punea la loc oase rupte, vindeca rănile făcute de vreun mistreţ, îi trata pe cei otrăviţi cu ciuperci, muşcaţi de şerpi, afectaţi de anevrisme, arsuri, înec, infarct, leşin, icter şi apoplexie.

Odată ce-şi termina treaba, pornea către următorul caz, exact în clipa în care doctorul ajungea la casa primului pacient, uneori gâfâind, cu respiraţia tăiată, în funcţie de distanţa pe care o parcursese. Nu-i mai rămânea decât să-şi vâre capul pe uşă, să-şi ceară scuze pentru apariţia târzie şi, cu scrâşneli din dinţi, să laude munca depusă de colega sa.

Ce-i drept, alergând peste dealuri de-atâţia ani, doctorul devenise din ce în ce mai sprinten şi căpătase corpul solid, zvelt al unui atlet. Dar, uneori, câte o luxaţie îl mai reţinea în casă, cu membrul rănit sprijinit pe o pernă, scrâşnind din dinţi de furie la gândul că asistenta Concetta Crocetta se dovedea în felul acesta şi mai necesară populaţiei oraşului, în timp ce el – tot mai puţin.

În ciuda tuturor acestor frecuşuri, lumea ştia că doctorul şi asistenta erau profund îndrăgostiţi unul de celălalt.

Mândria de bărbat a doctorului suferea pentru faptul că era înlocuit de asistentă în afecţiunile şi serviciul pacienţilor

şi, chiar dacă nu dădea vina pe ea pentru acest lucru, nici pe el însuşi nu putea da vina. Nu putea să se mute. Nici nu putea să-şi ia un mijloc de transport. Aceasta era simpla realitate, iar el nu mai avea energie de consumat pe acei licurici efemeri de genul „cum ar fi fost dacă".

În timp ce parcurgea în fugă ţinuturile deluroase şi văile împădurite, când traversa pâraiele cristaline şi străbătea câmpiile deschise şi fertile, gândurile lui erau invariabil îndreptate spre Concetta Crocetta şi, într-un anume fel, simţea că alerga spre ea, că ea era premiul care-l aştepta la capătul cursei. Când ajungea, într-un târziu, deşi de cele mai multe ori prea târziu, ca să se poată considera destul de norocos c-o vedea, şi chiar dacă se cunoşteau prea bine, el îi redescoperea fiecare trăsătură a chipului ca pe o noutate, era din nou izbit de frumuseţea ei, maturizată cu fiecare an care trecea şi în care ea îl aştepta, şi de fiecare dată se îndrăgostea de ea ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

Dacă asistenta poposea ceva mai mult decât era necesar, înainte de a pleca din casa pacientului; dacă primea, în bucătărie, un pahar nedorit de limonadă sau vreun biscuit cu migdale; dacă, atunci când mergeam pe drumurile principale sau pe cele secundare din regiune, ochii ei porneau să cerceteze neobosite orizontul în căutarea unei figuri care de cele mai multe ori nu venea; dacă-mi dădea voie să merg încet, şerpuit, în drum spre casă, în loc să merg la trap mărunt – oare se poate spune că era caraghioasă?

Ar fi putut amândoi să facă atâtea lucruri mărunte. El s-ar fi putut grăbi. Ea, s-o ia mai încet. Legea valorilor medii sau a probabilităţilor spunea că uneori, da, s-ar fi putut întâlni. Şi ce imperceptibile, dar seismice vâltori i-ar fi tulburat atunci! Şi totuşi, în ciuda uriaşului polip de tandreţe, care vieţuia în fiecare dintre ei, nu reuşiseră niciodată să treacă peste abisul profund care despărţea relaţia lor profesională de posibilitatea existenţei uneia personale. Urmau întotdeauna

acelaşi tipar. Nu-şi îngăduiau niciodată posibilitatea devierii de la scenariu. Jucau de douăzeci de ani acelaşi joc de şah şi jocul se termina întotdeauna într-un punct mort. Şi, cum de fiecare dată fiecare întâlnire atât de mult aşteptată era într-atât de nesatisfăcătoare – preţioasă, ciudată, frustrantă –, înainte să se despartă unul de celălalt, amândoi tânjeau deja după următoarea posibilitate de a se întâlni, când lucrurile ar fi stat poate altfel.

Momentul ploii cu pene se dovedi un moment definitoriu. Conversaţia pe care o avură – una dintre cele mai personale. Asistenta avea s-o preţuiască întotdeauna, la fel de mult ca şi sticluţa ei cu puf. Concetta Crocetta, o femeie neobişnuit de sensibilă, renunţase cu mulţi ani mai înainte la speranţa că ei doi ar fi putut fi orice altceva decât ceea ce erau deja unul pentru celălalt. Prea mulţi dintre anii ei cei mai buni şi-i petrecuse oftând după doctor. ÎI iubea, da, însă nu mai aştepta nimic de la el.

CAPITOLUL DOI

Între timp, Arcadio Carnabuci suferea din pricina golului pe care-l făcuse în visul său căldarea cu apă aruncată de Fernanda Ponderosa. Rememorase scena de sute de ori în mintea lui. Cu ce anume greşise? Nu înţelegea. Se blestemă de unul singur, deşi era încă nedumerit, neştiind ce crimă săvârşise. Cum se putea să iasă atât de rău? Oare nu cântase suficient de bine? în opinia lui, fusese spectacolul vieţii sale. Poate că se înşela. Nu mai ştia ce să creadă. Întorsese problema pe toate părţile de un milion de ori. Pijamaua i se răsucise de jur-împrejur, ca o cămaşă de forţă.

Cu toate acestea, încă mai spera. În fond, ea venise la el. Era şi aproape de el, în vecini. Râul dragostei adevărate nu are niciodată un curs lin – asta îşi amintea că-i spunea mama lui şi, din toate punctele de vedere, curtea pe care i-o făcuse

ei bătrânul Carnabuci nu fusese tocmai ca la carte. Trebuia să aibă curaj. Trebuia să îndrepte lucrurile. De dimineaţă, avea s-o abordeze din nou. Acum era prea târziu. Până de dimineaţă, avea să-şi dea seama şi ea că acţionase pripit.

Mai târziu, aveau să râdă împreună de toate acestea – ei împreună cu familia lor minunată de fii. Da, era un pas înapoi de moment. Probabil că ea era obosită după călătorie. În fond, o afectase durerea provocată de şocul veştii pe care o aflase de cum venise, despre moartea surorii ei. Poate că sincronizarea nepotrivită fusese unica lui greşeală. O surprinsese. Arcadio Carnabuci se consolă cu această idee şi hotărî ca, imediat ce s-ar fi luminat de ziuă, să încerce din nou.

Nu foarte departe, Fernanda Ponderosa regăsise dormitorul abandonat de multă vreme şi se trântise obosită pe pat. Mobila ei rămăsese afară – nu putea s-o aducă înăuntru chiar atunci, şi probabil că de dimineaţă avea să plece din nou. Ce motive ar fi avut să mai rămână?

Ştia că n-ar fi putut să adoarmă şi că noaptea urma să fie una lungă. Silvana murise. Încă nu-i venea să creadă. Cu toate că rivalitatea dintre ele apăruse cu multă vreme în urmă, chiar dinainte să se fi născut, când fiecare fetus se luptase pentru propriu-i spaţiu, propria-i supravieţuire, existase, totuşi, o legătură care le ţinuse aproape şi pe care niciuna, nici alta n-o putuse reteza.

În mintea ei obosită, scenele din trecut i se prezentară cu forţă – petreceri de aniversare, plimbări cu bicicleta, jocuri cu mingea, certuri atât de lipsite de însemnătate, încât nici măcar nu-şi mai amintea cum începuseră, se mira chiar că-şi amintea că le avuseseră – toate aceste lucruri se combinau acum cu episoade retrăite din ziua tocmai încheiată, din călătoria diabolică pe care o făcuse, cu ecouri ale cântării pe care i-o rezervase nebunul de afară şi cu umbrele stranii care se conturau în dormitorul acela pustiu, transformându-

se în apariţii sinistre.

Fernanda Ponderosa trăia cu senzaţia ciudată că nu mai era singură în cameră şi întinse mâna spre comutator, ca să aprindă lumina şi să-şi alunge temerile. În lumina brusc orbitoare, o găsi pe Silvana stând chiar lângă piciorul patului şi privind-o. Scoase un strigăt.

— Deci ţi-ai făcut apariţia în sfârşit aici, sâsâi Silvana. De ce?

— Am avut o presimţire, am… îngăimă Fernanda Ponderosa.

— Încă mai crezi în presimţirile tale nebuneşti, nu? o întrerupse Silvana. Încă te mai laşi purtată de ele? Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Bine, şi? Ce vrei?

— Nu vreau decât să îndrept lucrurile între noi – e chiar aşa de rău? zise Fernanda Ponderosa, cu inima bubuindu-i în piept. Am fost chiar acum la cimitir, am vorbit cu tine, ţi-am explicat. Nu m-ai auzit?

— Nu-mi petrec eu pe-acolo prea mult timp; îmi dă fiori locul ăla. Oricum, scuteşte-mă de explicaţii. Unele lucruri nu mai pot fi îndreptate. Doar pentru c-am murit, nu înseamnă că poţi să crezi că de-acum totul e în regulă.

Spunând aceste vorbe, dispăru, nelăsând în urmă nimic altceva decât o adâncitură în plapumă, acolo unde stătuse.

— Haide, zău aşa, nu putem încerca? strigă Fernanda Ponderosa, deşi camera era goală şi ea vorbea singură. Silvana? Unde eşti? Poţi să vii înapoi? Nu putem să vorbim şi-atât?

Dar Silvana avusese şi acum ultimul cuvânt, ca de fiecare dată, şi iată că plecase.

CAPITOLUL TREI

Tot restul nopţii, Fernanda Ponderosa râmase nervoasă, cu ochii în patru. Oare avea să se întoarcă Silvana? Avu

nevoie de multă vreme pentru ca inima ei să-şi reia ritmul normal şi respiraţia să i se liniştească. Iar şi iar vorbi cu sora ei, reanalizând lucrurile pe care voise să i le spună, dar nu avusese ocazia. Se lovi, însă, de tăcere, de nemişcare. Fiecare sunet din casă şi din împrejurimi o făcea să tresară plină de speranţă.

Într-un târziu, către dimineaţă, o cuprinse somnul, dar nu somnul acela odihnitor, de care avea o nevoie atât de disperată. O bântuiră vise oribile. Era bătută de o persoană pe care n-o putea vedea şi de care nu se putea apăra. Se lupta cu straturile de somn, ca să se trezească, dar nu reuşea să iasă la suprafaţă, încerca să fugă, dar o forţă mult prea puternică o împiedica.

În sfârşit, se trezi cu sentimentul de uşurare că toate nu fuseseră decât vise. Dar cum rămânea cu Silvana – fusese şi ea doar un vis? Ori Fernanda Ponderosa văzuse cu adevărat fantoma surorii ei în cursul nopţii care trecuse?

Stând aşa, culcată, adâncită în gânduri, deveni conştientă de acea voce dinlăuntrul ei, care o implora să mai rămână măcar o vreme; iar ea le asculta întotdeauna, vocile acestea. Spirit liber, se ducea unde o conduceau viziunile ei, supunându-se puterii timpului care nu aşteaptă pe nimeni şi brizei care o trimitea mereu în direcţii noi.

Deşi exaltată, Fernanda Ponderosa era şi o femeie practică, îşi spunea că, din moment ce făcuse atâta drum, trebuia să încerce măcar să facă pace cu Silvana. Ştia c-ar fi fost bântuită de regrete, dacă nu făcea măcar atât. Şi mai ştia Fernanda Ponderosa că afacerea de familie avea nevoie de ajutorul ei. Pe unde fusese, căpătase experienţă în tot felul de domenii, iar munca într-o măcelărie avea să fie mai uşoară decât multe alte lucruri pe care le făcuse la viaţa ei. Spera s-o îmbuneze astfel şi pe Silvana şi s-o facă să înţeleagă viaţa pe care o ducea sora ei. În sfârşit, din moment ce încă nu se simţea nicicum atrasă în altă parte, se gândi că

locul acela era la fel de bun ca oricare altul şi că mai putea rămâne acolo.

Aşa că se dădu jos din pat, trase la o parte draperiile şi deschise larg ferestrele, văzând că soarele strălucea deja şi că, de la fereastra aceea, putea cuprinde cu privirile frumuseţea întregului ţinut: câmpia vastă se întindea înaintea ei, împărţită frumos în pătrate mărginite de gard viu, cultivate cu grâu, secară şi orz. Rânduri robuste de viţă-de-vie se agăţau unul de umerii celuilalt, pe câmpuri întregi floarea-soarelui îşi ridica pălăriile rotunde, pajiştile erau pline cu iarbă proaspătă, mentolată.

Sub fereastră, mobila ei se acoperise cu stropi de rouă. Păianjenii se apucaseră deja de lucru şi răsuceau fire strălucitoare dintr-o parte într-alta, ca luminiţele din pomul de Crăciun. Un viezure se mutase în leagăn, nişte porumbei se cuibăriseră în părul zeiţei Afrodita, iar de jur-împrejurul soclului ei se zăreau bucăţi de marmură în formă de lacrimi.

Fernanda Ponderosa eliberă familia de broaşte ţestoase sub smochinul aflat lângă casă. Maimuţa Oscar se căţără printre crengi, urmărind-o cum se opintea să mute statuia zeiţei în centrul curţii şi cum ducea, pe urmă, tot restul în casă. Era o adunătură eclectică de obiecte, căreia se chinui ceva să-i găsească locul printre lucrurile prăfuite ale surorii şi cumnatului ei. Cu aranjatul, în schimb, nu se chinui prea tare. Ştia că nu avea să stea suficient de mult, ca să conteze.

Când termină, porni s-o caute pe Maria Calenda, care locuia într-una dintre clădirile de afară, de la capătul celălalt al proprietăţii, în apropiere de cocina porcilor. Maria Calenda evita pe cât posibil casa, fiindcă o ştia bântuită. La simpla vedere a Perditei Castorini, mama demult decedată a lui Primo şi a lui Fidelio, se umfla monstruos şi trebuia să se badijoneze mereu cu o emulsie, înainte de culcare. Mai erau şi alte fantome care-i provocau alt soi de simptome, aşa că, în situaţia curentă de criză, nu mai avea timp şi pentru

reacţiile ei alergice.

Un grup de capre pitice dansă în jurul Fernandei Ponderosa, în timp ce aceasta străbătea câmpurile. Porcii se uitară la ea cu melancolie, când trecu pe lângă cocinile lor. Nici măcar purceluşii neastâmpăraţi nu scoaseră vreun sunet, îndureraţi cu toţii de recentul deces din familie.

Fernanda Ponderosa îşi croi drum spre clădirile din depărtare. Zări două-trei persoane care munceau acolo. Când se mai apropie, îşi dădu seama că erau numai două, de fapt, Maria Calenda şi un bărbat, iar între ei, cocoţata pe un cadru de scânduri de care era legată cu nişte funii, trona carcasa unui porc. Maria Calenda pusese o găleată ca să adune sângele care se scurgea din rana profundă făcută în pieptul animalului. Avea un furuncul uriaş pe vârful nasului, care lucea ca un far.

— Fantomele se plimbă libere pe pământ, o anunţă ea pe Fernanda Ponderosa, făcând un gest cu degetul ei păros înspre umflătură. Poţi să fii sigură de asta, morţii vii sunt printre noi.

Poate c-avea dreptate.

Când Fernanda Ponderosa se apropie, bărbatul îşi îndreptă spinarea. O sorbi din ochi ca pe o gură de apă cristalină într-o zi fierbinte.

Nu purta cămaşă, numai nişte pantaloni grosolani, impermeabili, şi cizme de cauciuc, iar pieptul său lat, maroniu, care se înălţă la vederea ei, era mânjit cu sângele porcului pe care tocmai îl omorâse. Era înalt. Atât de înalt, încât Fernanda Ponderosa trebui să-şi lase capul pe spate, ca să-l privească drept în faţă. Nu era gras, era solid, cu muşchi şi cu umerii laţi. Mai târziu, n-ar mai fi putut spune care trăsătură de-a lui o izbise prima. Părul, des şi răvăşit, de un negru strălucitor, care părea să aibă o viaţă proprie? Ai fi zis că era viu. Se ondula. Se lăsa când într-o parte, când în cealaltă. Se contorsiona şi lucea. Sau, poate, ochii? Nu mai

văzuse niciodată asemenea ochi. Întunecaţi, practic negri, ca doi cărbuni aprinşi. Erau nişte ochi ca de animal, ochii unui animal sălbatic.

Fernanda Ponderosa îi simţi aţintiţi asupra ei, ochii aceia, ca şi cum ar fi mângâiat-o, îi simţi cum o pârjoleau, dar cu asta era obişnuită. Privirile bărbatului rămaseră fixate pe cutele decolteului ei de culoarea nucii, pe serpentinele formelor ei, pe gura ei cărnoasă.

— Şi? Ai venit să ne salvezi? întrebă încet Primo Castorini, pentru că era clar că el era bărbatul, cumnatul Silvanei.

Vocea lui era calmă, oferindu-i respect sau sarcasm, depinde cum erau privite lucrurile. Avea un glas la fel de profund, pe cât de negre îi erau privirile.

— Nu-i drăguţ din partea ei? adăugă el spre Maria Calenda, care chicotea, în timp ce ochii ei pătrunzători se mutau de la ea la el şi înapoi, savurând momentul.

Fernanda Ponderosa privi cum îşi ştergea cu dosul palmei transpiraţia de pe frunte, lăsând o urmă de sânge purpuriu, care-l făcea să pară şi mai periculos.

— Rămân până se întoarce fratele tău, zise ea blând.

El nu şi-ar fi închipuit niciodată vocea ei, n-ar fi crezut că putea fi adevărată. Avea să-şi amintească întotdeauna fiorul pe care-l simţise auzind-o pentru prima dată. Un zvâcnet ca un fulger îl străbătu din vârful capului până în vintre. Făcu eforturi ca să stea locului.

— Fratele meu nu se mai întoarce, reuşi el cu greu să-i răspundă.

Privirea lui o provoca să-l contrazică, dar ea ştia că Fidelio avea să se întoarcă. Primo Castorini îşi simţea gâtul aspru, de parcă ar fi înghiţit nisip. Stropi fierbinţi o atinseră pe faţă pe Fernanda Ponderosa, când Maria Calenda zvârli o găleată plină cu apă dată în clocot peste porc, începând apoi să-i cureţe şoriciul de peri cu un cosor.

— Vin să vă ajut mai pe după-masă, le spuse ea.

— Dacă nu vii, o să fiu dezamăgit, zise el încet, apropiindu-se de ea. Îi vorbea mai degrabă în şoaptă acum, drept care Maria Calenda se opri din spălatul porcului, ca să ciulească urechile.

Fernanda Ponderosa se întoarse cu spatele şi plecă. Îşi legăna şoldurile ca valul care unduieşte spre plajă. Bărbatul, care nu văzuse niciodată oceanul, îşi dori să se întindă pe spate şi să se înece în el. O privi cum traversa câmpul, până când îi dispăru din vedere. Când se întoarse la munca pe care o făcuse până atunci, expresia de pe faţa lui îi smulse Mariei Calenda noi chicoteli. Ar fi făcut bine să aibă grijă străina.

CAPITOLUL PATRU

Era o zi frumoasă, prima din luna mai, şi era deja nefiresc de cald. Vara sosise în regiune peste noapte, dar nimeni n-ar fi putut prevedea ce pregătise vremea pentru mai târziu.

În tufişuri, florile îmboboceau furibund. Aerul era plin până la refuz de parfum bogat şi de sunet de insecte: albine grase zumzăiau în timp ce-şi adunau polenul, greieri ţârâiau, fluturi zbârnâiau ocupaţi până peste cap. Sancio, catârul prostănac al familiei Castorini, stătea pe pajişte şi zbiera din toate puterile. Şi când te gândeşti că mă gândeam, la un moment dat, să-i fac loc în inima mea! Mugetul vacilor răsuna victorios, ca un cor bisericesc. Găinile cotcodăceau, caprele pălăvrăgeau, iar oile behăiau. Pământul mustea de viaţă, iar pe cerul înalt şi parcă proaspăt spălat, rândunelele se răsuceau în cercuri şi opturi.

Fernanda Ponderosa ajunse în oraşul pe străzile căruia oamenii nu discutau decât despre fenomenul ciudat al cântării din noaptea precedentă.

Gerberto Nicoletto cerea despăgubiri din partea Ministerului Agriculturii pentru pepenii săi: crescuseră

peste noapte monstruos de mari şi luaseră forme stânjenitoare.

Filiberto Carofalo se plângea că toate caprele lui dăduseră lapte de culoare verde.

Amelberga Fidotti pretindea că din fântâna ei scotea ulei de măsline în loc de apă.

Mai devreme, în cursul zilei, o delegaţie se târâse cu greu până sus, pe munte, ca să-l consulte pe sihastrul Neddo, dar nu găsise la el vreo mângâiere: părea să fi căzut într-o profundă transă şi nu răspunsese la nicio întrebare. Deşi cetăţenii aşteptaseră foarte răbdători ca el să vorbească şi-i puseseră sub nas ca ofrande carne, ouă, pâine şi ciorapi de lână, înţeleptul rămăsese mut, aşa că, după mai multe ore de cercetare intensă a bărbosului atoateştiutor, oamenii se întorseseră la fel de greu, deloc mai înţelepţi ei înşişi decât plecaseră.

După această dezamăgire, se îndreptaseră către Speranza Patti, singura persoană din oraş, care mai putea trece drept învăţată. Verificase în mai multe cărţi din bibliotecă, dar nici ea nu găsise vreo explicaţie. Şi totuşi, nimic n-o împiedicase să inventeze una.

Sebastiano Monfregola îşi aşezase scaunul afară şi tundea oamenii chiar acolo, aşa cum făcea de sărbători. Când Fernanda Ponderosa trecu pe lângă el, omul fu atât de şocat de asemănarea ei cu sora moartă, încât aproape că-i tăie urechea lui Franco Laudato cu lama briciului.

Fernanda Ponderosa ştia că sunetul magic nu fusese nimic altceva decât nebunească serenadă făcută ei de idiotul satului, dar nu scoase o vorbă.

Înainte să ajungă la măcelărie, se văzu nevoită să-şi croiască drum cu coatele prin mulţimea care stătea la coadă la uşa Brutăriei Bordino, celebră în lumea întreagă. Astăzi, comerţul de acolo era unul de-a dreptul nebunesc, în atmosfera de carnaval care pusese stăpânire pe oraş. În

afară de obişnuitele pâini şi plăcinte, Melchiore Bordino, fiul proprietarului, care se dovedea un magician când venea vorba să împletească o sfoară din zahăr caramelizat, celebra ziua cu îngeri din marţipan, care vărsau din gurile larg deschise note din cristale aurii de zahăr.

Luigi Bordino, tatăl lui Melchiore, moştenise afacerea de la tatăl său, Luigi Bordino, care o moştenise, la rându-i, de la tatăl său, Manfredi Bordino. Nimeni nu-şi amintea de vreo perioadă în care să nu fi existat în oraş o Brutărie Bordino.

Pâinea era viaţa lui Luigi Bordino. Mirosul de pâine plutea în jurul lui ca un abur. Noaptea, în timp ce stătea în pat, se gândea la pâine. Cărţile pe care le citea erau numai despre pâine. Singurele emisiuni pe care le urmărea la televizor erau despre pâine. Pâinea era mâncarea lui preferată. Nu-i plăcea nimic mai mult decât o bucată din pâinea făcută chiar de el, fără alte adaosuri, fară ulei, fără unt, fără brânză sau gem. Pentru el, era suficient de bună aşa cum era.

Pâinea Bordino se bucura de o imensă popularitate. La marginea oraşului, ce-i drept, mai era o brutărie, a cărei pâine era puţin mai ieftină decât la Bordino, dar patronii erau nişte potlogari. Cei care voiau să simtă dragostea în pâinea lor se alăturau cozii din faţa prăvăliei Bordino, dimineaţa, când mirosul paradisului se simţea plutind în aerul din faţa brutăriei.

Dar, aşa cum se spune, omul nu poate trăi numai cu pâine. Trecuseră mulţi ani de când soţia lui Luigi, Gloriana, care se trăgea ea însăşi dintr-o familie de brutari din Gubbio, din îndepărtatul nord, plecase către Marele Cuptor din cer. Mulţi ani, Luigi se hrănise cu speranţa că avea să-şi găsească o dragoste nouă, dar obiectul afecţiunii sale, anume stăpâna mea, Concetta Crocetta, nu-i încurajase niciodată avansurile.

De multe ori frământase Luigi un aluat special pentru ea, punându-şi în el toată dragostea, ca ingredient special. Plus tentaţii dulci, cum ar fi smochine sau rodii, stafide sau

angelică, cireşe sau, când era sezonul lor, piersici şi chiar petale de trandafir. Aluatul adorat îl răsucea în cele mai minunate forme: ghirlande, buchete de flori, inimi, fructe, coşuleţe. Inventivitatea lui părea fără limite. Cu cea mai mare grijă, le înfăşură apoi în hârtie de mătase, le punea în cutii şi le livra personal la căsuţa noastră, cu o carte de vizită scrisă cu un respect neţărmurit.

Biletele de mulţumire ale Concettei Crocetta se făcuseră teanc sub perna brutarului, dar nu-i ofereau niciodată pretextul de a stărui în dorinţa lui. Concetta Crocetta se bucura de pâini, dar ingredientul magic, dragostea, nu părea să se înalţe precum aluatul dospit până la inima ei, cel puţin nu faţă de Luigi Bordino. Atunci când mânca pâinea, îl iubea şi mai tare pe doctorul Amilcare Croce.

Luigi locuia în aceeaşi casă cu fiul său, Melchiore, patiserul, şi cu soţia acestuia, Susanna. În adâncul inimii, Luigi nu putea pricepe alegerea lui Melchiore. Ce-i drept, nu era vina Susannei că suferea de boli abdominale şi nu avea cum să aprecieze pâinea, care era viaţa lor. Dar Susanna nu era o fată cu care să te înţelegi uşor. Avea ceva tăios în fire. Fizic vorbind, era singura persoană slăbănoagă din toată regiunea. Iar limba îi era la fel de ascuţită precum trăsăturile. Adesea vorbea despre progres, despre nevoia de a face lucrurile într-o manieră modernă şi nu înceta să proslăvească beneficiile cuptorului electric, care înlocuise focul cu lemne, şi despre echipamentele industriale care aveau să mecanizeze procesul de răsucire a pâinii, pe care Luigi îl iubea mai mult decât orice. Brutarul rămăsese ferm, dar fiul său, dorindu-şi o viaţă liniştită, avea tendinţa de a-şi sprijini soţia.

Cea mai mare teamă a Susannei, o teamă care adesea îi tulbura somnul în toiul nopţii, era că socrul ei avea să se recăsătorească, drept care privea disperată, dar neputincioasă, atenţiile pe care le revărsa el înspre Concetta

Crocetta. Nici nu mai ştia de câte ori blestemase o eventuală asemenea uniune şi poate că tocmai acest lucru o împiedica pe stăpâna mea să răspundă cu sentimente ceva mai calde stăruinţelor brutarului.

Aşa se face că Luigi începu curând să se simtă marginalizat în propria-i prăvălie şi se lăsă cuprins de anxietate în privinţa celor ce-i rezerva viitorul. Ca rezultat sau poate din cauza singurătăţii şi a temerilor, el muncea mai mult ca oricând şi făcea pâinea şi mai bună.

CAPITOLUL CINCI

Alături de Brutăria Bordino se afla „Porcul Fericit", magazinul aflat în familia Castorini de generaţii. Deasupra firmei, suspendat de nişte cabluri, atârna un uriaş porc auriu, care zâmbea larg de când se ştia oricine din oraş.

Sub acel porc, vitrina etala bunătăţile de carne ce puteau fi găsite înăuntru: funii de cârnaţi de culoare roz, agăţate cu mândrie, variind de la cei mici, de mărimea unei măsline, la monştri lungi cât braţul. Erau *ciccatore, cacciatorini*, *cotechini, luganige, musetti* şi *mortadelle.* Hălci de şunci frumos aranjate erau prezentate alături de bucăţi gătite, tăvi argintii, strălucitoare, cu felii de carne, momiţe, cotlete, galoane, creier, slănină, inimă, ficat şi limbă, dar şi capete întregi de porci cu mere în boturi. Printre produsele de porc, erau strecurate borcane de untură, muştar, murături şi sticle de ulei şi oţet.

Fernanda Ponderosa intră pe uşa măcelăriei, lăsând în urmă carnavalul de afară. Înăuntru era linişte şi răcoare. Suprafeţele albe de marmură străluceau, iar în aer plutea un iz de carne de porc rozalie.

În spate, era o uşă care ducea spre o cameră interioară. Era camera frigorifică, unde lucra Primo Castorini şi pregătea uriaşa paletă de cărnuri crude, proaspete, din care

se hrănea întreaga regiune. Totul era pregătit după tradiţii străvechi, reţetele aflându-se numai în mintea lui Primo Castorini, extrem de secretos în privinţa lor. Când o văzu pe Fernanda Ponderosa, simţi că în interiorul fiinţei sale se dezlănţuia ceva. În spaţiul acela strâmt, mirosul lui seducător o copleşi, iar privirile bărbatului se înfipseră într-ale ei.

Ea şi le feri, lăsându-le pe ale lui flămânde, şi-şi coborî ochii pe tejghea, unde îi văzu mâinile pierzându-se printre fuioarele de cârnaţi. Mâinile lui nu erau aşa cum se aşteptase. Erau netede şi roz, cu degete lungi şi frumoase. Le simţea nepotrivite, acele mâini ale lui Primo Castorini. Nu erau deloc mâinile unui măcelar. Erau mâinile unui dirijor, ale unui magician, ale unui preot. Mâinile acelea pregăteau *cotechini* – adică umpleau maţele de porc cu un amestec de şorici, grăsime, carne macră, condimente şi urechi de porc fierte. Oare i se părea sau chiar tremurau acele mâini sub privirile ei?

Primo Castorini simţea cum palmele sale, de obicei uscate, acum transpirau. Excesul de umezeală ar fi făcut carnea greu de manevrat şi ar fi distrus cârnaţii. Trebuia să se stăpânească, să-şi recâştige controlul asupra lui însuşi. Deja simţea o deformare puternică în linia şorţului. Trebuia să se concentreze asupra muncii lui. Putea să se gândească la ea şi mai târziu. Mai târziu, când ar fi fost departe de ea şi febra din el se va fi risipit, când şi-ar fi putut permite să savureze fiecare detaliu, iar şi iar. Dar nu era simplu. Din dimineaţa aceea, nu mai reuşise să şi-o scoată din minte. Oare numai din dimineaţa aceea, numai de două ore? Nu era posibil. Într-un timp atât de scurt, ea devenise viaţa lui. Obsesia lui. Îl bântuia. Pusese stăpânire pe el. Şi acum venea să preia şi controlul afacerii. De ce nu-i dăduse un halat mai mare? Cel purtat mai demult de Silvana o strângea. Nu se putea concentra, cu sânii aceia proţăpiţi în faţa lui. Cu ochii aceia

periculoşi care sclipeau. Dacă nu se concentra la cârnaţii lui, aveau să iasă prost şi afacerea, aflată deja în pericol, ar fi avut şi mai mult de suferit. Avea o şansă de-a o ţine pe picioare, dar numai dacă dădea tot ce avea mai bun în el. Sfântă Fecioară, mirosul ei era suficient ca să scoată din minţi un bărbat. Orice respiraţie a ei parc-ar fi fost o lovitură în stomacul său. Îşi închipui că el însuşi era congelat într-un bloc de gheaţă. Scrâşni din dinţi. Înălţă rugi tăcute, pentru ca trupul său să-şi regăsească liniştea.

Aerul din cameră era rece şi uscat. Era linişte. Totul era închis aproape ermetic. Nu era nevoie să spună nimic. Ar fi fost lipsit de înţelepciune să rupă tăcerea, ca şi cum ar fi spart un ou preţios. Erau ca într-o pantomimă sau ca într-un film de-acela mut.

Munciră împreună toată după-amiaza la preparatul amestecului secret, reţetă pentru a cărei obţinere Primo Castorini ştia că rivalii săi de la Ferma de Porci Pucillo nu s-ar fi dat înapoi de la nimic. Lucrau cu precizia unor chirurgi, fără să vorbească; şi, într-adevăr, nici nu era nevoie să-şi vorbească, pentru că mişcările lor erau aproape sincronizate şi se înţelegeau tacit în privinţa lucrurilor pe care le aveau de făcut, ceea ce nu se întâlneşte, de obicei, decât la oamenii care au lucrat împreună un număr de ani.

Uneori, în timp ce răsuceau panglicile roz de carne de porc pe tăblia de marmură, degetele lor se atingeau din neatenţie, în astfel de momente, Primo Castorini tresărea de parcă s-ar fi ars şi, când tresărea el, colţurile gurii Fernandei Ponderosa se ridicau în sus într-o curbă delicată, pe care şi-o îndepărta cu vârful limbii.

La început, Primo Castorini nu-şi pusese mari speranţe în abilităţile Fernandei Ponderosa. O considerase genul de femeie făcută pentru expoziţie. Dar avea să fie surprins, ba chiar impresionat, deşi n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume. Avea dexteritate în degetele ei solide, lucra îngrijit şi

neobosit, era aproape la fel de pricepută ca şi el. Începu să se simtă în inferioritate. O vedea manevrând carnea într-un fel care-l făcea să se simtă slab. Felul în care răsucea cârnaţii, cu o mişcare de rotire, i se păru de-a dreptul poetic. Începu să simtă din nou ameţeala de mai devreme. Bău un pahar cu apă rece şi-şi trecu încet dosul palmei peste gură.

În ciuda stărilor proaste pe care le încerca Primo Castorini din când în când, a momentelor în care se înroşea puternic şi a palpitaţiilor pe care încerca în zadar să i le ascundă Fernandei Ponderosa, reuşiră împreună să realizeze un volum de muncă incredibil în acea după-amiază tăcută şi fierbinte. Terminară împreună comenzi rămase în urmă de mai multe săptămâni. Singur, Primo Castorini n-ar fi putut ţine pasul cu numărul comenzilor care soseau în fiecare zi din lumea întreagă. Cu toate acestea, nu angajase pe nimeni să-l ajute, pentru că nu avea încredere în nimeni că nu i-ar fi furat reţetele şi mai era şi paranoic în privinţa spionilor. În persoana Fernandei Ponderosa, rugile sale fuseseră ascultate în mai multe sensuri. Pentru că făcea parte din familie, simţea că putea să aibă încredere în ea în privinţa reţetelor. Dar ştia că nu putea să aibă încredere în ea în privinţa inimii lui.

Mai târziu, trecură chiar la prepararea şuncilor. Şi acestea fuseseră neglijate, în ciuda eforturilor depuse de Primo Castorini.

În fiecare lună, timp de treizeci de zile, trebuia să frece cu sare mii de şunci noi, pe care să le pregătească în felul acesta pentru a fi atârnate timp de un an de zile, pentru maturare. Pe urmă, trebuia să rotească întregul stoc de şunci din magazii, ca să verifice evoluţia fiecăreia, în dezvoltarea ei firească. Arătându-i Fernandei Ponderosa cum trebuia făcut, Primo Castorini mângâia şunca de parcă i-ar fi fost iubită. Era un gest de devoţiune, care o făcu să râdă pe Fernanda Ponderosa. Şi ea putea să frece cu sare o şuncă, dar nu se

putea îndrăgosti de ea.

Când rămase fără sare, Primo Castorini trecu pe lângă ea, ca să-şi mai aducă un sac. Se feri s-o atingă, deşi trupul ei îl atrăgea ca un magnet, iar aerul dintre ei parcă se umplu de viaţă dintr-odată. Pentru moment, i se păru fierbinte şi încordat, deşi în încăpere plutea o răceală ca de mormânt. Simţi o mâncărime în trup, dar nu găsi locul potrivit pe care să şi-l scarpine.

În fine, terminară treaba pe ziua aceea. Şuncile erau toate sărate şi puse la păstrare. Cârnaţii erau înfăşuraţi în hârtie cerată şi aşezaţi în cutii de carton. Camera frigorifică era spălată şi strălucea în lumina tubului fluorescent. Lui Primo Castorini, alt motiv nu-i mai venea în minte, pentru care ar fi putut s-o mai ţină acolo. Deşi nu dorea să-i dea drumul, ştia că, dacă nu fugea de lângă ea cât mai curând, înăuntrul său avea să se dezlănţuie o furtună.

Ea îşi descheie halatul strâmt şi-şi scutură părul strâns în coadă. Ochii lui n-o părăsiră niciun moment. Pur şi simplu, nu şi-i putea întoarce în altă parte. Fernanda Ponderosa ieşea deja pe uşa din faţă a magazinului, când vocea lui rupse tăcerea. Era moale, abia dacă se auzea:

— De ce nu ne-a spus Silvana că are o soră?

— Prea multe întrebări, îi replică ea.

— Una singură, izbuti să spună el.

Dar ea plecase deja şi întunericul de afară o înghiţise.

El ridică halatul pe care îl aruncase şi-şi îngropă faţa în el. Nu-i mai rămăsese niciun pic de vlagă.

Trecând pe lângă vitrina ca de vis a Brutăriei Bordino, luminată de îngeri demodaţi şi animale din marţipan, Fernanda Ponderosa nu remarcă privirea diabolică a Susannei Bordino care o fixa. Toată după-amiaza, mintea Susannei fusese tulburată de străina care ajunsese în mijlocul lor. Numai necazuri aducea femeia aceea, Susanna vedea bine acest lucru. De ce nu puteau rămâne oamenii la

locul lor, unde se născuseră? se întreba ea. Se mândrea că se născuse, locuise şi mai mult ca sigur avea să moară sub dangătul aceloraşi clopote. Susanna refuza să recunoască faptul că străina era o frumuseţe; după gustul ei, avea prea multă carne pe oase. Cu toate acestea, ştia că erau unii – şi în acest grup se număra şi grosolanul ei de socru, Luigi – care puteau fi prinşi în mrejele ei. Susanna îl ştia prea bine. Dar străina trebuia să se gândească de două ori, dacă-i trecea prin minte cumva c-ar fi reuşit să-l prindă pe Luigi în capcană şi să-i smulgă ei, Susannei, brutăria de sub nas. Niciodată. Mai degrabă ar fi murit Susanna, decât s-o lase să facă aşa ceva. Fernanda Ponderosa putea fi sigură de asta.

De la fereastra de mai sus, o privea şi Luigi, aburind geamul cu nasul său, şi, din acel moment, nu se mai gândi nicio clipă la stăpâna mea. Coborî grăbit la cuptoarele pe care tocmai le oprise pe timpul nopţii şi începu să frământe nişte cocă. În aluatul acela, puse toată pasiunea pe care o avea de descătuşat. N-o iubise niciodată pe Gloriana – era clar pentru el acum. Vălul i se ridicase de pe ochi. Primii şaizeci de ani din viaţa lui fuseseră iluzorii, o adevărată prefăcătorie. Abia acum descoperea pentru prima oară dragostea şi inima lui cânta din toate puterile. Uitându-se în jos din ceruri, Gloriana plânse; îşi dăruise cei mai buni ani din viaţă acestui bărbat.

CAPITOLUL ŞASE

Arcadio Carnabuci avusese dreptate: Fernanda Ponderosa îşi regreta gestul pripit din seara precedentă şi dorea să-şi ceară scuze că-l udase până la piele.

Roşindu-se ca un cuptor, Arcadio Carnabuci deschise uşa dormitorului şi o primi pe Fernanda Ponderosa, care părea să fie palidă, chiar dacă hotărâtă. Renunţaseră la politeţurile obişnuite încă din vestibul. Ce nevoie mai aveau de cuvinte?

Ea venise la el. Nimic altceva nu mai conta. Privi cum ochii Fernandei Ponderosa cercetau camera. Slavă Domnului că avusese o intuiţie şi schimbase cearşafurile. Cele noi, magnifice, creau o cu totul altă impresie. Spera că reuşise s-o impresioneze.

Se uitară unul în ochii celuilalt. Arcadio Carnabuci era nesigur de ce văzu în ochii ei. Dragoste? Dorinţă? Amuzament? Pe de altă parte, ea ce vedea în ochii lui? Se simţea gol, deşi era complet îmbrăcat. Fără să-şi dezlipească privirea de a lui, Fernanda Ponderosa începu să-şi descheie nasturii bluzei. Gura lui Arcadio Carnabuci se uscă. Nu avea el prea multă experienţă în materie. De fapt, nu avea niciun fel de experienţă. Cel puţin, nu cu alţi oameni. Citise unele manuale, desigur, dar nu era acelaşi lucru. ÎI cuprinse o senzaţie de panică – se temea că n-ar fi ştiut ce să facă. Ba chiar şi mai rău – că ea şi-ar fi dat seama că el nu ştia ce să facă. Şi că l-ar fi urât pentru acest lucru. Oare trebuia să se repeadă spre uşă acum, când visul lui era pe cale să devină realitate? Ce-ar fi crezut ea despre el? Ce era mai rău: s-o respingă pentru că el însuşi era inept sau s-o facă să se simtă respinsă? Oricum, se simţea deja în pragul colapsului.

Atunci, se întâmplă ceva incredibil. Fără ca el să-şi dea seama, Fernanda Ponderosa îşi lăsase hainele să-i cadă la podea, unde acum zăceau într-un morman delicat, în jurul picioarelor ei. Se apropie de el. Mai aproape decât fusese vreodată altcineva, în afară de mama lui şi, poate, când era copil foarte mic, de vreun alt membru al familiei – de tatăl sau de bunica lui, probabil. Atât de aproape, încât n-o mai vedea în detaliu – o pierduse din vedere – era doar o masă mare şi bronzată. Atunci îşi dădu seama că nu avea ochelarii pe nas. Unde erau? Nu-şi amintea să şi-i fi scos. Dar acum nu mai conta. Nimic nu mai conta, cu excepţia momentului aflat în desfăşurare.

Îi simţi buzele atingându-se de ale lui. Şoptindu-i ceva

chiar lângă ele. Buze calde, moi, cărnoase. Vârful unui nas îl simţi frecându-se uşor de al său. Buzele se mişcau în cerc, rămânând însă în contact cu ale lui. Păreau să-i sugă buza de jos şi să i-o frece în toate direcţiile. Nu mai trăise niciodată aşa ceva. Nu ştia dacă avea voie să respire. Dacă putea, măcar, să respire. Dar apoi încetă să mai gândească şi buzele sale, gura lui în întregime răspunse buzelor Fernandei Ponderosa. O săruta. O săruta de-adevăratelea. Şi părea să se descurce foarte bine.

Fără să ştie cum, ajunseseră uniţi într-o îmbrăţişare. El se ridicase în vârful picioarelor, încercând să devină cât de înalt putea. Dacă ea trebuia să se aplece, totuşi, ascundea lucrul acesta destul de bine. Acum o strângea în braţe. Mirosul ei puse stăpânire pe el. Părul ei cădea precum o cascadă peste braţele lui. Braţele lui goale. Cum-necum, ajunsese şi el gol. Cum se întâmplase aşa ceva? Nu simţise nici cea mai mică urmă de stânjeneală sau senzaţie nefirească. Nu se împiedicase în crăcii pantalonilor. Nici pantofilor nu mai trebuise să le desfacă şireturile complet, ca să-i poată scoate. Nici vorbă de ciorapi murdari, de care să-i pară rău. Cum reuşise? Dar ce naiba mai conta? O simţea lângă el. În jurul lui. Îngropându-l în moliciunea ei. Îl strângea în braţe la pieptul ei. Carnea ei minunată se apăsa de el. Simţea apăsarea blândă a sânilor ei de trupul său. Picioarele ei nesfârşite le simţea lipite de ale lui de sus şi până jos. Şi, în tot acest timp, buzele lor se morfoleau cu frenezie unele de altele, încercând să găsească un sens al dorinţei unuia pentru celălalt, atât de puternică, încât nu putea fi împiedicată de nimic. Sorbeau, apucau, cercetau. Mâinile ei rătăceau pe trupul lui. Îşi dorea să fi fost mai mare, ca să fie mai mult de atins la el. Degetele ei puternice exercitau o presiune pe faţa, gâtul, pieptul, şoldurile, fundul, coapsele lui. Un miros anume plutea ca un nor în jurul lor. Era un miros cu totul nou pentru el. Dar era cel mai îmbătător

miros pe care şi-l putea imagina. Era mirosul celor două trupuri ale lor, şoptindu-şi unul celuilalt.

Arcadio Carnabuci începu să urle, la fel ca lupul care trăia sus de tot, în vârful muntelui. Nu ştia cât mai putea să suporte acea plăcere, atât de intensă, încât era agonizantă.

Afară, în curte, câinele Max preluă urletul, de teamă că lupii ar fi putut coborî la câmpie, ca să fure cele câteva găini pe care le mai avea stăpânul său. Atât de insistent era, nefericitul câine. Atât de tare lătra.

— Nu te opri, te implor, strigă Arcadio Carnabuci, acoperind lătrăturile, cu o voce care se agăţa cu toată forţa pură a dorinţei sale înăbuşite.

Vocea unui bărbat chinuit, cu totul diferită de cea cu care vorbea de obicei.

Însă Fernanda Ponderosa se oprise. Arcadio Carnabuci nu pricepea. În locul acela rece, gol, dintre somn şi trezie, îşi dădu seama într-un târziu că fusese păcălit de un vis. Max încă mai lătra. Singurul lucru care ţâşnise erau lacrimile lui Arcadio Carnabuci, lacrimi de furie şi frustrare.

Când găsi comutatorul, aprinse lumina şi se uită la ceas, nu-i veni să creadă. Apoi crudul adevăr îl izbi în plină faţă. Dormise mai bine de douăzeci şi patru de ore. Dormise o noapte, şi toată ziua următoare, şi acum, iată, era iarăşi noapte. Efectele secundare ale cântării îl istoviseră de tot. Intră în panică brusc: se gândi că pierduse funeraliile lui Maddaloni, unde trebuia să cânte. Dacă ratase acest lucru, putea să se aştepte în curând la propriile-i funeralii. Dar pe urmă realiză: ceremonia era în ziua următoare – n-o scăpase. Slavă Domnului. Cu toate acestea, pierduse o zi întreagă. Îi fusese furată o zi întreagă, în care ar fi putut fi cu ea. O zi pe care n-o mai recupera niciodată. Oare ce se întâmplase în tot acest timp? Era gelos. Orice se putea întâmpla.

Dacă s-ar fi uitat afară, pe fereastră, m-ar fi văzut acolo,

aşteptându-l.

CAPITOLUL ŞAPTE

A doua zi, drumurile stăpânei mele şi ale doctorului ei se încrucişară din nou. Era un exemplu extraordinar de cum dăduse norocul peste ei, să se întâlnească de două ori în două zile succesive. Circumstanţele acestei de-a doua întâlniri, însă, nu erau deloc favorabile. Avea loc înmormântarea antreprenorului de pompe funebre din oraş, Don Dino Maddaloni, patronul Pompelor Funebre Maddaloni. Moartea lui provocase mare agitaţie, în primul rând pentru că nimeni nu se aşteptase ca însuşi maestrul de ceremonii de la pompele funebre să moară. Era ca şi cum ocupaţia lui l-ar fi scutit de aşa ceva. Membru al Clubului Rotary şi jucător de bridge, Don Dino era o importantă personalitate a comunităţii şi, evident, un om esenţial în organizaţia locală a Mafiei.

Concetta Crocetta îl tratase de un ulcer stomacal, care-i dădea semnale de alarmă, din când în când, antreprenorului de pompe funebre, încurcându-i agenda de petreceri nechibzuite, pentru care familia sa era renumită. În plus, îi mai pusese lui Don Dino şi cataplasme la piciorul drept.

Cu toate acestea, nici ulcerul, nici guta nu-i veniseră de hac, ci cârnaţii. Sau, cel puţin, aşa se zvonea. Cică tocmai acei cârnaţi de la „Porcul Fericit", cârnaţii făcuţi cu atâta grijă de

Primo Castorini, erau răspunzători de dispariţia lui Don Dino în floarea vârstei.

Desigur, nu era nimic adevărat în acest zvon. Asociaţii lui Don Dino îl fabricaseră, pentru că miza afacerilor cu porci din regiune era una foarte importantă, iar Ferma de Porci Pucillo de la periferia oraşului, controlată de Mafie, era hotărâtă să elimine orice competiţie. „Porcul Fericit" era ultima dintre afacerile de familie, care mai rămăsese activă

în branşă.

Înmormântarea, cum era de aşteptat, se dovedi perfectă în toate detaliile. Durerea văduvei Maddaloni pentru pierderea soţului era umbrită doar de regretul că el nu era prezent, să-şi vadă glorioasa retragere. Cei şase fii Maddaloni – Pomilio, Prisco, Pirro, Maico, Ivano şi Gaddo – purtau sicriul şi se mişcau cu precizia unor soldaţi în timpul unei defilări. Mişcările lor erau atât de bine sincronizate, încât păreau nişte păpuşi mecanice. Iar ceremonia religioasă fu oficiată de nu mai puţin de trei preoţi; într-adevăr, nu putea fi ceva mai fastuos şi mai formal, nici dacă ar fi fost înmormântat însuşi episcopul.

Şoaptele care spuneau că familia Maddaloni se întindea mai mult decât îi era plapuma cu această înmormântare excesivă, ba chiar lipsită de pioşenie, fură în curând reduse la tăcere.

Prin norii de tămâie, bocitoarele, câte nu lăcrimau de durere sufletească adevărată, plângeau din cauza ochilor şi a nasurilor inflamate. Nenumărate lumânări de ceară luminau interiorul mai tare decât însuşi cerul, iar fumul înnegrea tavanul rezugrăvit special pentru acest eveniment.

În ciuda ezitărilor şi a sfioşeniei sale înnăscute, lui Arcadio Carnabuci îi fusese încredinţată importanta onoare de a cânta imnul *Ave Maria*, din cauza impresiei pe care i-o făcuse lui Don Dino în ziua de Florii. Ca să nu-l apuce îndoielile în ultimul moment şi să refuze, fusese ridicat de acasă cu o maşină, în care stătuse flancat de Selmo şi Narno, verii lui Don Dino.

I se oferise până şi o robă pe care s-o poarte şi care-i dădea un aer de băiat de cor mult prea matur.

În ce stare de agonie se simţise Arcadio Carnabuci în timpul slujbei! Şi nu avea nicio legătură cu durerea sa faţă de dispariţia celui decedat. Nu se putea gândi la nimic altceva, decât că voia s-o revadă pe Fernanda Ponderosa, să clarifice

orice neînţelegere cu ea şi, cu puţin noroc, să-i formuleze o cerere în căsătorie; în schimb, trebuia să cânte la înmormântare. Evident, nu putea să refuze. Ştia prea bine că, dacă ar fi încercat să-şi impună propria voinţă, străvechea plantaţie de măslini a dinastiei Carnabuci ar fi fost incendiată. Dar cât de amare îi erau sentimentele în faţa unei asemenea nedreptăţi! Şi cât de mult îşi dorea ca lucrurile să se desfăşoare mai repede, ca să poată să plece cât mai curând posibil.

În toiul ceremoniei, prin ceaţa de tămâie arsă, doctorul Croce observă silueta distinsă a stăpânei mele, într-o stranã aflată cu câteva rânduri în faţa lui. Ce noroc chior – să ajungă la timp! Schimbaseră salutări din cap şi, când se termină slujba, după trei ore de elogii presărate cu imnuri şi pasaje din Liturghie, se întâlniră pe culoarul dintre strane.

La fel de îmbujoraţi şi unul, şi celălalt, începură să vorbească amândoi în acelaşi timp, în graba lor de a sparge gheaţa.

— Minunată slujbă! *(ea).*

— Generoasă despărţire! *(el).*

Vorbele lor se ciocniră în aerul dens şi se amestecară, făcându-i pe amândoi să scoată nişte chicote pe care în acelaşi timp şi le reprimau şi să se uite apoi pe furiş în jur, de teamă să nu-i audă ceilalţi membri ai congregaţiei.

Se uitară unul în ochii celuilalt parcă o veşnicie, deşi probabil că nu dură mai mult de câteva secunde.

— Circulaţi, vă rog, le spuse cineva din spate.

Doctorul simţi un cot în coaste.

— S-a blocat trecerea pe culoar.

— Nu împinge.

— Poţi să ai puţină răbdare?

— Nu pot să respir în gloata asta.

— Circulaţi, vă rog.

Forţa curentului îi despărţi. Corpurile bocitoarelor se

interpuseră între ei cu puterea vinei viituri. Momentul se risipise. Continuară să se uite unul spre celălalt de unde îi purtase şuvoiul uman. Dar niciunul dintre ei nu putea să mai lupte împotriva curentului. Oare buzele senzuale ale doctorului pronunţaseră vreun cuvânt menit să ajungă la asistentă? Ea îşi întinse gâtul să vadă mai bine, dar era mult prea mult fum şi acum, când lumânările se consumaseră, mult prea întuneric şi nu se mai vedea mare lucru. Oricum, zisese ceva? El îi simţi privirile fixate asupra lui, căprui, calde, catifelate. Chiar şi mai târziu, când îşi închise ochii, încă le mai vedea.

Afară, fiecare dintre ei avea să fie prins apoi în conversaţie de diverşi indivizi sâcâitori. Policarpo Pinto voia să vorbească despre bătăturile lui. Filiberto Carofalo avea nevoie de un remediu pentru negii agresivi care-i distrugeau viaţa. Fedra Brini îşi arătă celulita în faţa întregii congregaţii.

În îmbulzeală, se pierdură unul de altul şi, cu toate că ochii fiecăruia îl căutau în continuare pe celălalt în mulţimea de oameni, chipurile căutate dispăruseră.

CAPITOLUL OPT

De îndată ce reuşi să se strecoare prin mulţimea densă de bocitoare şi să se descotorosească de costumul de corist tomnatic, o rupse la fugă spre „Porcul Fericit", unde aflase din întâmplare că lucra obiectul viselor sale. Ştia cum era măcelarul şi nu-l plăcea deloc, absolut deloc. Arcadio voia s-o roage să renunţe cu prima ocazie.

Fernanda Ponderosa era singură în magazin, pentru că Primo Castorini avea treburi urgente de rezolvat. Mai devreme, primise prin poştă capul unuia dintre porcii lui, cu un bilet care spunea: „Don Dino va fi răzbunat". Măcelarul cunoştea, bineînţeles, pericolele la care se expunea dacă ţinea piept Mafiei, dar nu avea de gând să se lase intimidat.

Plecase la Ferma de Porci Pucillo, pentru o discuţie deschisă pe tema cârnaţilor. Ai lui nu erau vinovaţi de nimic şi oricine spunea orice altceva putea să se aştepte să aibă de-a face cu el.

De îndată ce clopotele din vârful venerabilei clopotniţe anunţară sfârşitul slujbei de înmormântare, Fernanda Ponderosa îl văzu intrând în magazin pe bărbatul care-i cântase o serenadă în prima seară în care ajunsese în oraş. ÎI recunoştea. Îi recunoscuse de îndată mâinile. Mari ca nişte lopeţi, neîndemânatice, total disproporţionate faţă de restul corpului său firav.

Se uită la el printre gene. Ar fi făcut bine să nu înceapă şi acum să cânte, ca să nu-l arunce direct în stradă. Ce mai voia?

— Signor? zise ea cu o notă ca de oţel în voce, pentru a-l descuraja.

Doamne, era minunată, îşi spuse Arcadio. Uniforma ei dispăruse ca prin minune; purta o rochie roşie, strâmtă, care i se mula pe forme, ceea ce-i distrăgea lui atenţia.

Discursul pe care şi-l tot repetase în minte Arcadio Carnabuci de când se trezise din visul de noaptea dinainte, şi, într-o oarecare măsură, în ultimii douăzeci de ani, îl părăsi de cum o văzu.

Acum, în lumina zilei, îi vedea măreţia şi mai clar. În noaptea aceea, pe balcon, în lumina plină de umbre a felinarului, nu avusese decât o vagă impresie a ceea ce era ea, dar acum îl izbi splendoarea ei surprinzătoare. Până şi dinţii ei erau minunaţi. Masivi. Ca nişte dinţi de cal. Simţi o lovitură fizică, văzând-o în carne şi oase, această întrupare a dorinţelor sale fierbinţi, înconjurată de picioare de porc şi de şunci atârnate în cârlige.

Simţi că se clătina. I se înmuiaseră picioarele. Păreau incapabile să-l mai susţină. Dintr-odată, i se făcu insuportabil de cald. Ştia că se înroşea la faţă. Începu să între

în panică. Oare avea să-şi deschidă inima către ea chiar acolo, în măcelăria tăietorului de porci? Atât de multe lucruri simţea nevoia să-i spună. Era copleşit de dimensiunea sentimentelor sale, de forţa lor. De-atâta afecţiune, parcă stătea să explodeze.

Oare să se răzgândească şi să înceapă să-i cânte? întotdeauna fusese mai elocvent în cântare, decât în conversaţie. Clipa se întindea ca un elastic. Amândoi erau conştienţi de stânjeneala din ce în ce mai mare. Ochii Fernandei Ponderosa trimiteau săgeţi şi aluzii. De ce nu spunea nimic?

— Da? vorbi ea din nou.

El îşi mişcă buzele, dar niciun cuvânt nu-şi croi drum din vacarmul creierului său spre ele. Ca să demareze procesul şi să forţeze sinapsele necesare, îşi deschise şi închise gura de mai multe ori, ca un peşte.

— Şuncă… — Atât reuşi să îngaime, în sfârşit, şi laringele îl înţepă din cauza efortului de care avusese nevoie pentru a rosti acel singur cuvânt.

Criza trecuse. Tensiunea din aerul măcelăriei se mai destinse puţin, dar nu suficient, cât să-i facă pe amândoi să se simtă relaxaţi.

— De care? sosi răspunsul ei tăios.

Arcadio Carnabuci nu putu decât să arate cu degetul uriaş, purpuriu, spre şunca pe care o văzu atârnată chiar deasupra capului Fernandei Ponderosa. Mâna lui, enormă şi păroasă, pluti chiar prin faţa ochilor ei. Hidoasă era. Dezgustul ei nu putea fi mai tangibil sau mai evident, însă Arcadio Carnabuci era orb. Avea propriul său scenariu şi se crampona de el. În ochii ei, plini de venin, el nu vedea nimic altceva decât dragoste. O dragoste încă necoaptă, asta recunoştea chiar şi el, dar asta era. Trebuia să fie.

Fernanda Ponderosa întinse un braţ şi dădu şunca jos din cârlig. El o privi fascinat. Ea îi simţi privirile aţintite asupra

ei. El năduşi brusc. Ea se înroşi. El se coloră. Ea înfăşură şunca într-o hârtie cafenie şi o împinse spre el, pe tejghea.

— Cincizeci, zise ea.

El pescui din buzunar o bancnotă mototolită şi i-o întinse. Ea se uită la bani ca şi cum ar fi fost purtătorii cine ştie cărei boli. Îi luă cu grijă din strânsoarea lui între vârful degetului arătător şi cel al degetului mare, le dădu drumul de sus în sertarul casei de marcat şi trânti sertarul cu zgomot. Apoi se aşeză la locul ei în spatele tejghelei şi începu să aranjeze borcanele şi murăturile, ştergând cu o pânză suprafaţa mesei care deja strălucea. Arcadio Carnabuci încercă să se gândească la vreun alt posibil motiv de a mai rămâne, dar nu găsi niciunul şi, într-un târziu, înţelese aluzia, îşi luă şunca, mormăi un „bună ziua", după care părăsi magazinul.

Fernanda Ponderosa nu-i răspunse, ci turnă dezinfectant dintr-o sticlă pe porţiunea de tejghea care fusese spurcată de atingerea mâinilor lui şi-o frecă bine cu o cârpă.

Arcadio Carnabuci fusese înăuntru timp de douăzeci şi trei de minute şi între ei se schimbaseră fix şase cuvinte. Ajuns în stradă, era pregătit să se autodesfiinţeze.

Se lovi de mai multe ori cu capul de peretele Brutăriei Bordino, în văzul oamenilor care treceau pe trotuar.

Policarpo Pinto şi Sebastiano Monfregola schimbară priviri între ei şi scuturară din cap.

— Uite ce poate să-i facă unui om traiul de unul singur, explică Policarpo cu înţelepciune.

— Ar trebui să-şi ia şi el o soţie, îl aprobă Sebastiano.

— Dar cine l-ar lua pe el? strigă Luca Carluccio, pantofarul cu faţa plină de riduri, bucurându-se de spectacol din pragul uşii prăvăliei sale de peste drum.

— Am auzit că şi-a cumpărat cearşafuri…

— A ajuns la limită, e clar.

Susanna Bordino ieşi val-vârtej din brutărie, ca să verifice dacă i se aduseseră cumva prejudicii edificiului care în

curând avea să fie al ei.

— Alo! sări ea cu gura la nefericitul meu cultivator de măslini. Du-te să te dai cu capul de pereţii altora. Un cap tare ca ăsta poate să distrugă peretele. E suficient chiar să provoace un cutremur.

Năucit atât de comportamentul său inadecvat, cât şi de loviturile pe care şi le aplicase de unul singur, Arcadio se îndreptă împleticindu-se pe picioare spre plantaţia lui de măslini şi-şi încredinţă copacilor amarnicul său secret. Conversaţia, atâta câtă fusese, nu mersese prea bine, ştia şi el acest lucru. Când îşi pregătise discursul atât de bine adus din condei, nu avusese în vedere, în mod fatal, propriile sale emoţii. Îşi sabotase de unul singur planurile altminteri puse la punct. Cât de tare îşi blestemă pornirile autodistructive!

Eu îl priveam din spatele tufişurilor de la marginea plantaţiei, care fremătau în bătaia vântului, şi ochii mi s-au umplut cu lacrimi. Spre marea mea ruşine, trebuie să spun că stăpâna mea fusese obligată să meargă la înmormântare pe jos, pentru că în acea dimineaţă iarăşi lipseam din staul.

După ce lacrimile lui Arcadio Carnabuci se uscară şi se scufundară în compostul din livada de măslini, lacrimi care ulterior aveau să dea un plus de senzaţie picantă celebrului său ulei de măsline, şi după ce aerul delicat şi vechi al plantaţiei îl mai linişti, nefericitul îndrăgostit începu să adune, ca o coţofană, aşchiile de argint ale speranţei din mormanul amorf al disperării.

În ciuda acestui al doilea eşec, ştia că ea îi aparţinea lui şi numai lui. Mâine avea să se spilcuiască – gata cu jumătăţile de măsură – şi să se întoarcă la măcelărie. Acolo avea să-şi declare dragostea şi să-şi primească premiul.

Partea a treia

CREŞTEREA

CAPITOLUL UNU

A doua zi dimineaţă, Arcadio Carnabuci îşi surprinse propria reflecţie în vitrina strălucitoare de la „Porcul Fericit” şi aproape că nu se recunoscu. Îşi lăsase ochelarii acasă şi nu vedea prea bine fără ei. Aşa, fără ochelari, faţa lui părea să aibă cu totul alte trăsături. Arăta rău şi chiar şi cei care nu-l mai văzuseră niciodată ar fi spus că-i lipsea ceva.

Avu nevoie de câteva secunde ca să se recunoască în individul reflectat acolo, cu părul negru dat pe spate, îmbrăcat în costum cu garoafă roşie la butonieră.

Este adevărat, costumul părea să fi fost multă vreme singura sursă de hrană a familiei de molii care locuia în dulapul său şi care privise alarmată cum şi-l lua de pe umeraşul ruginit şi-l scotea afară.

— Îl aduce el înapoi până la prânz, dragii mei, le spusese mama-molie larvelor înfometate, încercând să pară voioasă, dar perspectiva unei zile fără mic dejun i se părea chiar şi ei nemiloasă.

Lungimea pantalonilor nu mai era la modă ca pe vremea când costumul fusese nou, mai ales acum, când devenise elegant să se vadă cât mai puţin din şosetă între tivul cracului şi pantof. Chiar şi aşa, de îndată ce se recunoscu, surpriza de pe chipul său dispăru, permiţându-le sprâncenelor să-şi reia poziţia obişnuită pe faţă; Arcadio Carnabuci simţi un fior de mândrie pentru felul în care izbutise să se descurce.

Scotoci în buzunar după bileţelul cu instrucţiuni pe care îşi notase cele mai importante puncte; de astă dată nu-şi mai lăsa emoţiile să acapareze tot ce avea el mai bun de oferit. Se chinuise toată seara precedentă cu formularea cuvintelor de pe bileţel. Cele o sută de bileţele pe care le achiziţionase de pe Via Battista în acest scop se transformaseră repede într-

un morman de hârtii mototolite la picioarele lui, sub masă. Când ajunsese la ultimul, ştia că sosise momentul în care trebuia să reuşească. Ori atunci, ori niciodată. Gata cu greşelile. Mâna lui, avându-şi propriile-i frustrări, luă un pix cu de la sine putere, fără nicio instrucţiune din partea lui, care nu putu decât să privească felul în care luau naştere cuvintele, cu un scris ca de copil: „Fernanda Ponderosa, te iubesc. Fii a mea."

Cercetă cuvintele scrise de mână, căutând înţelesuri ascunse. Erau precise şi la obiect. Fără excese, fără divagaţii. Nu aveau nimic, într-adevăr, din emoţia extravagantă pe care ar fi vrut el s-o transmită, dar, una peste alta, sunau bine şi, luând ca semn de bun augur mişcarea independentă a mâinii, stinse lampa şi se culcă, încercând în zadar s-o viseze pe Fernanda Ponderosa. Înfăţişarea ei eterică rămase agăţată undeva deasupra lui şi, de fiecare dată când mintea lui încerca s-o perceapă, ea dispărea.

A doua zi dimineaţă, aşadar, sunetul searbăd al tălăngii anunţă încă o dată prezenţa lui Arcadio Carnabuci la „Porcul Fericit". Odată intrat, ochii lui miopi căutară silueta statuară a Fernandei Ponderosa.

Nu zări decât nişte mase plutitoare de culoare roz, care-l tulburară, până când îşi dădu seama că erau nişte şunci estompate de propria-i vedere slabă. O voce răsunătoare îl făcu să tresară, plin de vinovăţie. Nu era vocea Fernandei Ponderosa. Nu. Era Primo Castorini.

— *Salve,* Arcadio Carnabuci.

O dată în plus, gura cultivatorului de măslini execută mişcările unui bot de peşte. Nu la asta se aşteptase.

Lui Primo Castorini nu-i luă mult ca să observe transformarea Ivii Arcadio Carnabuci şi gelozia lui se înălţă ca o cobră gata de atac.

— Ei, vecine, tună el, arăţi atât de schimbat, că nici nu te-am recunoscut. A mai murit cineva? Mai cânţi la vreo

înmormântare? Pe unde ţi-ai lăsat ochelarii? Ai avut vreun accident?

Acest şuvoi de întrebări îl încurcă şi mai tare pe Arcadio Carnabuci. Ochii lui cutreierau în continuare poliţele pline cu borcane de murături, care parcă prinseseră viaţă şi-şi tot schimbau forma, încercând să regăsească siguranţa de sine cu care intrase în prăvălie şi, în acelaşi timp, silueta Fernandei Ponderosa, care lipsea.

— Te simţi bine? S-o chem pe Concetta Crocetta?

Degetele lui Arcadio Carnabuci simţiră bileţelul din buzunar. Însă acum nu putea să apeleze la el. În sfârşit, după o tăcere profundă, tocmai când silueta lui Primo Castorini se mişcă spre uşă pentru a cere ajutor, Arcadio ştiu că trebuia să spună ceva, măcar un cuvânt. În disperare de cauză, ca un magician care ar fi scos un iepure din pălărie, răcni:

— ŞUNCĂ!

Îi ieşise mult prea tare. Mai ales după tăcerea care-l precedase. Dar îi ieşise. Îl scosese dintr-un moment de criză. Cele două silabe conţineau tot chinul, toată durerea, dorul, freamătul, fierbinţeala şi suferinţa din întreaga lume.

Primo Castorini tresări şi el. Simţi cum i se clătina, pe moment, echilibrul şi cum picioarele lui parcă pierdeau contactul cu podeaua. Se întoarse şi se uită spre Arcadio Carnabuci cu alţi ochi. El scosese urletul acela? Nu mai auzise aşa ceva până atunci. Oare era în stare Arcadio Carnabuci să scoată un asemenea urlet? Oare el însuşi, Primo, şi toată lumea din regiune îl judecaseră greşit? Oare acest şoarece jalnic era, totuşi, un bărbat adevărat?

Primo Castorini se întoarse şi-l privi pe Arcadio Carnabuci, încercând să găsească în acea epavă bolborositoare niscaiva urme ale pasiunii, care-l îndemnaseră să emită incredibilul strigăt de mai-nainte. Nu era, însă, nici urmă de aşa ceva. Stânjenit, Arcadio Carnabuci se uită în jos, la lespezile presărate cu rumeguş, apoi îşi trecu

greutatea de pe un picior pe altul, fiindcă era încălţat cu pantofii care-i strângeau atât de dureros degetele de la picioare. Nu-i mai scosese din cutia lor de la înmormântarea mamei sale, cu douăzeci şi doi de ani mai devreme. ÎI strânseseră atunci, îl strângeau şi acum.

— Ai spus „şuncă”? întrebă Primo Castorini, ajungând cu neîncrederea la limită.

Arcadio Carnabuci aprobă cu un semn slab din cap.

Primo Castorini ridică o şuncă de pe raft, aşa cum ar fi ridicat un nou-născut – cu dragoste, cu grijă, cu teama de a n-o scăpa – şi i-o înfăşură cu tandreţe în hârtie cerată. Mare păcat era să iroseşti o şuncă aşa frumoasă, dându-i-o unui asemenea nebun, dar, în fond, el cu asta se ocupa. Nu-şi putea permite să devină sentimental.

— Mi se pare mie că mănânci multă şuncă în ultima vreme, Arcadio Carnabuci, zise el cu un aer întunecat şi hotărât. Şi Fernanda Ponderosa ţi-a vândut una ieri, nu-i aşa?

Auzind pomenit numele zeiţei lui, al modelului său de perfecţiune, al muzei, al dragostei, al vieţii lui, Arcadio Carnabuci tresări, ca şi cum ar fi fost străbătut de un curent electric; se luptă să rămână pe picioare, fiindcă îşi dorea foarte tare să se aşeze acolo unde era şi să plângă.

— Poate că nu-i bine să exagerezi, nu, ce zici? continuă Primo Castorini încet, legând frumos pachetul cu o bucată de sfoară, pe care o tăie cu un cuţit uriaş, mult prea mare pentru tăiatul sforilor.

Şi, în timp ce făcea lucrul acesta, privirea din ochii lui de animal strecură teamă în inima lui Arcadio Carnabuci. Fusese, oare, cu adevărat o ameninţare sau îl făceau să simtă asta doar nervii săi mult prea încordaţi, întinşi precum nişte corzi de vioară?

Arcadio Carnabuci reuşi să întindă o bancnotă şi să-şi ia în stăpânire şunca, deşi părea să cântărească mai mult decât

putea ridica el. Se târî afară din magazin – un om total schimbat faţă de cel sprinten şi fercheş, care intrase în urmă cu doar patru minute. În aceste patru minute părea să fi îmbătrânit cu patruzeci de ani. Era distrus, jalnic arăta, cu toată briantina şi garoafa lui de la butonieră, şi îmbrăcat cu cele mai bune haine ale lui, pe care orice alt bărbat din regiune s-ar fi ruşinat chiar să le şi doneze unor *poveri.*

Dar, când se pregătea să părăsească magazinul, aproape că-l trânti la pământ însăşi Fernanda Ponderosa, care fusese plecată cu treburi prin oraş. Se uită la el ca şi cum ar fi călcat în ceva. Până să apuce el să-şi ceară scuze că-i stătuse în cale, ea şi dispăruse înăuntru, iar talanga de la intrare se auzea deja mai stins, după ce uşa fusese închisă.

Susanna Bordino, implicată, chiar atunci, în lustruirea temeinică a vitrinei sale pentru vizita pe care era aşteptat s-o facă Signor Cocozza de la Departamentul de Sănătate şi Igienă Publică, îi aruncă lui Arcadio Carnabuci o privire atât de aprinsă, încât ar fi putut pârjoli cu ea toată pâinea care se cocea în acel moment în cuptoarele Brutăriei Bordino. Îi strigă apoi pe soţul ei Melchiore, pe socrul ei Luigi, precum şi toată coada de clienţi, care aşteptau să fie scoasă din cuptor pâinea fierbinte, crocantă, divină, care ar fi umplut aerul cu aroma ei irezistibilă, chemându-i să fie martori direcţi ai imaginii celei noi a lui Arcadio Carnabuci. Instinctiv, Luigi Bordino ştiu de ce Arcadio Carnabuci se îmbrăcase ca un clovn şi gelozia ţâşni ca spuma de drojdie pe apele de obicei calme ale sufletului său.

Arcadio Carnabuci, însă, în starea sufletească tulburată în care se găsea, nu se mai gândi să se dea cu fruntea de pereţii brutăriei, ci privi absent spre marea de feţe care se vedea prin vitrină şi care-l privea la rându-i. Numai norocul a făcut ca pâinile să nu se transforme în scrum, pentru că Luigi Bordino era la fel de captivat ca toţi ceilalţi de ce făcea bietul meu Arcadio.

Impasul dură până când cerul ameţitor de mai se deschise şi, în ciuda căldurii, stropi umflaţi de ploaie căzură de la mare înălţime, lipindu-i părul unsuros de scalp lui Arcadio Carnabuci şi făcând leoarcă într-o clipă viitorul prânz al moliilor.

În acel moment, care părea să se prelungească şi să dureze o veşnicie, Arcadio Carnabuci crezu că murise, cum-necum, şi ajunsese în iad. Chiar şi aşa, nu se mişca din loc, de parcă i-ar fi crescut rădăcini de copac. În sfârşit, în timp ce ploaia i se scurgea în firişoare pe faţă şi-i umplea ochii, făcându-i de două ori neputincioşi, îşi dădu şi el seama că avea nevoie de adăpost şi o porni încet către casă, trăgându-şi picioarele după el, cocoşat de greutatea şuncii şi de nefericirea sa.

În căldura parfumată a Brutăriei Bordino, cetăţenii se însufleţiră de îndată, ca nişte actori pe scenă. Luigi Bordino păru să-şi amintească de pâine tocmai la timp şi, pentru că adevărul trebuie spus, coaja ei lucioasă parcă era cu o nuanţă mai închisă decât în mod obişnuit. Melchiore se întoarse la ce făcea înainte, la glazuratul nenumăraţilor *pasticcini* cu bucăţele de zahăr ca nişte picături de ploaie, iar Susanna porni să vorbească în gura mare despre Arcadio Carnabuci, adresându-se oricui voia s-o asculte.

Obiect al acelui spectacol, Arcadio Carnabuci ajunse în pragul căsuţei sale tocmai când ploaia se oprea brusc, de parcă ar fi închis cineva un robinet. Toţi norii de ploaie se făcură nevăzuţi, soarele începu să ardă cu putere şi, în câteva secunde, orice băltoacă dispăruse. Singura probă a potopului efemer erau hainele ude leoarcă ale lui Arcadio Carnabuci, al cărui drum din faţa casei se transformase într-o mlaştină. Spre meritul său, nu plânse.

Costumul ud îi devenise la fel de greu ca o armură. Garoafa roşie de la butonieră fusese şi ea scăldată. În buzunar, bileţelul cu notiţe devenise gelatinos, iar mesajul preţios pe care-l purta se pierduse într-o pată de cerneală.

Fără să se gândească, îşi scoase haina şi pantalonii. Mirosul de mucegai şi descompunere se luă la întrecere cu duhoarea de câine ud care se înălţa din lâna îmbibată de apă. Îşi lăsă hainele acolo unde se debarasase de ele, în hol. Costumul se transformase în cel mai aprig inamic al său. Îl identifica de-acum cu acea dimineaţă cumplită şi-l învinovăţea, pe nedrept, pentru nefericirea lui.

Aruncă şunca în mica lui bucătărie, umbrită acum de eşec şi dezamăgire. Cât de diferită era faţă de camera luminoasă şi veselă pe care o părăsise cu puţin timp în urmă. Îşi puse ochelarii, aceiaşi ochelari pe care fusese prea orgolios ca să-i poarte şi care zăceau lângă ceaşca lui cu nişte cafea rămasă pe fund, pe care n-o mai băuse pentru că fusese mult prea nerăbdător să plece. Părea să fi fost abandonată cu mulţi ani în urmă. În timp ce se aşeza, îşi văzu imaginea reflectată de pelicula formată pe fundul ceştii. Ochii lui hăituiţi îi întorceau privirea plină de reproşuri.

— Dobitocule, citi în expresia din ochii aceia.

Da. Era un dobitoc. Un dobitoc bătrân.

CAPITOLUL DOI

La „Porcul Fericit”, Fernanda Ponderosa freca şi lustruia podelele, tăia şunca în felii, împacheta cârnaţii, pregătea capetele de porc, umplea rafturile şi servea clienţii cu o răceală care o făcea de două ori mai atrăgătoare. Atât de aglomerată nu fusese prăvălia de când era ea prăvălie. Parcă fiecare bărbat din regiune se înfiinţa la magazinul său în ziua de astăzi, iar Primo Castorini ştia că nu produsele lui din carne de porc îi ademeneau.

Luigi Bordino îşi găsise muza în persoana Fernandei Ponderosa. Aflând de pasiunea ei pentru maimuţe, îi dărui o replică în mărime naturală a lui Oscar, făcută din pâine. Urmară broaşte ţestoase în miniatură. Fernanda Ponderosa

se purta cu Luigi Bordino ca şi cum ar fi fost unul dintre animăluţele ei şi râdea de încercările lui de a i se vârî pe sub piele. El răspundea gudurându-se ca un căţel.

Alţii nu râdeau. În vecini, Susanna Bordino făcea spume la gură. Nebunul de socru-său se purta ca un adolescent înamorat, dar ce putea să facă ea? Firişoarele de păr din urechile lui Melchiore aveau să se tocească în curând de văicărelile ei. În ciuda faptului că taţii, bunicii, ba chiar toţi străbunii lor fuseseră măcar vecini, dacă nu prieteni, Primo Castorini hotărî să-i taie gâtul lui Luigi Bordino cu cuţitul său cel mare. Chiar avea de gând să facă treaba asta, dacă toată nebunia nu se potolea. Da, era în stare să-l înjunghie ca pe un porc. Să-i lase sângele să se scurgă. Să-l lege de undeva de sus. Să-i adune maţele într-o găleată. Să le transforme în cârnaţi. Ştia că-n curând avea să treacă la fapte. În orice moment. Dumnezeu să-l ajute, că simţea cum înnebunea.

Toată ziua clocea idei. Se gândea să închidă magazinul şi să-i ţină pe toţi la distanţă. Nu suporta să se uite alţi bărbaţi la ea. Fiecare privire lascivă era o jignire adusă lui. Şi ce dacă afacerea i se îmbunătăţise? Nu-i păsa. Nu mai era important pentru el. Nu mai voia decât s-o privească.

Da, Fernanda Ponderosa îl scotea din minţi. Îl poseda complet. Se gândi cu neîncredere în urmă, la zilele care trecuseră de când ea îşi făcuse apariţia. Nici măcar nu se mai recunoştea. Nu mai era Primo Castorini, tăietor de porci. Se transformase în altcineva. Dar în cine? Nu ştia.

Şi totuşi, ea nu-l băga în seamă. Absolut deloc. De ce? Nu era obişnuit cu un astfel de tratament. Pentru femeile din regiune, el era preferatul. Multe rivalizaseră când venea vorba să între în graţiile lui. Mândria lui de bărbat suferea. Ce nu era în regulă cu el, de-l trata cu atâta dispreţ, preferându-i, în schimb, oricare alt netot din împrejurimi?

În seara aceea, Primo Castorini fu întreţinut de mult-parfumata văduvă Filippucci, una dintre prietenele lui, cu

care, înainte de această schimbare catastrofică, fusese mai mult decât fericit să-şi petreacă din când în când, acolo, câteva ceasuri. Acum, însă, nu-şi putea smulge gândurile de la Fernanda Ponderosa.

Chiar şi în timp ce văduva îi susura la ureche cântece de dragoste şi zdrăngănea din chitară, în timp ce dansa pentru el, goală-puşcă, Dansul Porumbeilor de Catifea, în timp ce lua poziţiile tantrice de yoga, pe care le exersase pentru acest moment anume – chiar şi atunci o blestema pentru că nu era Fernanda Ponderosa. Cum ar fi putut orice altă femeie să concureze cu ea? Văduva era nebună, fie şi numai pentru faptul că încerca. Era nu numai plictisit. Era dezgustat.

După ce părăsi budoarul văduvei Filippucci, Primo Castorini bătu străzile. Nu ştia unde se afla sau ce făcea. Îşi toci tălpile pe trotuare. Cei care-l urmăreau cu privirile se arătau mai degrabă îngrijoraţi să nu provoace vreun cutremur sau vreo alunecare de teren. Se întâmplase chiar şi din mai puţin de-atât, pentru că oraşul era construit direct deasupra unei imense fisuri în scoarţa terestră şi, în trecut, până şi spartul ceva mai entuziast al unui ou mult prea fiert fusese suficient ca să provoace un dezastru.

Lui Primo Castorini, însă, nu-i păsa. Şi ce dacă provoca un cutremur? Şi ce dacă murea? Puteau să moară cu toţii, cu condiţia să nu se mai simtă el atât de nefericit. Parc-ar fi fost răstignit, aşa o durere simţea în coşul pieptului. Rămase ţeapăn, încordat, încercând să-şi controleze fiecare muşchi, dar nu putu să risipească fricţiunea, fierbinţeala, înfăşurările şi desfăşurările, contracţia, pulsaţia, durerea – da, durerea desăvârşită care izvora dinăuntrul lui şi se revărsa ca un potop.

Stăpâna mea, care trecea din întâmplare pe-acolo, îi făcu lui Primo Castorini un semn cu ochiul şi-i strecură în palmă un tub cu unguent calmant.

— Masează-te cu asta, îi spuse ea cu blândeţe. O să te

ajute.

Dar Primo Castorini ştia că niciun medicament nu putea să-l vindece. Chipul Fernandei Ponderosa îi stăpânea gândurile. Deşi semăna oarecum superficial cu Silvana, el vedea bine că nu erau deloc identice. Silvana era comună. Deşi trăsăturile lor erau, fără îndoială, aceleaşi, o vrajă fusese folosită în formula din care ieşise Fernanda Ponderosa. Corpul, ţinuta, pasul ei, toate erau făcute să distrugă un bărbat. Şi cât de tare îşi dorea el să fie distrus!

De ce nu voia să-i dezvăluie nimic despre ea? încercase s-o atragă într-o conversaţie. S-o scoată afară din cochilie. În fond, se puteau numi rude. În toate cele două zile chinuitoare, minunate, în care lucraseră împreună, ea nu-i spusese nimic. Absolut nicio informaţie personală. Era sinistru. Ce ascundea? Ce joc juca? Cine era ea? Care era trecutul ei? Care era viitorul ei?

Ar fi trebuit, oare, să se ducă la ea chiar acum? Să se arunce la picioarele ei? S-o trântească pe pat şi să-i arate ce înseamnă dragostea unui bărbat adevărat? Un singur lucru îl oprea: nu voia să-şi asume riscul de a fi respins de ea. Ştia că putea suporta orice, mai puţin asta. O asemenea respingere l-ar fi putut distruge. Vai, nu mai venea odată ziua de mâine, ca să poată fi din nou cu ea! Să-şi desfete privirile cu chipul ei. Să-i absoarbă parfumul copleşitor. Să-i simtă vibraţia corpului când ar fi trecut pe lângă ea. Cum să facă să suporte mai uşor noaptea care se interpusese între ei şi care se scurgea atât de încet?

Picioarele îl purtară, împotriva voinţei lui, la vechea casă părintească. Voia doar s-o zărească, nimic altceva. Dar nu era aprinsă nicio lumină. Casa părea pustie. Imediat, gelozia începu să deseneze imagini dureroase în mintea lui: Fernanda Ponderosa, luând cina la lumina lumânărilor alături de un bărbat misterios, dansând tango la „Divina" sau, şi mai rău, stând în braţele altuia într-un pat uriaş,

circular, acoperit cu cearşafuri negre, satinate.

Dar Fernanda Ponderosa nu ieşise în oraş cu vreun alt bărbat. Bineînţeles că nu. Nici vorbă să-i fi stat ei gândurile acum la relaţiile amoroase. Se afla în bucătăria străveche a familiei Castorini şi sorbea dintr-o ceaşcă de cafea rece, pe care uitase de dimineaţă s-o bea. Se întunecase din ce în ce mai tare de când se aşezase ea la masă, amintindu-şi trecutul, încercând s-o atragă pe Silvana într-o conversaţie, dar Silvana refuza cu încăpăţânare să se arate.

Cuprins de o furie amară, Primo Castorini plecă, fără să vadă chipul Susannei Bordino, care pândea din umbră, privind şi aşteptând. Şi ea era preocupată de străină, dar din cu totul alte motive.

CAPITOLUL TREI

Moliile-copii din dulapul lui Arcadio Carnabuci se făcuseră covrig şi muriseră de inaniţie. Mama-molie zăcea într-un colţ, cu aripile zdrobite sub greutatea durerii. Aşteptaseră în zadar, zi după zi, revenirea costumului, dar acesta dispăruse pentru totdeauna.

În realitate, costumul fusese aruncat la gunoi de Concetta Crocetta, care-l găsise abandonat pe hol când venise să-l vadă pe Arcadio Carnabuci. Cu instinctul ei uimitor, stăpâna mea ghicise că-l durea ceva şi se înfiinţase fără să fie chemată.

Intră în bucătărie, unde-l găsi pe cultivatorul meu de măslini prăbuşit pe un scaun, purtând nimic altceva decât o pereche largă de izmene – la care nu renunţa decât în luna august – şi un maiou. Trebuie să spun că, indiferent de ce purta, eu întotdeauna l-am găsit adorabil.

Ce n-ar fi putut ea să prevadă era gravitatea nenorocirii din ziua precedentă, care părea să-l fi doborât pe Arcadio Carnabuci cu atâta cruzime. Îşi ţinea ochii larg deschişi, dar

fără să vadă, era conştient, dar abia dacă mai respira. Pielea o avea rece şi cenuşie, mult mai cenuşie decât de obicei, iar părul, care semăna cu un morman de smoală trântit pe capul său, îi dădu stăpânei mele un sentiment alarmant, pe care-l trăise destul de rar de-a lungul vastei şi distinsei sale cariere. Întreaga lui fiinţă indica prezenţa unei rare şi oribile infecţii.

Concetta Crocetta îşi luă toate precauţiile şi-şi puse o pereche de mănuşi de cauciuc – mănuşi cumpărate vrac de la unul dintre vânzătorii ambulanţi care călătoriseră cu vasul *Santa Luigia* şi care se declarase înspăimântat de Fernanda Ponderosa – şi-i făcu lui Arcadio Carnabuci analizele obişnuite. Află că era numai pe jumătate în viaţă. Poate că nici măcar atât.

Îl aşeză cât mai confortabil cu putinţă, dând la o parte şunca pe care încă o mai ţinea în poală, şi-l acoperi cu un covor de pe podea, pe care parcă fuseseră presărate bucăţele de carton coşcovite. Prezenţa şuncii se dovedi un motiv de îngrijorare pentru ea. Auzise, la viaţa ei, poveşti bizare despre tot felul de fetişuri, dar niciuna nu pomenea de răcituri de porc. Telefonă degrabă şi chemă o ambulanţă.

Eu priveam îngrijorată pe fereastră, cu nările lipite de geam. Dacă aş fi intrat eu în căsuţă, l-aş fi salvat: i-aş fi făcut respiraţie gură-la-gură, masaj cardiac, tot ce trebuia. De câte ori nu mă uitasem la cum proceda stăpâna mea – puteam foarte bine să aplic eu însămi astfel de proceduri.

De ce nu făcea Concetta Crocetta mai nimic? Să-i fi administrat vreun medicament oarecare. Să-l fi plesnit peste faţă. Să fi turnat apă peste el. Ceva. Orice. Numai să-l scoată din acea teribilă apatie care mă umplea de teamă.

În neliniştea mea, bătătorisem cu copitele pământul de sub fereastră şi lăsasem pe geam urme de mucozităţi care mă împiedicau acum să mai văd prea mult din ceea ce se întâmpla înăuntru.

După o vreme, care mie mi s-a părut o veşnicie, dar care n-a însemnat, de fapt, decât douăzeci şi şapte de minute şi unsprezece secunde, sirenele asurzitoare anunţară sosirea ambulanţei străvechi care deservea regiunea. Paramedicii, Gianluigi Pupini şi Irina Biancardi, părură întristaţi, dar nu surprinşi de starea lui Arcadio Carnabuci. Profesioniştii din domeniul sănătăţii de pretutindeni se aşteptau de multă vreme ca el să fie doborât de o calamitate de acest fel.

ÎI aşezară împreună pe o brancardă şi-l duseră afară. Concetta Crocetta, purtând încă mănuşile de cauciuc, înşfacă din mers costumul care zăcea în hol şi-l duse direct la tomberonul de gunoi din curte.

Am încercat să mă cocoţ şi eu în ambulanţă, după ce se urcase stăpâna mea, dar mi-a fost evident că nu eram binevenită, fiindcă am fost împinsă afară de nişte mâini duşmănoase, care m-au izbit peste părţile mele delicate şi mi-au lăsat o mulţime de vânătăi. Aveam ochii plini de lacrimi. N-ar fi fost normal să-l însoţesc? Eu, care-l iubeam cel mai mult din lumea întreagă? N-o s-o iert niciodată pe stăpâna mea pentru brutalitatea ei din ziua aceea. Din acel moment, am hotărât să-i port mereu în inimă ranchiună stăpânei mele şi sentimentul acesta nu mă va părăsi niciodată.

Concetta Crocetta, care-şi însoţi pacientul în această călătorie, găsi de cuviinţă să se scuze în numele meu faţă de echipajul ambulanţei, însoţindu-şi scuzele cu o încercare timidă de a şterge mizeria pe care o lăsasem pe podea. Le spuse că nu ştia ce-mi venise. Gianluigi Pupini şi Irina Biancardi strecurară atunci groaza în inima mea deja rănită, spunând ceea ce ştiau de multă vreme: că noul şef al Autorităţii Sanitare Districtuale avea de gând să interzică folosirea catârilor şi să ceară înlocuirea lor cu motorete. Nu numai că rămăsesem lângă uşile care tocmai mi se închiseseră în nas, dar sufeream o dublă lovitură. Viaţa

dragostei mele atârna de un fir de păr şi, în plus, mă confruntam şi cu iminenta concediere. Cum ar fi putut lucrurile să stea şi mai rău de atât?

Când erau, în sfârşit, gata de plecare, o siluetă îmbrăcată în pantaloni de trening şi vestă îşi făcu apariţia în curte. Era doctorul Amilcare Croce, pentru care fuga devenise un scop în viaţă – abia dacă-şi mai vizita pacienţii – şi care plecase într-un suflet când auzise de necazul lui Arcadio Carnabuci – sau poate că era mai degrabă cu mintea la prezenţa Concettei Crocetta în locul acela.

Indiferent care ar fi fost motivaţia lui, făcuse un ocol şi alergase cât de repede îl ţinuseră picioarele în direcţia plantaţiei de măslini Carnabuci, spre căsuţa de lângă plantaţie, aflată chiar la marginea drumului. Ca de obicei, ajunsese prea târziu. Reuşi s-o zărească fugitiv pe Concetta Crocetta, înainte ca uşile ambulanţei să se închidă şi maşina să plece spre infirmeria din îndepărtatul oraş Spoleto.

Şi totuşi, într-o fracţiune de secundă, înainte ca uşile să se închidă, asistenta îl zări şi ea pe el; privirile lor se întâlniră şi Concetta Crocetta ştiu că el venise acolo pentru ea. Da, privirile fiecăruia îl cuprinseră pe celălalt într-o îmbrăţişare care deveni o mare de revelaţie şi dorinţă.

Oare i se păruse numai doctorului că iubirea lui, Concetta Crocetta, întinsese către el o mânuţă de-a ei delicată? Sau ea îşi imaginase că el întinsese către ea o mână de-a lui, lungă şi slabă, exact înainte ca uşile ambulanţei să se închidă atât de îngrozitor între ei şi înainte ca Gianluigi Pupini, care tocmai făcuse ultimele verificări de siguranţă, să se urce în cabină, alături de şoferiţă?

Ambulanţa porni hurducăit pe terenul accidentat al curţii, ieşi în drum, iar eu, desigur, pe urmele ei, pentru că, în toiul acelei crize, stăpâna mea uitase să mă priponească. În urmă, auzeam bufniturile tălpilor de cauciuc ale încălţărilor sport ale doctorului, de fiecare dată când se loveau de asfalt.

Pe drum, micul cortegiu crescu ritmul şi, dinăuntru, Concetta Crocetta zări chipul doctorului care alerga în salturi mari. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să poată deschide larg uşile din spate şi să se arunce în braţele lui care abia o aşteptau – dar nu era să fie.

Apăsând cu piciorul pedala de acceleraţie, Irina Biancardi se îndepărtă uşor-uşor, dar doctorul, cu tot antrenamentul său atletic, nu putu să-şi măsoare forţele cu motorul vehiculului. Şi nici eu. Deşi alergam din puterile mele, am fost repede lăsată în urmă.

Pe măsură ce ambulanţa se îndepărta în viteză, cu sirenele pornite, chipurile noastre, ale celor care alergam în urma ei, deveniră din ce în ce mai mici, până când rămaserăm două puncte care se mişcau pe şosea; iar Concetta Crocetta făcu ceva ce jurase cu multă vreme în urmă că nu avea să facă niciodată, şi anume vărsă o lacrimă pentru doctorul Amilcare Croce şi pentru ceea ce ar fi putut fi între ei.

Arcadio Carnabuci, care zăcea într-o stare de semi-somnolenţă, fusese uitat pe de-a-ntregul de toţi ceilalţi ocupanţi ai vehiculului. Dar atenţia lor nu i-ar fi fost de prea mare folos. Mi se rupe inima să spun asta, dar era mult prea dus, ca să-i mai folosească la ceva privirile lor îngrijorate şi cârpa udă cu care-i tamponau fruntea înnegurată.

Dacă s-ar fi gândit câtuşi de puţin la el, ceea ce nu făcu, Concetta Crocetta s-ar fi simţit, probabil, iritată de faptul că Arcadio Carnabuci intervenise între ea şi împlinirea viselor şi a speranţelor ei. Dacă n-ar fi fost urgenţa de a-l transporta la spital, cu siguranţă ar fi sărit din ambulanţă chiar şi în mers, indiferent cu câte oase rupte s-ar fi ales în urma unui asemenea gest.

Şi totuşi, eu şi doctorul n-am renunţat să urmărim ambulanţa; am continuat, kilometru după kilometru. Peste câmpul de pepeni mutanţi ai lui Gerberto Nicoletto, peste pajiştile punctate cu oi albastre, peste plantaţiile de măslini

care susţineau pe crengi pere. Prin mijlocul hergheliilor de iepe care alăptau purcei, printre rândurile de verze cu feţe umane îndreptate către soare, prin viile în care nu creşteau ciorchini de struguri, ci alune. Peste tot alte şi alte dovezi ale profundei tulburări a echilibrului naturii. Şi noi alergam şi iar alergam.

La început, am refuzat să ne întâlnim privirile; între noi era o uşoară senzaţie de stânjeneală; nu ne simţiserăm niciodată confortabil unul în prezenţa celuilalt.

Amilcare Croce nu avea niciun fel de afecţiune pentru catâri şi nu înţelegea de ce Concetta Crocetta prefera să-şi îndeplinească sarcinile de serviciu călărindu-mă pe mine; dar, în fond, era unul dintre multele ei capricii, care o făceau atât de adorabilă.

Eu, la rândul meu, nu aveam încredere în doctor. Nu înţelegeam cum de lăsa fobia lui faţă de mijloacele de transport să-i afecteze viaţa. Pentru Dumnezeu, de ce nu putea să-şi facă şi el rost de un catâr? Nu aveam înţelegere pentru felul în care oamenii ăştia doi îşi trăiau povestea ciudată de dragoste. Erau din aceeaşi specie, vorbeau aceeaşi limbă, nu întâlneau nicidecum diabolicele obstacole şi dificultăţi care formau un adevărat munte de netrecut pentru mine şi Arcadio Carnabuci. Păi, atunci, de ce nu puteau să-şi spună ce aveau de spus, odată pentru totdeauna, şi să-şi găsească, în sfârşit, fericirea împreună, până nu era prea târziu? Nici dac-aş trăi până la vârsta de două sute de ani – am deja nouăzeci şi şapte –, şi tot n-aş reuşi să-i înţeleg vreodată.

Totuşi, nu aceste gânduri îmi frământau mintea cel mai mult, în timp ce alergam pe urmele ambulanţei. Eram absolut copleşită de îngrijorare pentru iubitul meu Arcadio Carnabuci, neştiind dacă avea să moară ori să trăiască. Alergam fără oprire, nebăgând în seamă durerea care-mi străbătea plămânii ca un cuţit, nici abraziunile puternice ale

copitelor mele cornoase, zdrelite la fiecare pas. Alergam în continuare şi aş fi alergat până aş fi căzut la pământ.

Însă doctorul Amilcare Croce abia dacă ştia de ce alerga pe urmele ambulanţei, kilometru după kilometru. Avea el, oare, vreun sentiment al urgenţei, sentimentul acela „dacă nu acum, atunci când”? în tot cazul, nu se putea opri. Picioarele lui, programate să alerge, alergau. Ştiind-o pe Concetta Crocetta în ambulanţă, voia să fie şi el acolo unde era ea. Atât de simplu şi atât de complicat în acelaşi timp.

După o vreme, am aruncat o privire clandestină spre doctor. Era destul de uşor pentru mine, din moment ce ochii mei sunt amplasaţi oricum de-o parte şi de alta a capului. Ce am văzut? Am văzut o fiinţă îndrăgostită, aşa cum şi eu eram îndrăgostită, şi am văzut adunate vraişte înăuntrul lui teamă, şi nelinişte, şi dor, şi durere, şi frumuseţe, şi bucurie – toate acele lucruri frenetice, chinuitoare, explozive, insuportabile, delicioase, pişcătoare, nebuneşti, efervescente, strigătoare, stridente, hohotite, plânse, pe care le simţeam şi eu înăuntrul meu şi care-mi făceau pielea de găină. Într-un cuvânt, ardoare. Şi doctorul suferea de o formă foarte gravă.

Din acel moment, am avut mai multă înţelegere pentru el şi mi-am spus că şi el, la rândul lui, se schimbase în privinţa mea. Uniţi astfel, am continuat să alergăm, încurajându-ne din când în când unul pe celălalt, când situaţia devenea mai dificilă, urcuşul mai abrupt, respiraţia mai întretăiată şi reuşind să alergăm vreo opt kilometri, zărind încă ambulanţa, dar la mare distanţă înaintea noastră, pe drumul acela lung şi drept.

Dar corpul omenesc sau cel catâresc nu pot mai mult. N-am fi putut s-o ţinem tot aşa la infinit. Inevitabil, la un moment dat, am încetinit robustul nostru galop la nivel de trap şi apoi la simplu mers. În cele din urmă, doctorul simţi o împunsătură într-o parte şi se aplecă, să şi-o mai domolească. Eu am mai făcut câţiva paşi, cu toate că

şchiopătam deja pe copitele care mă dureau. Ambulanţa nu se mai vedea. Până să se ridice doctorul din nou, eu ajunsesem deja la o mică distanţă în faţa lui, pe drumul pe care merseserăm. I-am aruncat o ultimă privire şi am pornit-o înapoi cu un pas hotărât, iar lui picioarele i se întoarseră şi o porniră singure spre casă.

I Se zbătea un muşchi la gambă, plus că umerii şi gâtul îi înţepeniseră. Concetta Crocetta din interiorul ambulanţei dispăruse, iar el nu putea să ajungă până la infirmerie, ăsta era adevărul. Nu le reproşa nimic picioarelor sale şi nici nu căuta să le influenţeze decizia. Le recunoştea nevoia de odihnă şi, făcându-mi un semn de rămas-bun plin de încurajare, îmi ură să izbândesc în călătoria mea şi porni el însuşi, cu pas calm, spre Montebufo.

CAPITOLUL PATRU

În ambulanţă, Arcadio Carnabuci abia mai respira. Ca de obicei, Gianluigi Pupini şi Irina Biancardi făceau haz de necaz pentru a încerca s-o distragă pe asistentă de la grijile ei, dar, de fapt, aceasta era departe, pierdută în lumea propriilor gânduri. Iar dulcele şi delicatul Arcadio Carnabuci era lăsat să zacă pe brancardă, ca o masă lipsită de viaţă. Tot ce vedea era plafonul alb al ambulanţei şi, doar cu colţul unui ochi, firele de păr din nările Concettei Crocetta.

Drumul până la Spoleto ambulanţa îl străbătu mult mai rapid decât mine şi curând opri în faţa infirmeriei, de unde pe Arcadio Carnabuci îl preluă echipa de urgenţă şi-l transportă înăuntru. Dar setul de analize care-i fuseseră făcute nu dădură cauza bolii şi nici nu reuşiră să-i determine şansele, dacă nu de recuperare, măcar de supravieţuire în cea mai delicată dintre forme.

Îi fură ataşate sonde pe toate părţile frumosului său trup. Fu conectat la un monitor care arăta o linie dintre cele mai

plate ale bătăilor inimii sale. Iniţial, funcţionarea creierului său se dovedi a fi zero, pe urmă se adânci spre minus, iar în cele din urmă, pur şi simplu, părăsi scala.

Nu trecu mult şi o mulţime de medici şi de studenţi la medicină plini de coşuri pe faţă se adunară în jurul patului său, pentru că nimeni nu mai văzuse ceva cât de cât asemănător. Arcadio Carnabuci dădea semne c-ar fi fost atât mort, cât şi viu. Tehnic vorbind, acest lucru n-ar fi trebuit să fie posibil, aşa cum spuseseră şi mulţi dintre medici, dar nici măcar ei nu puteau să nege adevărul lucrurilor pentru care jucau rol de martori oculari.

Arcadio Carnabuci, care pentru mine era deja un miracol, devenise o ghicitoare pentru ştiinţa medicală.

Concetta Crocetta, care în circumstanţe obişnuite ar fi fost încântată de aşa ceva, părea preocupată şi rezervată: nu putea să şi-l scoată din minte pe doctorul Amilcare Croce. Ar fi trebuit să vadă şi el acest fenomen. Ar fi rostit un monolog strălucit, expunându-şi teoriile printre toţi distinşii săi colegi. Nu numai la dragostea ei renunţase doctorul, ci şi la propria-i carieră ilustră.

Şi totuşi, în ciuda opiniilor atât de variate ale nenumăraţilor şi eminenţilor oameni ai medicinii care se adunaseră în jurul său, Arcadio Carnabuci nu era câtuşi de puţin mort – nici tehnic vorbind, nici oricum altcumva. De fapt, interiorul său se simţea exact aşa cum se simţise întotdeauna. Problema era că, nu se ştie cum, interiorul său devenise detaşat de exteriorul său. Mintea lui era în regulă. Dar îşi pierduse capacitatea de a comunica direct cu trupul său.

Capacitatea de a vorbi îl părăsise. Gura lui nu voia să mai scoată niciun sunet. Nici măcar un sforăit, un scârţâit, un sughiţat, un mormăit, un căscat. Pe dinăuntru, zbiera; dar nimeni nu-l auzea. Încerca să le spună tuturor că era în viaţă, că-i auzea ce spuneau. Vorbi cu patos, cel puţin în capul său,

până când se asurzi de unul singur. De ce nu-l auzeau? Ce era cu ei de nu-l auzeau?

În cele din urmă, renunţă la vorbit şi-şi concentră toate eforturile ca să reuşească să-şi mişte o altă parte a corpului. Le spuse degetelor mâinii să se mişte, la fel şi celor de la picioare, ochilor să clipească, nasului să se strâmbe, cocoşelului să se trezească din cuibul lui. Ceva, orice, care să le spună că nu era mort. Mai avusese coşmaruri dintr-acestea, dar de astă dată se întâmpla cu adevărat. Nu mai era un vis.

Pe dinăuntru se zbătea degeaba. Nimic nu-i mai funcţiona. Totul era scos din uz. Vedea feţe aplecându-se deasupra feţei lui. Auzea nenumăratele voci tulburate, care discutau despre diagnosticul său. Simţea sondele înfipte în toate orificiile trupului său; îi scoseseră izmenele, aşa că era gol-puşcă, expus tuturor privirilor. Erau acolo şi femei-doctor, alături de bărbaţi. Le vedea.

— Am văzut cadavre la care se înregistra în continuare activitate cerebrală, zise un doctor mai tânăr, neîncrezător, lovind ecranul monitorului cu un deget.

— Asta nu-i nimic, interveni fostul său rival din şcoala de medicină. Eu am văzut creiere puse în recipiente, care arătau mai multă activitate cerebrală decât acesta.

— Nu trebuie să uităm că activitatea lui cerebrală era la un nivel dintre cele mai scăzute încă din momentul în care a fost adus aici, interveni Concetta Crocetta.

Ce putea să facă el? Evident, era cu adevărat la ananghie. Voia să plângă, dar nu putea nici măcar să-şi determine ochii să elimine câteva lacrimi. Era insuportabil. Dac-ar fi putut, s-ar fi sinucis.

Treptat, interesul pentru noutatea cazului său se risipi, aşa cum se întâmplă de fiecare dată, iar crema breslei medicale îi întoarse spatele. Mulţimea din jurul patului se subţie până când mai rămăseseră numai unul sau doi.

Până la urmă, se retraseră şi aceştia. Concetta Crocetta, care fusese interogată cu privire la istoricul medical al pacientului şi la felul cum se declanşase această criză ciudată de aproape toată lumea, de la cel mai elevat profesor până la cel mai tânăr dintre medicii rezidenţi, ba chiar şi de către omul de serviciu, deveni, în sfârşit, liberă pe la începutul serii.

Toţi, de la cel mai de sus până la cel mai de jos, fură intrigaţi de prezenţa şuncii în acest caz şi nu trecu mult până îi atribuiră termenul *porcofilo.* Din acel moment, Arcadio Carnabuci fu strigat cu această poreclă ireverenţioasă de întregul personal. Aruncând o ultimă privire spre pacient şi lovindu-l uşurel cu palma pe braţ, Concetta Crocetta porni spre casă cu autobuzul, având capul plin de tot felul de idei romantice.

Singur în salonul său, Arcadio Carnabuci fu lăsat să fiarbă în suc propriu. Care ar fi putut fi cauza tuturor lucrurilor care i se întâmplau? Nu pricepea. În fond, el era cultivator de măslini, nu doctor. Ce-i drept, în ultima vreme fusese mult prea surescitat. Suferise câteva dezamăgiri. Oare să fi fost o reacţie alergică la toată şunca pe care fusese obligat s-o cumpere de curând? apoi avu o revelaţie: cântecul era de vină. Din cauza cântecului ajunsese în această situaţie! Poate că bietul său trup, slăbit fiind, dăduse în noaptea aceea mai mult decât era în stare să dea. Păi da, noaptea cu pricina, acel cântec anume, ele îl răpuseseră. Şi nici nu reuşise măcar s-o facă pe Fernanda Ponderosa să-l iubească. Ba chiar, avea motive să creadă că-l detesta.

Oare avea să rămână aşa tot restul vieţii? Oare cântecul îi tăiase craca de sub picioare în floarea vârstei? în fine, poate nu chiar în floarea vârstei, dar imediat după aceea, cu siguranţă. Era pur şi simplu îngrozitor. Să se afle în această situaţie de nici mort, nici viu. Şi toată lumea să creadă că era practic mort, în timp ce el, în interior, era la fel de viu ca ei.

Nu putea suporta să se gândească la aşa ceva. Disperarea lui devenea din ce în ce mai mare cu fiecare gând.

* * *

Autobuzul în care era aşezată jos Concetta Crocetta ieşi din curtea din faţă a infirmeriei şi trecu pe lângă mine, care mă clătinam pe picioare, mai nesigură ca o piftie. Dar asistenta nu mă văzu. Mintea ei rătăcea pe la mare distanţă de locul acela, în timp ce afară se întuneca şi chipul ei reflectat în fereastră devenea din ce în ce mai pronunţat, Concetta Crocetta se pierdu în lumea secretă şi sacră a fanteziilor ei şi oricine s-ar fi uitat la ea ar fi văzut un zâmbet uşor care-i lumina faţa, de parcă ar fi stat lângă o lumânare. În sfârşit, simţea că ea şi doctorul Amilcare Croce se înţelegeau reciproc. Şi că, atunci când s-ar fi întâlnit din nou, toată stânjeneala dintre ei va fi dispărut. Fusese o zi decisivă.

Cu toate acestea, fără ştiinţa asistentei, briza capricioasă a poveştii lor de dragoste începuse deja să sufle în altă direcţie.

Amilcare Croce ajunsese de-acum în casa lui din Montebufo şi-şi odihnea picioarele umflate, stând cu ele întinse pe o pernă şi bând o cupă de ceai de ierburi, despre care credea, în ciuda gustului amar, că avea să ţină la distanţă de el braţul cel lung şi cioturos al timpului.

Se gândise îndelung, intens, pe lungul său drum spre casă, după ce-mi urase mie la revedere şi se uitase după mine, care îmi urmam iubitul spre Spoleto. Nu ştiu cum îmi descoperise taina. Poate că expresia ochilor mă trădase, poate că dragostea lui fără speranţă îi ascuţise intuiţia.

Bunul-simţ îi spunea că nu avea cum să se înfiripe o dragoste între două specii diferite. Simpla idee că un catâr şi un om ar fi putut găsi împreună adevărata dragoste i se părea de-a dreptul caraghioasă. Chiar şi aşa, o parte din el îmi ura noroc. Mă considera o creatură îndrăzneaţă şi mult prea bună pentru acel prăpădit asupra căruia îmi revărsam

dragostea, irosind-o şi având atâta de pierdut pentru propria-mi bunăstare.

Dar cum rămânea cu el? Nu era şi el ridicol? Să fugă după ambulanţă în felul în care fugise – şi încă atât de mult. Acum, când se gândea, se simţea stânjenit. Ce-l determinase să facă aşa ceva? Cum ar mai fi putut el să dea ochii cu Concetta Crocetta? Se pusese de unul singur într-o postură de caraghios. Spera din tot sufletul ca ea să-i treacă totul cu vederea. Şi n-ar mai fi adus niciodată vorba despre asta. Iar data viitoare când s-ar fi întâlnit, el avea să se poarte ca şi cum nimic nu scăpase de sub control. De astă dată, binecuvântă soarta care uneltise dintotdeauna ca să-i ţină la distanţă unul de celălalt. Cu puţin noroc, până când ar fi ajuns din nou unul lângă altul, ea va fi uitat cu desăvârşire toată povestea.

M-am aşezat lângă fereastră, cât mai aproape de patul lui Arcadio Carnabuci, şi l-am privit prin geam. Era cu spatele întors la mine, dar, indiferent cât de intens îl priveam, silindu-mi ochii să rămână deschişi fără a clipi, el tot nu se mişca. Niciun muşchi nu i se clintea. Abia dacă se vedea că respira. Mi-am ţinut privirea ţintuită de pieptul său atât de mult, încât ochii mei au început să se uite cruciş, dar nici măcar atunci nu i-am văzut pieptul înălţându-se ca să inspire aer. Ce sentiment al agoniei mi-a mai chinuit mintea în timp ce-l priveam! L-am implorat să răspundă rugăciunilor mele. Ridică un singur deget, atâta, numai un deget, ca să-mi arăţi că mai este încă viaţă în tine. Dar bietul Arcadio nu putea, iar eu abia mă mai ţineam pe picioare sub greutatea nefericirii mele.

Într-un târziu, căruciorul care aducea masa de seară poposi în salonul său şi Arcadio Carnabuci îşi aminti că nu mai mâncase nimic de la micul dejun. Cât de bine mirosea tocăniţa de iepure! Mirosurile încă le mai simţea. Deşi mare parte din trupul său nu mai funcţiona, aromele încă mai

pătrundeau pe lângă furtunurile de plastic ce-i fuseseră introduse fără nicio urmă de ceremonie în nas. Chiar şi aşa, nicio şansă de tocăniţă de iepure pentru Arcadio Carnabuci. Era silit să zacă nemişcat şi să-i privească pe ceilalţi pacienţi, bărbaţi în vârstă, îmbrăcaţi în pijamale, cum se adunau în jurul mesei rotunde aflate în mijlocul salonului şi cum devorau fiertura. Cultivatorului de măslini cina îi fu administrată intravenos, cu ajutorul unei alte perfuzii înfipte în braţ, fără să aibă, desigur, niciun alt gust decât cel de dezinfectant.

Arcadio Carnabuci îşi petrecu noaptea cu ochii deschişi, fără să clipească, în ciuda eforturilor Carlottei Bolletta, asistenta de noapte din acel salon, care încercă să i-i închidă cu degetele ei delicate. Dar în mod repetat pleoapele i se căscară la loc, având parcă şi ele o voinţă a lor proprie. Afară, eu continuam să veghez asupra lui Arcadio Carnabuci, ca un înger păzitor, în timp ce el blestema nedreptatea ursitei.

În timp ce zăcea îngropat în propriul trup, ştia că putea pierde şansa pe care o mai avea cu Fernanda Ponderosa.

Nu-i plăcuse privirea pe care i-o aruncase măcelarul în dimineaţa precedentă. Pierduse şi noţiunea timpului. Concetta Crocetta le spusese doctorilor că stătuse prăbuşit în scaunul său timp de douăzeci şi patru de ore. Cum de ştiuse asta? Se întâmplase abia ieri? Parcă se scursese o viaţă întreagă de atunci.

Da, simţise ceva ce nu-i plăcuse la Primo Castorini atunci, indiferent când fusese acest *atunci.* Fără îndoială, şi măcelarul era îndrăgostit de ea. Şi de ce n-ar fi fost? Atât de voluptuoasă era Fernanda Ponderosa, încât orice bărbat ar fi fost nebun să n-o iubească. Ştia el prea bine ce fel de om era măcelarul, ştia despre goana lui neruşinată după femeile din toată regiunea: adolescente, văduve, soţii, mame – se spunea că până şi după călugăriţe. Iar acum el, Arcadio Carnabuci, nu făcea decât să-i uşureze sarcina şi să-i permită să i-o

răpească, aşa cum fratele lui Primo i-o furase de sub nas pe sora ei. Istoria se repeta.

Vai, ce suflet lipsit de noroc mai era şi el! Dar nu putea îngădui să i se întâmple încă o dată. Nu putea să-i îngăduie amărâtului de măcelar să-i fure mireasa. De ce nu venise ea la el de la bun început? O chemase plantând şi mâncând seminţele dragostei, ca un duh dintr-o lampă. Nu voia s-accepte înfrângerea. Era gata să lupte pentru ea. Până la moarte, dacă se dovedea necesar.

Numai că trebuia să plece de acolo, de la infirmerie. Dar cum?

Se luptă din nou, în tăcere, să-şi mişte trupul inutil. Îşi concentră toate eforturile ca să ridice degetul mic, dar bucăţica leneşă de carne rezistă tuturor încercărilor sale de a o mişca. Până la urmă, extenuat, căzu într-un coşmar îngrozitor în care se făcea că zăcea neputincios, prizonier al propriului său trup, care nu mai voia să se mişte.

CAPITOLUL CINCI

În dimineaţa următoare, Pomilio Maddaloni, cel mai mare dintre băieţii Maddaloni şi moştenitorul de drept al imperiului atât de cuprinzător al tatălui lor, îşi făcu apariţia falnică la „Porcul Fericit" şi aruncă pe tejghea, în direcţia lui Primo Castorini, un exemplar din gazeta *Il Corriere.*

— Eşti terminat, Castorini, mormăi el, fără să pară că-şi mişca buza de sus, deasupra căreia înflorise ceva ce el pretindea c-ar fi fost o mustaţă.

Titlul parcă se răstea la măcelar: „Şunca duce un localnic în pragul morţii". Urmau detalii lugubre. Fotografii cu Arcadio Carnabuci în patul său de la infirmerie, cu şapte tuburi ieşind numai din bietu-i nas umflat; în fundal, mă vedeam şi eu, trăgând cu ochiul pe fereastră. Nu cred că unghiul ales mă favoriza.

Mai era o fotografie în care părea să fie şunca menţionată în acest caz, cu următorul titlu senzaţional: „Şuncile Castorini: Ce legătură au cu misterioasa condiţie medicală”, dar Primo Castorini văzu imediat că era vorba de o şuncă impostoare. Ar fi recunoscut oriunde o şuncă de-a lui. Mai degrabă nu şi-ar fi recunoscut pruncul o proaspătă mămică, decât să nu-şi recunoască Primo Castorini vreuna dintre şuncile lui. Cu toate acestea, recunoscu faptul că şunca semăna destul de bine cu cele făcute de el, iar pentru neiniţiaţi era destul şi atât.

Sub articol, restul paginii era ocupat de o reclamă color pentru Ferma de Porci Pucillo, în care nişte porci zâmbitori apăreau sub deviza: „Gospodine, vă puteţi permite să riscaţi? Cumpăraţi-vă cu încredere şunca: Veniţi la Pucillo.”

Fernanda Ponderosa se apropiase şi ea să vadă ziarul, făcându-l pe tânărul cu costum prea larg să simtă un brusc impuls al hormonilor, pe care nu-l mai simţise de la pubertate. Gura lui rămase căscată şi, cu toate că şi-o închise rapid, pretinzându-se bărbat de lume, nu putu să-şi ascundă pofta trupească nici faţă de Fernanda Ponderosa însăşi, nici faţă de Primo Castorini.

Ca un balon înţepat, ieşi glonţ din magazin, roşu la faţă şi agitat, înfierbântat ca un tânăr ce era. Primo Castorini mângâie cuţitul cel mare de sub tejghea. Îi arăta el şcolarului. Să pună ochii pe femeia lui! De furie, înfipse cuţitul prin articolul insultător în suportul de dedesubt, iar acesta zbârnâi ameninţător.

Pomilio Maddaloni lăsase în urmă-i o dâră de senzaţii neliniştitoare: căldură înţepătoare, furie, veselie, umiditate, spaţii bizare, care pluti în aer până când talanga sună din nou, anunţându-l pe Signor Alberto Cocozza de la Departamentul de Sănătate şi Igienă Publică, dornic să pună sechestru pe una dintre şunci, pentru a o supune anumitor teste.

— Este absurd, zise Primo Castorini, fierbând de furie. N-am cum să ştiu ce fac oamenii cu şuncile mele, după ce pleacă din magazin. Nu se poate să fiu făcut răspunzător. Este o conspiraţie. Încearcă să mă elimine din afaceri. Despre asta e vorba de fapt.

— Departamentul de Sănătate şi Igienă Publică are datoria de a proteja sănătatea publicului, signor Castorini. Eu nu-mi fac decât meseria.

Primo Castorini simţi că-şi pierdea controlul. Îi venea să creadă că era victima unui coşmar, a unui coşmar îndelungat şi, după toate aparenţele, real. Se simţea redus fizic, mai ales că încordarea ultimelor săptămâni îl supusese la grele încercări. Emoţional, ajunsese o epavă. Totul îi scăpa printre degete. Ochii lui căutau cu disperare un sens în ochii Fernandei Ponderosa, dar nu găsi niciunul. Chipul ei era de nepătruns. Parcă ar fi pescuit cu plasa într-o apă adâncă, fără să prindă nimic.

Oare îşi imaginase el sau Fernanda Ponderosa îl atinsese cu adevărat? Pentru că în ochii ei fusese ca un om care se îneca, rugând-o să-l salveze, oare ea chiar venise mai aproape de el, făcând ca spaţiul dintre ei să se micşoreze şi să vibreze de atâta energie? Parfumul ei îl încătuşă într-o îmbrăţişare, dându-i senzaţia de saţietate. Se aplecă spre el şi-i atinse degetele desfăcute pe tejghea cu degetele ei. Atingerea ei îl arse, drept care icni fără să vrea. Degetele ei se mişcară în sus pe antebraţele lui goale, zdravene, cu muşchi solizi, înfiorându-i perii deşi ca o pădure de pe ele. Se clătină pe picioare, de parc-ar fi fost în agonie. După ce se abţinuse atâta timp, atât de greu, acum era pe cale să se prăbuşească. Respira prin măruntaie, prin sex, care era gata să-şi ridice capul. Aproape că nu mai putea suporta.

Vru să-l omoare pe cel care făcu să răsune din nou talanga, distrugându-i momentul. Era Luigi Bordino, care aducea un trandafir făcut din pâine pentru Fernanda Ponderosa şi voia

să cumpere prima sa porţie de cârnaţi din acea zi. Nu băgase în seamă biletul care-i fusese vârât pe sub uşă, lui şi tuturor celorlalte familii din oraş, cu îndemnul să se adreseze Fermei de Porci Pucillo. Ar fi murit pentru Fernanda Ponderosa. Ce onoare ar fi fost! Ţanţoşul brutar deveni şi mai ţanţoş la gândul că trăia periculos.

Primo Castorini pufăia ca un foc subteran. Trebuia să-l ucidă pe Luigi Bordino cât mai curând, altfel nu mai era stăpân pe reacţiile lui. În spatele brutarului, însă, veneau alţi oameni neclintiţi în hotărârea lor de a cumpăra ceva de la ea, cu toţii dorindu-şi bucuria de a fi serviţi de ea sau ca ea însăşi să le pună cârnaţii pe cântar. Să le arunce la repezeală bucăţile de carne de porc pe talerul cântarului, iar ele să răsune ca tot atâtea sărutări. Dacă degetele ei atinseseră creierul, limba minunat de aspră, inimile flexibile, cu atât mai mult aveau să le savureze. Unii dintre ei erau îngrijoraţi de ameninţări, dar nu reuşeau să stea deoparte.

Deşi prăvălia gemea de clienţi, chiar mai mult decât era de aşteptat după articolul denigrator din ziar, toată ziua nu se vându nici măcar o singură şuncă.

Primo Castorini voi să-şi închidă magazinul, să-şi alunge clienţii, să-i azvârle în stradă. Posomorât, îşi ascuţea cu gresia lama cuţitului, în timp ce Fernanda Ponderosa îi servea pe cumpărători. Oare chiar îl mângâiase? Pielea lui încă mai era înfiorată, dar nu purta nicio urmă de vreo atingere de-a ei. Aşa că nu-i venea să creadă că fusese aievea. Probabil că-şi imaginase. Nimic din felul ei de a fi nu-l ducea cu gândul în niciun fel la vreun moment de intimitate între ei. Absolut nimic. Era la fel de înţepată şi de arogantă ca întotdeauna şi nici măcar nu mai voia să se uite la el. Primo Castorini îşi pierdea minţile. Simţea că raţiunea se scurgea din el, ca nisipul dintr-o clepsidră.

Desigur, subiectul Arcadio Carnabuci era pe buzele tuturor. Fernanda Ponderosa află uşurată că fusese luat de

acolo, deşi nu lăsă pe nimeni să vadă nimic de felul ăsta pe chipul ei. Primo Castorini continuă s-o privească îndeaproape. Acum, întreaga lui viaţă era dedicată privitului către ea, ultimul ţel care-i mai rămăsese în viaţă chiar ăsta era, deşi nu detecta din partea ei niciun sentiment faţă de cultivatorul de măslini. Din partea lui, nu mai avea de ce să se teamă.

În oraş, opinia publică era împărţită. Unii primiră vestea cu plăcere şi se simţiră uşuraţi auzind că perversul de Arcadio Carnabuci fusese alungat din sânul comunităţii. Oarecum natural, Susanna Bordino se puse în fruntea grupului respectiv, care le includea şi pe măicuţele de la mănăstire, pe surorile Gobbi cele cu feţe păroase şi pe Arturo Bassiano, vânzătorul de bilete de loterie, care moştenise o invidie faţă de întregul clan Carnabuci, întinsă pe o perioadă de mai bine de cinci sute de ani.

Dar ceilalţi îşi schimbaseră atitudinea faţă de bietul meu iubit şi-l priveau acum ca pe victima unei cărni de porc otrăvite, mai degrabă decât ca pe vinovatul de propria-i nefericire.

Duşmanii lui Primo Castorini erau încântaţi de faptul că şuncile sale erau privite cu suspiciune şi până şi cei care înainte susţinuseră din tot sufletul cauza măcelarului, cum era văduva Filippucci, voiau acum vărsare de sânge.

Văduva merse până acolo, încât se alătură expediţiei pornite spre infirmeria din Spoleto, ca să-l viziteze pe iubitul meu, o călătorie atât de lungă, încât ar fi descurajat pe oricine, în afară de cei cu adevărat însufleţiţi. Bătrânul Neddo, sihastrul, închinase un microbuz în mod special pentru asta şi chiar fură nevoiţi să se înghesuie, ca să aibă cu toţii loc în el. Speranza Patti se puse la volan, deoarece Neddo îşi pierduse de mult permisul de conducere. Alături de ea se aşeză Fedra Brini, ocupată să-i împletească pacientului o cagulă. Amelbergăi Fidotti, fiindcă era mică şi

slăbuţă, i se îngădui să stea în poala Fedrei, dar nu contenea să se foiască. Partea din spate era ocupată de cei şapte hoţi din neamul Nellinos şi de câinele lor, Fausto. Îşi croiră drum spre spatele microbuzului de la bun început şi refuzară să se mişte de-acolo. Erau însoţiţi de Policarpo Pinto şi de cei doi şobolani ai lui, de văduvă şi de trei reprezentanţi ai consiliului orăşenesc, nevoiţi să se înghesuie cu toţii în spaţiul strâmt din spatele ultimelor scaune.

Pe drum într-acolo, Neddo îşi captivă călătorii cu viziunea pe care o avusese despre Arcadio Carnabuci. ÎI văzuse parcă aievea pe iubitul mea călărind simbolul auriu al „Porcului Fericit" pe fundalul cerului în flăcări. În timp ce călărea, intona cântări mistice, cântări la fel de bătrâne ca Pământul însuşi, dacă nu cumva şi mai vechi, şi, pe unde trecea el, norişorii plângeau cu stropi de ulei de măsline. Ascultătorii erau înmărmuriţi. Căzură de acord cu toţii că viziunea era miraculoasă, dar nimeni nu înţelegea nimic din ea. Îl implorară pe Neddo să le dezvăluie sensul, dar, în momentul crucial, chiar în clipa în care deschise gura să vorbească, înţeleptul fu iarăşi lovit de una dintre tăcerile sale caracteristice, care dură tot restul călătoriei.

Speranza Patti, căreia nu-i plăcea deloc să apese pedala de acceleraţie, păstră o viteză apropiată de cea a plimbării pe jos, aşa că trecură câteva ore până când microbuzul ajunse la infirmerie. În sfârşit, în timp ce urmărea ea însăşi numărul de tuburi şi furtunuri care ieşeau din trupul iubitului meu, bibliotecara se simţi străbătută de un val uriaş de compasiune şi-şi dădu seama că-l judecase nedrept pe Arcadio Carnabuci. Când nu se uita nimeni, îşi strecură în buzunar unica relicvă pe care o găsise: ochelarii Ivii. Acum, nu mai avea nevoie de ei, îşi spuse ea. Din acel moment, am considerat-o rivala mea şi vă spun sincer că mi-a provocat o nelinişte de nedescris.

Toţi vizitatorii se uitau în jos la Arcadio Carnabuci,

plângându-i teribila soartă. El auzea tot ce se spunea, dar, desigur, nu putea răspunde. Era un om distrus. Lupta neobosită din ultimele patruzeci şi opt de ore îl extenuase şi-i arătase înspăimântătorul adevăr al stării sale nefericite. Cum îl mai implora pe Neddo să săvârşească un miracol de-al său – dar, desigur, omul sfânt nu-l auzea.

Zdrobit, spiritul lui Arcadio Carnabuci se retrase într-un colţişor al minţii sale, unde se prăbuşi cu spatele sprijinit de perete, cu mâinile-i mici acoperindu-şi faţa într-un gest de disperare. În cele din urmă, vizitatorii fură siliţi să părăsească salonul şi să-şi reia călătoria înapoi spre casă, din nou în pas de melc. De astă dată, grupul care se îndrepta spre oraş fu extrem de sobru; dacă de dimineaţă cântaseră tot felul de cântece, ca să le mai treacă timpul, acum, la întoarcere, erau cu toţii posaci.

Între timp, la „Porcul Fericit", Primo Castorini putu, în sfârşit, să închidă magazinul în urma clienţilor dornici să cumpere câte ceva şi trase storurile în faţa celor prea speriaţi sau prea zgârciţi ca să mai cumpere ceva de la el, dar care voiau, totuşi, să se bucure la vederea Fernandei Ponderosa prin vitrina uriaşă de sticlă.

Ochii lui erau în continuare aţintiţi spre ea, care-l trata cu dispreţul ei obişnuit. Ca de obicei după ce se închidea magazinul, nu zise nimic, îl părăsi fără să spună o vorbă. Privind-o cum pleca, el parcă-şi pierdu minţile. Ştiu atunci că-şi imaginase totul. Mintea îi juca feste. Dacă nu se întâmpla ceva în curând, i s-ar fi alăturat lui Arcadio Carnabuci la infirmerie. Până la urmă, avea să-i distrugă pe toţi, ştia şi asta. Examină lama cuţitului uriaş pentru a suta oară în acea zi şi, cutremurându-se, îl ascunse, ca să nu mai stea la vedere.

În cele câteva săptămâni de când venise în oraş, Fernanda Ponderosa îşi ţinuse conversaţiile unilaterale cu sora ei, încercând să pună cap la cap o relaţie din zdrenţele şi

rămăşiţele celei pe care o avuseseră de-a lungul vieţii. Dar, după acea primă noapte, Silvana nu i se mai arătase niciodată.

Totuşi, în seara aceasta, în timp ce Fernanda Ponderosa îşi amintea de un tânăr cu urechi mari, pentru care se certaseră în adolescenţă, dar pe care nu mai ştia cum îl chema, vocea Silvanei se auzi cu claritate, răsunând îmbufnată din pivniţă:

— Nu pot să scap de tine nici măcar moartă. De ce nu ne faci tuturor o favoare: să pleci în altă parte? Ai provocat destule probleme aici.

— Chiar trebuie să fii atât de nesuferită? i-o întoarse Fernanda Ponderosa, ajunsă la capătul răbdării.

Aşteptă, dar nu primi niciun răspuns. Era enervant felul în care Silvana evita orice discuţie. Fernanda Ponderosa îşi dădu seama că toate eforturile ei fuseseră zadarnice. Silvana era la fel de neînţelegătoare moartă, cum fusese şi vie. Nu putea să vină de una singură la sentimente mai bune, dacă sora ei refuza cu obstinaţie. Era trist, dar poate că trebuia să accepte că pentru ele două nu mai putea să existe un final fericit. Aşa că, inevitabil, Fernanda Ponderosa începu să se gândească să plece. Întotdeauna pleca în aşa fel, încât s-o poată face cu uşurinţă, fără să arunce nici măcar o singură privire înapoi.

Cu toată părerea de rău, ştiam că nu puteam rămâne lângă infirmerie pentru o perioadă nedefinită, aşteptând să se întoarcă la viaţă Arcadio Carnabuci. Deşi mi se rupea inima să-l ştiu rămas acolo de unul singur, trebuia să mă întorc la îndatoririle mele. Ştiam că, în ciuda convieţuirii noastre îndelungate, Concetta Crocetta chiar avea nevoie de un mijloc de transport, ca să-şi continue munca, şi că, dacă o dezamăgeam, n-ar fi avut altă variantă, decât să mă înlocuiască.

Cu inima grea, mi-am părăsit poziţia de lângă fereastră şi locşorul acoperit de gazon, de care mă ataşasem atât de tare

în ultima vreme. Aruncându-i prin fereastră iubirii mele un ultim sărut iubitor, am pornit hotărâtă la drum. M-aşteptam să fiu răvăşită de durere când m-am mişcat, dar, odată ajunsă la drum deschis, muşchii mi s-au relaxat şi am putut să merg la trap cu mai multă vigoare decât avusesem de nu mai ştiam când.

Copitele mi se vindecaseră şi erau acum la fel de mlădioase şi puternice ca în tinereţe. De vreme ce mă simţeam bine, am iuţit pasul într-un galop zgomotos şi apoi într-unul istovitor. Dragostea îmi dăduse aripi la picioare. De atunci înainte am putut galopa mereu dus-întors, între grajdul meu şi infirmerie, ca o atletă.

Cu cât alergam mai repede, cu atât mai mult îmi doream să alerg. Acum înţelegeam ce-l mâna pe doctorul Amilcare Croce. Nu mă mai simţeam epuizată. Eram zdravănă şi tare în picioare. Şi alergam, alergam, alergam, simţind în coamă bătaia vântului care-mi şuiera şi pe la urechi, şi printre dinţii mei lungi. Probabil că alergam pentru iubitul meu şi pentru mine însămi deopotrivă şi, din moment ce el era închis în propriu-i trup, prin fuga mea îi ofeream libertate.

CAPITOLUL ŞASE

În timp ce îngerul meu zăcea la infirmerie, eu eram hotărâtă să mă achit de îndatoriri cât de bine puteam. Nu voiam să-i dau Concettei Crocetta niciun motiv să-şi cumpere o motoretă, pentru c-ar fi însemnat sfârşitul carierei mele. Şi trebuie să spun că n-am fost niciodată mai ocupate amândouă decât în vara aceea, chiar şi înainte ca temperatura să crească brusc şi să ne facă să trăim cea mai fierbinte perioadă prin care trecuse vreodată regiunea. Cetăţenii noştri cei robuşti nu sufereau neapărat de vreo boală, cât de stări de sănătate confuze, aşa că tot timpul eram pe drumuri, vizitându-i la domicilii.

O sursă deosebită de îngrijorare era copilul familiei Fondi, Serafino, care se născuse în timpul miraculoasei ploi de pene. Da, când venise pe lume Serafino Fondi, înaintea tragediei care-l lovise atât de puternic pe prea-iubitul meu, micile umflături de pe umerii lui fuseseră motiv de îngrijorare numai pentru mama lui, care-şi rodea unghiile de supărare.

Mai târziu, deoarece nodulii ieşiseră şi mai mult în afară prin pielea subţire a bebeluşului, Belinda Fondi trebui să recurgă la un subterfugiu şi să-i ascundă acele umflături sub hăinuţe confecţionate de ea însăşi, înfrumuseţate cu epoleţi complicaţi şi cu clopoţei, nişte nimicuri suficiente pentru a distrage atenţia oricui de la orice sugestie de imperfecţiune.

Trecătorii gângureau deasupra îngeraşului în costumaşe atât de simpatice şi, o vreme, totul decurse bine.

Mai târziu, însă, umflăturile se apucară să dezvolte pene. La început, nu păru să fie nimic mai mult decât un puf ultrafin. O adiere. Un puf care se simţea ca piersica la atingere, care amintea de puful puişorilor de Paşti şi de căptuşeala caldă a cuiburilor. Belinda Fondi se minţi de una singură şi nu recunoscu nici în ruptul capului că se ajunsese la aşa ceva, dar în curând avea să fie nevoită să înfrunte adevărul. Pe când mama şi copilul se îmbăiau în cada cea veche, Serafino râzând şi plescăind cu mânuţele în apă, Belinda observă că nodulii se transformaseră în aripi. Deocamdată, numai nişte aripioare, ce-i drept; şi totuşi, erau aripi, articulate şi arcuite, îmbrăcate într-un penaj de culoare gri-perlă, de care nu se atingeau picăturile de apă, ci se transformau în bobiţe pe suprafaţa lor alunecoasă.

Belinda Fondi îşi miji ochii şi cercetă acele aripi. Le atinse încet, într-o doară. Fu cea mai ciudată senzaţie pe care o avusese vreodată. Erau ca aripile unei păsărele. Oare copilul ei se transforma în pasăre? Nu ştia pe nimeni în care să aibă încredere. Oamenii aveau să spună despre ea că înnebunise.

Ar fi încercat s-o închidă în *manicomio*, la balamuc, aşa cum făceau cu toţi cei mai altfel. Oamenii din acele locuri erau atât de învechiţi în gândire, încât cu siguranţă c-ar fi detectat prezenţa diavolului în acele, aripi sau vreo vrăjitorie, şi cine ştie ce s-ar mai fi putut întâmpla după aceea? Nu, trebuia să păstreze tăcerea. Şi să se roage ca aripile să dispară. Astfel că Belinda Fondi începu să se ducă la *chiesa* mult mai des decât înainte şi să se roage mult mai fierbinte. Şi de câteva ori în fiecare zi, chiar şi noaptea, cerceta iar şi iar acele aripi, cu inima izbindu-i-se de coaste. Dar ochii n-o puteau minţi. Aripile creşteau.

În curând, Serafino Fondi zbură pentru prima oară. Mama lui se aplecase, ca să scoată din cuptor o prăjitură cu cireşe, când simţi o pală de aer în spatele ei şi, când se întoarse, văzu copilul care se ridicase până la tavan şi-şi croia drum prin cameră cu bătăi din aripi. Belinda Fondi nu se mândri cu vorbele care-i ţâşniră printre buze, dar şocul fu atât de mare, încât plăcinta fierbinte îi scăpă din mână pe picior, plus că se mai şi lovi cu capul de masă. Îi strigă să coboare, dar el bătu din aripi mai departe, nestingherit. Belinda Fondi se urcă pe scaun şi încercă să-l prindă, însă copilul avea deja îndemânarea de a-i scăpa printre braţele desfăcute larg. Spre groaza ei, observă că fereastra era deschisă şi se grăbi s-o închidă, temându-se că micul zburător ar fi putut ieşi afară. Mai târziu, când soţul ei, Romeo, se întoarse de la muncă, îşi găsi copilul plutind încă în centrul tavanului, iar pe soţia lui, Belinda, extenuată de eforturile făcute pentru a-l prinde, plângându-şi frustrarea.

— Nu-l lăsa să iasă! urlă ea spre uşa deschisă, dar era prea târziu, pentru că Serafino ajunsese deja în hol şi se pregătea să iasă pe uşa din faţă.

Ce s-ar fi putut întâmpla dacă în acel moment critic nu apărea Concetta Crocetta şi nu prindea cu delicateţe copilul în plasa de prins fluturi pe care o purta la ea? Belindei Fondi

îi îngheţa sângele în vine de fiecare dată când se gândea.

Concetta Crocetta se apucă şi făcu un ham din panglici, îl legă pe Serafino de leagănul său şi-i administră un sedativ uşor Belindei Fondi, care nu reuşea să se calmeze; dar până şi asistenta se simţea stânjenită. În toţi anii de când lucra, nu mai întâlnise o astfel de situaţie. Se simţea prost că, în momentul naşterii, luase drept negi aripile care înmugureau, dar niciodată n-ar fi putut să prevadă aşa ceva.

Când părăsi casa familiei Fondi, mă îndreptă spre Montebufo, pentru că nu se putea abţine să discute problema cu doctorul

Amilcare Croce, care poate citise despre această situaţie în vreo revistă de-a lui ştiinţifică.

Să fi fost ora opt când am ajuns acasă la doctor. Soarele coborâse deja, era gata să apună şi, o vreme, umbrele devenite albăstrii parcă prinseseră viaţă. Până şi urechile mele păreau de mărimea unei case; picioarele îmi erau la fel de înalte ca un zgârie-nori; iar capul Concettei Crocetta, cu boneta ei, se vedea proiectat pe pământ ca vin nap uriaş, lung de un kilometru.

Nu-l mai văzuse pe doctor din ziua în care Arcadio al meu fusese redus la starea sa, iar asta fusese cu ceva timp în urmă. Deşi în acel moment simţise un optimism prudent, speranţa ei se stinsese în săptămânile ce urmaseră, fiindcă nu se mai văzuseră deloc unul cu celălalt. Se temea că aveau să ajungă din nou de unde porniseră, aşa că-i tremură mâna pe ciocănelul în formă de cap de leu, cu care bătu ezitant.

Când îi deschise uşa, doctorul Amilcare Croce era ciufulit şi adorabil. Avea părul cel puţin dezordonat. Pe bărbie şi pe obraji i se întindea o barbă nerasă de trei zile. Era îmbrăcat simplu, cu o cămaşă de pânză şi nişte pantalonii care-i deveniseră prieteni buni de-a lungul anilor. Avea ochii puţin obosiţi. Iar mirosul său îi ciupi Concettei Crocetta o coardă profundă, într-un loc pe care constata disperată că el reuşea

să-l dibuiască de fiecare dată. Nimic nu l-ar fi putut surprinde mai mult pe doctor, decât s-o vadă stând acolo, pe treptele casei lui. Ea era persoana pe care, dac-ar fi avut de ales, şi-ar fi dorit cel mai mult s-o vadă în acel moment. Însă era şi ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă. Vălul subţire de oboseală se evaporă imediat de pe faţa lui, care-şi trecu îngrijorat o mână prin păr şi regretă că arăta îngrozitor. Îşi dorea să se fi bărbierit, să fi făcut baie, să-şi fi schimbat cămaşa, cum făcuse de nenumărate ori, când multe alarme false îl făcuseră să-şi imagineze c-ar fi putut primi vizita ei. Pentru Concetta Crocetta, el arăta exact aşa cum era: iubirea vieţii ei. Simţi un impuls enorm de tandreţe faţă de el şi se văzu nevoită să reziste ispitei de a-l strânge în braţe, pentru că nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Urmă o pauză, o pauză lungă, timp în care amândoi se luptară cu toate dorinţele pe care le resimţeau. Cum îşi doreau să fi stat lucrurile. Bucuria. Exaltarea. Şi, în cele din urmă, disperarea, când toate indiciile unei relaţii imposibile îi copleşiră şi stinseră toată scânteierea momentului.

Pe Concetta Crocetta o ajunseră temerile prima. În fond, ea era cea care-l abordase. Trebuia să-şi justifice prezenţa la uşa lui, atât de neortodoxă, cu o motivaţie sănătoasă şi credibilă. În ciuda promisiunilor pe care şi le făcuse ei însăşi când se dusese la infirmerie, toată străvechea stânjeneală şi senzaţia de încurcătură iată că erau acum amplificate şi mult mai puternice. Însuşi doctorul devenise stacojiu la faţă, la gândul că se purtase atât de nebuneşte la ultima lor întâlnire. Ceea ce începuse suficient de promiţător cu două secunde în urmă se deteriorase dramatic în abisul prostiei şi al ruşinii.

Reprimându-şi tremurai vocii, Concetta Crocetta îi explică starea ciudată a copilului familiei Fondi. Nimeni, şi cu atât mai puţin doctorul, n-ar fi simţit, în discursul ei atât de raţional, zbuciumul emoţiilor pe care le trăia. Vraja era cu

adevărat ruptă. Reuşi atât de bine să se poarte ca o profesionistă desăvârşită, încât doctorul Amilcare Croce rămase cu ideea fermă că ea nu simţea nimic pentru el, că nu simţise niciodată şi că în toţi aceşti ani fusese mânat doar de o iluzie. Curiozitatea lui fu stârnită la vestea unui copil cu aripi, aşa că se grăbi să-şi pună încălţările pentru alergat, să-şi lege de spate raniţa în care-şi ţinea alifiile şi plasturii cu muştar pentru uz personal, alături de ustensilele şi echipamentul pentru îngrijirea ştiinţifică a pacienţilor săi.

Am pornit împreună, dar, cu tot antrenamentul meu recent, greutatea Concettei Crocetta îmi făcu sarcina mai anevoioasă; în plus, străbătusem deja mulţi kilometri în acea zi. Deşi eram lovită fără milă cu călcâiele în burta mea moale şi albă, doctorul, cu performanţele sale atletice, ne depăşi foarte curând. Ne făcu semn cu timiditate din vârful primului deal, după care ne dispăru din vedere.

Şi soarele îşi alese tocmai acel moment ca să se refugieze după munţi, aruncându-ne într-un întuneric de cerneală, reflectat în dezamăgirea fiecăreia dintre noi. Mai trecuse o zi în care adoratul meu zăcuse ca un cadavru. Câte aveau să mai treacă, până când aşteptarea lui agonizantă s-ar fi terminat?

CAPITOLUL ŞAPTE

În timp ce Belinda Fondi zăcea fără cunoştinţă, ca urmare a sedativului administrat de Concetta Crocetta, soţul ei, Romeo, îşi asumă sarcina să se ocupe de copil. Dar el, cum-necum, lăsă hamurile copilului desfăcute şi fereastra deschisă în acelaşi timp.

Nu reuşi să povestească într-un mod articulat ce se întâmplase după aceea, doar că simţise o delicată zbatere de aripi, ca şi cum o lebădă şi-ar fi reaşezat penele, o briză uşoară ca zefirul şi într-o clipă Serafino dispăruse. Văzut pe

fundalul mai mult decât limpede al luminii de lună – acea lună uriaşă, grasă, ca de ceară –, copilul se îndepărtase în zbor, din ce în ce mai sus, punându-se în fruntea unui stol de porumbei albi.

În acel moment sosise doctorul Croce şi fusese martorul tragediei din curte, fără să poată s-o împiedice în vreun fel. Abia dacă-i venea să creadă că era posibil, deşi văzuse totul cu ochii lui. Romeo Fondi ţâşni în fugă din casă, înarmat cu plasa pentru fluturi, cu care Concetta Crocetta îi mai prinsese o dată copilul în aceeaşi zi, şi, cu toate că fugea, sărind prin aer cât de sus putea, cauza era evident pierdută. Doctorul Croce alergă alături de tatăl disperat, care, când îşi dădu seama că pierduse copilul şi că trebuia să-i explice soţiei sale ce se întâmplase, nemaiştiind ce să facă, se prăbuşi pe marginea drumului şi începu să plângă.

Se uitară împreună spre cer şi priviră copilul înaripat şi stolul de porumbei din urma lui, cum deveneau din ce în ce mai mici şi, de unde fuseseră ca nişte punctişoare desenate undeva departe, până la urmă se pierdură fără urmă, pentru totdeauna, pe discul lunii.

Doctorul Croce îl lăsă pe Romeo Fondi să plângă, iar în primăvara următoare, în locul unde căzuseră lacrimile lui, răsări o specie de flori sălbatice cu totul nouă şi nedescoperită până atunci, care provocă emoţii puternice printre botaniştii din întreaga lume.

Romeo Fondi suspină până ajunse la capătul puterilor, apoi doctorul Croce îl ajută să se ridice în picioare şi, luându-l cu delicateţe cu un braţ pe după umeri, îl conduse încet înapoi în casă, unde-l aştepta Belinda Fondi, cufundată încă în somnul fără vise al sedativului, care nu ştia că fiul ei se pierduse în zările nesfârşite ale universului.

Mai târziu, după ce doctorul le oferi părinţilor îndureraţi puţina consolare pe care putea să le-o dea, plecă din casa lor şi, o vreme, rătăci în jur fără ţintă, neştiind încotro s-o apuce.

Nu putea pricepe condiţia cu totul excepţională a copilului şi era zdruncinat. Ştia, medicina nu putea explica un asemenea fenomen. Nu existau explicaţii raţionale, ştiinţifice, pentru ceea ce se întâmplase. Dar el nu credea în magie. Nici în diavol. Nici în Dumnezeu. Era mai uşor pentru el să spună în ce nu credea, şi nu în ce credea. Cu ochii lui văzuse acel copil zburând cu aripile care-i răsăriseră din umeri. Niciodată, în toţi anii de când era doctor, nu citise vreun articol despre aşa ceva, darmite să fi văzut cu ochii lui! Unde să înceapă să caute o explicaţie?

În haosul care cuprinsese lumea, el avea o singură certitudine – Concetta Crocetta. Ştia că avea nevoie de ea şi sentimentele pe care le trăia, că era deplasat, dezmembrat, că se simţea stingher în propriu-i trup şi faţă de propriu-i suflet, că era un străin pe un teritoriu străin, pe toate le atribuia neputinţei sale de a şi-o face a lui. Pe de-o parte, era stânjenit când o privea pe Concetta Crocetta ca pe un panaceu pentru tot ce nu mergea în viaţa lui; pe de altă parte, simţea că, până când nu soluţiona într-un fel sau altul această problemă, nerezolvată de douăzeci de ani, neconsumată, nu putea trece mai departe.

Fără să-şi dea seama, ajunsese în faţa căsuţei noastre. Era o surpriză pentru el. Îşi făcea griji să nu fie văzut. Şi ce dac-ar fi fost văzut? Ce mai conta, de-acum? Un singur lucru mai conta. Să-i ceară să fie a lui. Dădu ocol căsuţei de o mie de ori. Dac-ar fi putut numai s-ajungă până la ea. S-o ţină în braţe. Să se cufunde în ea şi să renunţe la lume pentru o vreme, pentru totdeauna. Dar picioarele nu-i permiteau să se îndrepte spre uşa ei. De câte ori poposea pentru câteva secunde acolo, se mişcau fără milă şi-l purtau mai departe în jurul casei.

Desigur, eu nu eram acolo, pentru că-mi făceam vizitele la infirmerie în toiul nopţii, dar, când m-am întors, am simţit, cu nasul meu sensibil, că doctorul îşi petrecuse mai toată

noaptea în stradă, aşteptând să-i surâdă norocul în privinţa stăpânei mele, aşa cum şi eu, în trecut, înainte de tragedie, îl aşteptasem pe Arcadio Carnabuci în faţa căsuţei lui.

Până la urmă, totuşi, doctorul plecase. La turul cu numărul o mie unu, îşi dăduse şi el seama că totul era fără speranţă. Concetta Crocetta îl ura. Doar fusese atât de formală mai devreme, în aceeaşi seară. Atât de strictă şi de profesionistă. Îşi ratase orice şansă de a mai fi cu ea, ştia de-acum acest lucru. Iar ea îl pedepsea. Cu ani în urmă, dac-ar fi vorbit între ei, poate şi-ar fi găsit fericirea. Dar acum ştia că se minţea singur gândindu-se că fie şi o singură picătură din marele ocean de iubire pe care-l simţea pentru ea s-ar fi putut întoarce către el.

* * *

În acelaşi timp, Concetta Crocetta stătea întinsă în pat, dar trează, scrâşnind din dinţi că stricase totul în privinţa doctorului. Ce nebună era! O nebună proastă. Relua fiecare cuvânt al liniştitei conversaţii pe care o avuseseră. De fapt, nu putea fi catalogată drept conversaţie. Mai degrabă o întâlnire de afaceri. Fără speranţă era. Îşi pierduse arta conversaţiei. Nu mai ştia cum se vorbeşte cu un bărbat. Nu era de mirare că ajunsese pe linie moartă. Şi acum, din cauza prostiei de care dăduse dovadă, îi era scris să rămână pe linie moartă pentru totdeauna.

Încă mai scrâşnea din dinţi când m-am întors eu în grajd, pentru că auzul meu ascuţit simţi că avusese o noapte proastă. Dacă s-ar fi ridicat, dacă s-ar fi dus la fereastră şi s-ar fi uitat afară, la lumina lunii albe şi uriaşe, care nu dispăruse de pe cer, l-ar fi văzut pe doctorul Amilcare Croce printre trandafirii de sub fereastra ei şi lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Dar nu se dusese. Şi doctorul, plin de tristeţe, îşi târâse picioarele înapoi spre casa lui din Montebufo. Se făcuse aproape dimineaţă când ajunse acolo şi, cu toate că se urcă

în pat complet îmbrăcat, rămase întins, uitându-se la singurul punct umed de pe tavan şi nu reuşi să adoarmă. Se gândi să plece. S-o ia de la capăt în altă parte. Se îngropase de unul singur în acest cătun deprimant de douăzeci de ani. Rămăsese atât de mult numai din cauza ei. Dar poate că venise momentul să accepte adevărul, să-l îngroape şi să meargă mai departe. Avea din nou acea senzaţie de acum sau niciodată. Dacă nu pleca în curând, avea să fie prea târziu. I-ar fi luat ceva timp să se stabilească în altă parte. Eventual, să se întoarcă în oraş. Devenea prea bătrân pentru aceste alergări pe drumuri de ţară. Îl dureau oasele. Îl durea trupul în întregime. În oraş, ar fi avut măcar pacienţii apropiaţi unul de altul. Aici, pierdea contactul cu realitatea. Contactul cu meseria. Îi lipseau compania, conversaţia, civilizaţia. Ruginea ca un cui bătut într-o scândură veche de lemn. Poate că plecarea era singurul mod de a şi-o scoate pe Concetta Crocetta din suflet.

CAPITOLUL OPT

Asemenea doctorului şi asistentei, Belinda şi Romeo Fondi petrecură şi ei o noapte fără somn. Belinda rămase la fereastră, cramponându-se în zadar de plasa pentru fluturi, în caz că i-ar fi apărut copilul în raza vizuală. Voia să se înece în propriile lacrimi. Voia să ştie cum ar fi putut să se împace cu gândul că…

Soţul ei o imploră să vină în pat, măcar să se odihnească puţin, dar Belinda jură să nu aibă pace până când copilul ei nu era din nou în casă. Avea să-şi petreacă toată viaţa uitându-se pe fereastră. Aranjă lucrurile în casă în aşa fel, încât să-şi poată vedea de treburi, uitându-se mereu pe fereastră. Îşi dezvoltă precizia unei femei oarbe, astfel că putea face orice, fără să fie nevoită să se uite la ce făcea.

Îşi folosea ochii doar ca instrument de veghe, în căutarea

lui Serafino pe cer. Deveni expertă în prezicerea vremii. Se temea de vânturile reci, care băteau dinspre Alpii din nordul îndepărtat. Era sfâşiată la gândul trupului gol al copilului ei, care tremura înfrigurat, când avea dulapurile pline cu hăinuţe călduroase, pe care le făcuse cu atâta dragoste, împletindu-le ochi cu ochi. Fermierii din regiune şi alţii care aveau motiv să urmărească evoluţia vremii, veneau de la distanţe mari s-o consulte şi-i mersese vestea până dincolo de hotarele regiunii, pentru că, spre deosebire de meteorologi, ea nu dădea greş niciodată.

Belinda Fondi nu-şi întrerupea veghea nicio clipă, nici măcar ca să doarmă, aşa că, după trei ani, Romeo Fondi, altminteri un bărbat foarte răbdător, ajunse la capătul răbdării. După a treia aniversare a ultimului zbor al lui Serafino, petrecută cu de-acum obişnuiţii corespondenţi de radio şi televiziune, în acea noapte, el se luptă cu soţia lui, ca s-o smulgă de la fereastră şi s-o ducă în pat.

După ce opuse mai întâi rezistenţă, Belinda Fondi se uită la soţul ei pentru prima dată după cei trei ani şi se îndrăgosti de el din nou. Pentru prima dată îşi dădu seama că-l neglijase.

La termenul cuvenit, când Belinda aduse pe lume o fetiţă cu ajutorul Concettei Crocetta, iertată într-un final pentru rolul jucat de ea în tragedie, amândouă verificară cu grijă copila, fără să-i găsească vreo urmă de neg, nici măcar o aluniţă, un stigmat, un semn din naştere, un pistrui. Totuşi, Belinda Fondi nu era pregătită să mai rişte şi, până la vârsta de şaptesprezece ani, când Felicia se revoltă împreună cu fraţii ei mai mici, Emilio şi Prospero, fură obligaţi cu toţii să poarte hamuri care-i ţineau legaţi, dacă nu de mama lor, măcar unul de altul şi de mobilă.

Partea a patra

CULESUL

CAPITOLUL UNU

Dar m-am grăbit şi am luat-o înainte cu povestirea. La scurt timp după ce Serafino Fondi îşi luase zborul, şunca lui Primo Castorini fu exonerată de orice vină de către Departamentul de Sănătate şi Igienă Publică. Dar, cu toate că şunca era dezvinovăţită, mult-iubitul meu rămânea bolnav. Zăcea nemişcat, prizonier al trupului său devenit cadavru viu. Nimeni, nici măcar eu, nu ştia că în interior era conştient. Personalul de la infirmerie se plictisise să mai caute semne de recuperare. Era uitat de mai toată lumea, în afară de mine, de Speranza Patti, ale cărei vizite săptămânale erau pentru mine o sursă de gelozie amară, şi de preotul nostru, părintele Arcangelo, care nu ezita niciodată să spună o rugăciune specială pentru el în timpul Liturghiei.

Adesea, perdelele din jurul patului său erau trase, ceilalţi pacienţi găsind că imaginea lui era oarecum deprimantă. Echipamentele de monitorizare, care nu înregistrau niciun fel de activitate, se umpleau de praf. Un păianjen îşi ţesu pânza în jurul degetelor de la picioarele lui Arcadio. O muscă singuratică făcuse o pasiune pentru buza lui de sus şi gâdilatul picioarelor ei îl înnebunea, desigur, dar nu putea face nimic în acest sens. Povara propriului corp îi producea noi şi noi amărăciuni cu fiecare zi care trecea.

Sunt mândră să spun că, deşi el era cuprins adesea de disperare, pe mine nu m-a părăsit niciodată speranţa că avea să-şi revină. Credeam cu tărie că într-o bună zi avea să se trezească înapoi la viaţă, ieşind ca un fluture din crisalidă. Cine ştie, poate că, în cursul acestui proces, avea să se trezească şi să vină la mine şi împreună am fi avut un viitor strălucit. Aşa încât îmi vedeam de munca mea şi de drumurile mele nocturne către infirmerie. Pot spune cu sinceritate că Arcadio al meu nu mi-a părăsit gândurile

niciodată, chiar dacă eu n-am fost vreodată într-ale lui.

Mă întristează faptul că, în tot acest timp, zăcând neputincios, mintea lui se îndrepta spre subiectul Fernanda Ponderosa. Noapte şi zi, neavând nimic altceva de făcut, se gândea la ea. Ca şi mine, era torturat de urcuşurile şi coborâşurile dragostei. Cât am putut să-mi blestem norocul, pentru că nu eram eu sursa chinurilor sale! Din momentul tragediei, în cea mai mare parte a timpului rămăsese prăbuşit în acel colţ al minţii sale, cel mai îndepărtat de realitate, unde căuta refugiu împotriva disperării pe care i-o adusese boala. Ascuns acolo, agoniza când se gândea că exista posibilitatea ca ea să-l iubească, totuşi. ÎI iubea, oare? Nu-l iubea? ÎI iubea, oare? Nu-l iubea? Parc-ar fi smuls petalele unei margarete.

Uneori, se lansa de unul singur în câte o frenezie de închipuiri geloase, nebuneşti, despre ceea ce se întâmpla în absenţa lui şi cum Primo Castorini profita de dispariţia lui, pentru a se băga pe sub pielea viitoarei Signora Carnabuci. Acestea erau gândurile care-l făceau să se simtă mai rău decât oricare altele şi să transpire o soluţie care părea clăbuc de săpun şi care-i înţepa ochii şi-i provoca iritaţii pe tractul nazal. Vai, ce tortură, să nu poată strănuta!

Deşi teoretic Primo Castorini fusese dezvinovăţit de intrarea în comă a bietului meu scump, nimeni nu-i mai cumpăra şunca. Niciunul dintre concetăţenii săi n-o mai putea digera. Şi asta era, desigur, pe placul familiei Maddaloni şi al asociaţilor lor de la Ferma de Porci Pucillo.

În consecinţă, toată şunca preparată cu atâta dragoste de Primo Castorini era lăsată să atârne în cârlige în magazia „Porcului Fericit”. Şi nu numai în magazie. Devenise o problemă serioasă de supraproducţie, pentru că şuncile aveau nevoie de ani întregi ca să atingă starea de perfecţiune şi, înainte de tragedie, niciodată nu fuseseră suficiente. Erau atâtea şunci, încât trebuia să fie depozitate peste tot unde

mai era un spaţiu cât de mic. Primo Castorini le agăţă în hol, în bucătărie, în pod, pe sub streşini, până şi în dormitorul lui.

Ce-i drept, el nu mai primea pe nimeni în casă, aşa cum făcuse în zilele dinainte de sosirea Fernandei Ponderosa, şi-şi reţinu din proprie iniţiativă dorinţa faţă de orice altă femeie, dar tot n-ar fi optat să-şi împartă locul de dormit cu bucăţi de porc, dacă ar fi avut altă soluţie. Şuncile atârnau în dormitorul său în rânduri ordonate, suspendate de grinzi, şi-l priveau. Chiar şi când era adormit, le simţea ochii morţi aţintiţi asupra lui, acuzatori. În ele erau blocaţi o mulţime de bani şi asta făcea situaţia şi mai gravă.

Plus că, indiferent dacă din cauza vremii sau a constrângerilor impuse de duşmanii săi, nici cârnaţii lui nu se mai vindeau la fel de bine. Oamenii veneau în continuare în magazin, dar, de fapt, nu voiau să cumpere nimic, lucru care-l înfuria pe Primo Castorini. Intrau numai ca să bârfească.

Vremea începu să îngrijoreze pe toată lumea. Intensitatea căldurii nu era firească. Temperatura creştea de parcă o mână uriaşă ar fi răsucit termostatul. Era o căldură albă, cea mai rea dintre toate. Soarele parc-ar fi fost o rană pe cer. Pământul era copt ca o pâine în căldura dogoritoare a cuptorului de la Brutăria Bordino.

Iarba noastră grasă nu mai avea culoarea merelor. Era de un maro ca de rugină şi nu mai rămăsese în ea nicio substanţă nutritivă pentru bietele turme de rumegătoare. Normal, şi culturile sufereau. Roşiile plesneau pe vrej. Merele, piersicile, perele, cireşele şi smochinele se uscau pe crengi. Pepenii explodau ca nişte obuze şi ghinionistul de Gerberto Nicoletto suferea în linişte ruşinea de a avea fundul ciuruit de coji ca de şrapnele. Stăpâna mea nu mai văzuse o asemenea rană şi, cu toată delicateţea operaţiei prin care i le extrase din fund, Gerberto Nicoletto nu-şi mai recăpătă niciodată încrederea în sine. Incidentul îl determină să

renunţe la ferma de pepeni, care fusese în familia lui de cincisprezece generaţii. Începu, în schimb, o nouă carieră de vânzător de aspiratoare.

Culturile de secară, grâu, porumb, orz şi linte se făcură negre. O cultură întreagă de roşii fu lovită de fenomenul combustiei spontane. Toată lumea se temea că pădurea putea lua foc, iar cei suficient de nesăbuiţi ca să mai fumeze erau priviţi dinainte ca nişte criminali.

Păşunile nu mai puteau hrăni animalele care depindeau de ele pentru hrană. Bietele oi, în costumaţia lor de lână, păreau să sufere cel mai tare. Zăceau răsturnate pe spate, cu picioarele în aer. Păstorii nu puteau face nimic să le ajute. Caprele şi vacile nu mai dădeau lapte şi zăceau la umbră, făcându-şi vânt cu frunze de ştevie. Toate animalele sufereau de deshidratare. Cu timpul, se micşorară şi se zbârciră. Maria Calenda îşi petrecea ziua întreagă scoţând apă şi spălându-şi porcii cu ea. Era imposibil să mai alegi untul sau să legi brânza.

Câinii înnebuniseră şi mulţi dintre ei fură împuşcaţi, inclusiv Max, câinele bietului meu Arcadio, care începuse de curând să facă spume la gură. Desigur, mulţi văzură în asta un semn. Şi pisicile începură să înnebunească. Le urmară păianjenii. Ţeseau pânze ondulate, ca nişte bucle de păr. Muştele nu se mai deranjau să zboare şi zăceau pe unde nimereau, rugându-se să moară. Şi şoarecii zăceau pe jos, pe drumuri sau în pragurile uşilor, gâfâind.

Într-o zi, Fernanda Ponderosa se întoarse acasă de la „Porcul Fericit” şi descoperi că maimuţa Oscar născuse doi gemeni. O găsi în cuşcă, hrănind cele două creaturi mititele, de mărimea rodiilor. Oscar se uită la ea, cu ochii plini de reproş că nu făcuse nimic s-o ajute mai devreme, dar, de fapt, Fernanda Ponderosa nu bănuise nimic. Nici măcar nu observase că maimuţa luase în greutate, chiar dacă-i veneau ceva mai strâns costumele de marinar cu care se îmbrăca în

mod invariabil. Le spuse puilor Sole şi Luna – Soare şi Lună – şi privi naşterea lor ca pe un semn bun, deşi era surprinsă că nu prevăzuse acest lucru.

Cetăţenii mai durdulii ai oraşului nu-şi aminteau să mai fi fost o vară la fel de fierbinte. Oamenii deveniseră leneşi, trândavi şi-şi pierduseră apetitul până şi pentru pâinea de la Bordino. Susanna Bordino, singura persoană din regiune fără exces de greutate, fu singura care se simţea confortabil, iar faptul că se fălea cu asta o făcu şi mai antipatică. Dar Luigi Bordino era bucuros că afacerea lui avea de suferit. Se gândea să vândă brutăria. Putea să obţină un preţ bun pe ea şi ar fi avut mai mult timp s-o curteze pe Fernanda Ponderosa. Ce-i mai păsa lui acum de pâine? Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Susanna Bordino îşi plănuia următoarea mişcare şi, dacă Luigi Bordino n-ar fi fost orbit de iubire, s-ar fi cutremurat văzând privirea ei diabolică fixată asupra lui.

În timp ce majoritatea oamenilor zăceau şi se plângeau de căldură şi iar de căldură, câţiva indivizi întreprinzători întoarseră această situaţie dificilă în folosul lor. Sebastiano Monfregola, bărbierul, nu mai fusese niciodată atât de ocupat.

Căldura făcea să le crească tuturor părul atât de repede, încât mulţi dintre clienţii lui aveau nevoie de tuns în fiecare zi.

Fedra Brini nu mai prididea să împletească haine, în loc de vele de corabie, din pânzele ei de păianjen. Erau cele mai subţiri haine, practic fără greutate, ca şoaptele, şi mai erau şi la modă, aşa că putu să ceară un preţ mai mare pentru ele.

Stăpâna mea, desigur, care-şi punea meseria mai presus de orice, îşi păstră orarul spartan de tratare a bolnavilor şi răniţilor din toată regiunea.

Previzibil, insolaţiile şi iritaţiile ne ţineau foarte ocupate. Exista o varietate largă de iritaţii, de la pete purpurii şi ciuperci verzi, la ştampile multicolore, care arătau ca nişte

tatuaje. Apărură şi unele reacţii ciudate. Amelbergăi Fidotti îi crescu barbă, hormonii ei fiind zăpăciţi de căldură. Lui Berardo Marta îi crescu o cocoaşă pe umeri, care arăta ca un al doilea cap, şi mulţi oameni începură să-l evite, crezând că era opera diavolului. Supraponderalii sufereau de palpitaţii şi transpirau incredibil de mult, ceea ce-i făcea să lase urme, ca nişte melci. Tot ce putea face stăpâna mea era să-i sfătuiască să rămână la umbră şi să bea multă apă, dar în curând şi rezervele de apă se împuţinară.

Nici măcar noaptea căldura nu se mai domolea. Oamenii dormeau afară, pe verande, încercând să prindă câte ceva din briza trecătoare.

Nu mai plouase de săptămâni întregi. Râurile secaseră şi albiile se uscaseră. Lacul se evaporase, lebedele rămânând pe uscat. Noroiul lăsat în urmă de apele care se retrăgeau se transforma în praf şi era spulberat. Nu fură scutite nici albiile râurilor. Oamenii aveau tot timpul praf în ochi. Pe Belinda Fondi o căutau oameni disperaţi care întrebau când avea să plouă, dar ea nu ştia să spună. Nu era niciun semn de schimbare a vremii. Cerul rămânea de un albastru orbitor.

Iar ce era mai rău abia acum urma să se întâmple. În adâncurile pământului, se auzeau huruieli rău-prevestitoare. Scârţâituri şi mormăieli răsunau în miez de noapte, ba chiar şi în timpul zilei. Era evident pentru toată lumea că scoarţa pământului avea de gând să se crape. Şi nu părea să fie un simplu cutremur, cum erau cele care scuturau periodic regiunea.

În drumuri se căscau găuri. Zidurile alunecau. În clopotniţa cea mare, clopotele se zgâlţâiau şi răsunau neîncetat, deşi nu le trăgea nimeni. La fel de afectat era şi mecanismul ceasurilor, aşa că nimeni nu mai era sigur de oră.

Susanna Bordino verifica nervoasă exteriorul brutăriei de mai multe ori pe zi şi fiecare nouă crăpătură era croită parcă

direct în inima ei. Se produceau alunecări de teren şi avalanşe. Copacii se mişcau.

Pe plantaţia de măslini a lui Arcadio al meu, copacii care rămăseseră în acelaşi loc timp de mii de ani dansau peste tot, reacţionând la presiunea de sub rădăcini. Fantoma lui Remo Carnabuci, care iubise plantaţia mai mult decât orice altceva, înnebunise. Îşi blestema fiul cel nefericit, încercând să-l determine să nu mai zacă în pat şi să se întoarcă în livadă. Chiar dacă ar fi coborât din pat, însă, Arcadio n-ar fi putut face nimic.

Căsuţa în care trăise iubirea mea cea mare se prăbuşi în timpul uneia dintre numeroasele alunecări de teren, aşa că rămăsese şi fără adăpost, pe lângă faptul că era inconştient. O parte din bietul său avut, care zăcea printre dărâmături, fu adunat de indivizi fără scrupule, care scoaseră la vânzare tot ce găsiseră.

Câţiva oameni părăsiră regiunea, adunându-şi bunurile şi îndreptându-se spre nord, sud, est sau vest, în speranţa de a scăpa de cutremur, indiferent când ar fi venit acesta. Chiar şi sihastrul Neddo îşi abandonă locul său retras şi se întoarse la soţia şi cei doisprezece copii ai săi, care locuiau pe coastă, în apropiere de Fano. Asta se dovedi o adevărată lovitură pentru noi: Neddo îşi făcuse casă în munţi de atâta timp şi era considerat de cetăţeni un om înţelept şi binecuvântat. Fără să zică nimic, desigur, doar cu un rucsac aruncat pe un umăr, Neddo ieşi în picioarele goale din districtul atât de scuturat şi din vieţile noastre. Câţiva îl urmară, dar cei mai mulţi optară să rămână. În fond, aici era căminul nostru şi, chiar dac-ar fi fost distrus, ce altceva puteam să facem? Pretutindeni persista senzaţia că totul era pe cale să explodeze.

CAPITOLUL DOI

La „Porcul Fericit”, acea lume pecetluită, zarurile erau deja aruncate. Primo Castorini purtase prea multă vreme povara unei afaceri falimentare. Fidelio nu se mai întorcea niciodată. Şi el nici nu avea copii, care să-l moştenească. Într-o zi, ar fi fost nevoit să renunţe la tot. De ce să nu renunţe chiar de-acum? Să lase Ferma de Porci Pucillo să preia totul. Ce-i mai păsa? Cu ce ar fi obţinut din vânzarea afacerii, şi-ar fi cumpărat un iaht şi ar fi plecat departe cu Fernanda Ponderosa. Departe de toţi şi de toate, să fie în sfârşit singur cu ea.

Până şi măcelăria cedă în faţa căldurii. Cândva o oază de răceală şi linişte, fierbinţeala nu mai putea fi ţinută la distanţă nici în măcelărie. Pătrundea printre olanele acoperişului. Trecea prin vitrina de sticlă, chiar şi aşa cum era, drapată cu pânză groasă. Trecea prin zidărie, prin cărămizi şi mortar; se strecura pe sub uşi. Primo Castorini însuşi genera căldură. Da, chiar aşa. Putea prăji ouă pe propria-i piele. Şi nu din cauza vremii, ci din cauză că sângele îi clocotea în vine. Fierbea de dorinţă când o vedea pe Fernanda Ponderosa.

De fapt, în interiorul măcelăriei se făcuse mult mai fierbinte decât în afara ei. Şi era clar că nu mai dura mult până când lucrurile ar fi început să se degradeze. Carnea de porc prelucrată se păstrează mult mai bine decât cea proaspătă, dar curând căldura avea să afecteze şuncile depozitate peste tot prin clădire. Dacă vremea nu se răcorea, şi anume repede, trebuiau luate măsuri drastice. Camera frigorifica, deşi nu mai era foarte rece, era mai răcoroasă decât oricare alta şi acolo se închise Primo Castorini, lăsându-se în vâltoarea fanteziilor sale.

Era încă departe de a o înţelege. De a-i pătrunde reţinerile, întotdeauna se purta cu el cu aceeaşi distanţă, amabilă, dar glacială. Fără îndoială, devenise dependent de ea, dar niciodată nu reuşise să priceapă ce simţea ea pentru el.

Desigur, ea ştia ceea ce el n-avea de unde să ştie: şederea ei în oraş se apropia de sfârşit şi în curând avea s-o pornească din loc. Dar, până atunci, ştia că ea şi tăietorul de porci aveau să se iubească.

Într-o după-amiază, se întoarse de la treburile ei şi se grăbi să între în camera frigorifică, să se mai răcorească. Transpiraţia îi strălucea pe buza de sus şi emana miros de pepene galben în faza lui perfectă, când este atât de bine copt, încât abia aştepţi să-i savurezi pulpa suculentă. Cel puţin aşa i se păru lui Primo Castorini.

Ceea ce începuse în dimineaţa respectivă, pe câmp, sub privirile înlemnite ale porcului sacrificat, urma să se petreacă, în sfârşit. Lucrul acela care mocnise ca o oală pe plită toată acea vară lungă, fierbinte, germinativă. De-acum, oala era pe cale să dea în clocot.

Ochii ei îl pârjoliră ca un fier de marcat. Încet, voit, se îndreptă spre el, care stătea aplecat peste tejghea. Părea că se mişca spre el cu încetinitorul. Dar nu se opri.

Îl sărută. Cu o mişcare leneşă, buzele ei se desfăcută şi veniră spre el, îl apucară, îl căutară şi se întâlniră cu el într-o contopire care făcu ca vibraţiile ce scuturau pământul să pară doar nişte biete bule de săpun care se spărgeau. O undă de şoc îi zgudui lui vintrele, îi străbătu picioarele şi i se urcă pe spate, de-a lungul braţelor; o simţi trecându-i prin firele de păr, prin vârful fiecărei şuviţe – un păr care avea o viaţă şi o personalitate proprii, care pulsa cu aceeaşi senzaţie înfiorată de dorinţă nestăpânită, care-i electriza întregul trup. Un imens baraj se prăbuşea. Primo Castorini se abandonă lăcomiei uriaşe, copleşitoare, pe care o simţea pentru Fernanda Ponderosa şi pe care o acumulase şi o

văzuse crescând încă de prima oară când ea îi apăruse înaintea ochilor. O lăcomie insaţiabilă.

Acum, mâinile Fernandei Ponderosa explorau priveliştea trupului său. Era un teritoriu nemarcat şi ea se simţea ca un cartograf. Carnea lui era fermă, dar se modela sub atingerea ei prin pânza groasă, albă, a hainelor. Voia să înlăture acele haine aşa cum ar fi curăţat o portocală de coajă şi să cerceteze ce se afla dedesubt. El se simţi eliberat de barierele veşmintelor. Simţi aerul. Avu o senzaţie de răcoare. Era în mod evident dezbrăcat.

Şi mâinile lui erau pline de ea. Nu mai simţise niciodată ceva similar. Trăi o nanosecundă de agonie când îşi dădu seama că viaţa era prea scurtă ca să-i simtă trupul atâta cât şi-ar fi dorit. Şi ştiu că trebuia să-şi trăiască viaţa întreagă în acest unic moment. Tot restul existenţei sale părea dintr-odată de prisos. Ar fi putut, oare, să moară în felul acesta?

Fantomele tuturor cârnaţilor pe care-i făcuse în această cameră păreau să fie prezente, cu ochi atenţi. Fiecare suprafaţă strălucitoare de marmură, fiecare instrument din oţel inoxidabil agăţat de cârlige reflecta imaginea lor în toată camera.

Primo Castorini simţi că mândria lui de mascul prelua controlul. O strânse pe Fernanda Ponderosa în braţe. O simţi uşoară ca un fulg, atât de puternice erau braţele lui. Iar ea îi simţi muşchii mari ai antebraţelor, care-şi dobândiseră forţa din căsăpitul carcaselor de porc şi care o ridicau acum în aer.

Îl opri, însă, cu o mişcare a capului.

— Nu aici, nu acum, nu aşa, zise ea, încercând să-şi recapete suflul. Vino diseară la mine.

Grijuliu, de parcă ar fi mânuit un ou, el o aşeză din nou în picioare. Habar n-avea ea cât îl costa pe el gestul acela. Pieptul lui lat se ridică şi coborî cu putere. Se dădu înapoi drept, privind-o într-un asemenea fel, încât fu rândul ei să se clatine. Ochii lui negri îi sfredeleau pe ai ei, ca şi cum ar fi

căutat ceva ce nu putea găsi nicăieri în altă parte. Oare chiar trebuia să-i dea drumul?

Da, trebuia. Trebuia să îndure agonia de a o privi îndepărtându-se din nou de el, dar îşi promise că era pentru ultima oară. După noaptea care urma, nu-l mai părăsea niciodată. Trebuia să fie sigur de acest lucru. Încuie uşa în urma ei şi scoase un urlet ca turbat.

Încercă să-şi revină, dar nu reuşi. În sfârşit, era a lui. Sau avea să fie. Putea să-şi aline frustrarea de moment cu promisiunea unui mai târziu. Dar cum trecea de orele intermediare? La ce oră să se ducă? Ce mai contau detaliile? Acum era ora patru. Se ducea la ea la şapte. Trei ore.

Îşi făcu baie. În ciuda căldurii, simţea nevoia să se cufunde în apă. O lăsă să curgă atât de mult, încât atunci când intră în cadă, apa se revărsă pe gresia de pe podea. Era fierbinte. Dar era bine. Îl relaxa. Zăcu acolo, lăsând apa să-i cuprindă fiecare părticică a corpului. Aburii înceţoşară camera. Cu fiecare mişcare uşoară, apa se prelingea încet peste margine, căzând în cascade, şiroind pe podea. În depărtare, auzi bubuitul unui tunet.

Nu-şi îngădui să se gândească la ce avea să facă mai târziu, dacă ea îl refuza. Nu putea îngădui să i se strecoare în minte această posibilitate. Dacă ar fi lăsat-o, l-ar fi distrus. O îndepărtă din mintea lui şi o ferecă undeva, ca să fie sigur.

Ştia că era în stare de ce urma. Ştia că avea tot ce-i trebuia. Şi totuşi, se simţi uşurat că n-o mai făcuse de câteva săptămâni. Cu atât mai bine. Ca să aibă ceva pe stoc. Deschise carcera în care-şi închisese teama şi, alături de frica de respingere, adăugă şi groaza de eşec. Încuie din nou acea uşiţă şi, de astă dată, azvârli cheia cât colo.

Rămase în apă până când pielea i se strânse ca o prună; atunci ştiu că era momentul să coboare din cadă. Se bărbieri, îşi unse trupul cu parfum, îşi puse pe el cele mai bune haine şi se încălţă cu pantofii cei eleganţi. Pe urmă, aşteptă să vină

momentul în care putea pleca spre ea.

CAPITOLUL TREI

La Montebufo, unde chiar şi după-amiaza foarte târziu câmpia sfârâia ca o tigaie încinsă, doctorul Amilcare Croce stătea răsturnat la umbra unui cireş cu o carte în mână, citind. Deja nu-şi mai scotea pantofii de alergat şi maieul. Erau singurele haine care-i ţineau răcoare. Era cumplit de tăcut. Până şi greierii amuţiseră. Scheletele fragile ale şopârlelor murdăreau iarba cenuşie.

Acum, doctorul petrecea multă vreme citind ziarele cunoscute, pe care i le aducea în mod neregulat Carmelo Sorbillo, poştaşul; redusese livrările cât de mult putuse, preferând, în schimb, să doarmă sub tejgheaua din biroul poştei.

Căldura îl împiedica pe doctor să alerge: pur şi simplu, nu mai putea. În lipsa alergatului care-l ţinea ocupat, era ca un om rătăcit fără hartă. Încerca s-o ţină departe de gândurile lui pe stăpâna mea, pe care n-o mai văzuse de secole, împuindu-şi capul cu teorii medicale noi şi uimitoare. Evident, fără să pună vreodată măcar una în aplicare. Trăia doar prin intermediul teoriei. Adora teoria. Zăcea culcat pe spate, privind cerul ale cărui culori mohorâte de apus indicau apropierea celei mai teribile furtuni, şi-şi dădu seama că viaţa lui se transformase în nici mai mult, nici mai puţin decât un exerciţiu teoretic, lucru care-l şocă teribil de tare.

Rămase, de fapt, imobilizat de disperare, gândindu-se unde ajunsese. Odinioară, era plin de promisiuni. Când era student şi mai înainte, când era elev, toată lumea aşteptase numai lucruri minunate de la el. Era cel care câştiga premii. Urma să schimbe lumea. Picioarele lui aveau să calce pe covorul gloriei. Şi ce se întâmplase? Cum de-i ieşiseră toate

atât de prost? Nu făcuse nimic. Nimic. Își abandonase munca. Măreața lui carieră. Nu fusese în stare nici măcar să iubească o femeie. Îi venea să înnebunească de furie. Își distrusese viața. Era o adevărată epavă.

Când se smulse din reverie, era la fel de aprins ca și cerul de deasupra. Se ridică, aruncă ziarul în gardul viu, lăsă totul așa cum era – radioul pornit în bucătărie, ușa deschisă – și plecă, pur și simplu, din casă. Nici măcar nu se opri să-și pună o pereche de pantofi.

Drumul care trecea pe lângă casa lui îl ardea la picioare ca niște cărbuni încinși, iar pielea rămânea lipită de asfalt și sfârâia. Blestemând, sări în sus și în jos, pe urmă începu să alerge, făcând pași mari, mari de tot, și strângându-și degetele de la picioare ca să reducă arsurile. Nici măcar nu știa unde se ducea. Punea un picior în fața celuilalt și atât. Fără să se gândească. Fără niciun plan. Avea de gând să alerge, să alerge așa într-una? Să plece din regiune fără să spună un cuvânt nimănui și să nu se mai întoarcă niciodată?

Simțea cum aerul torid îi pârjolea fața. I se încreței părul, începu să alerge mai repede. În ciuda căldurii, parcă zbura, niciodată nu alergase mai repede. Furia lui interioară îl ardea mai puternic decât soarele cel furios și-l umplea cu o rezervă nesfârșită de energie, care-i alimenta picioarele lungi cu combustibil pentru alergare. Oamenii care-l întâlneau pe drum îl găseau remarcabil. Cel mai apropiat vecin al lui, Giuseppe Mormile, zări urma pe care o lăsa doctorul, ca pe o cometă înflăcărată, și-i șopti soției sale, Immacolata, care se străduia cu jumătate de inimă să îngrijească rămășițele culturii ei de salată:

— Uite, zise el simplu, arătând spre doctor, care lăsa de-a lungul drumului o dâră de praf.

Deasupra lui, soarele devenise din roșu purpuriu. Era semn rău.

Immacolata nu înțelegea. Era ca și cum ar fi pornit cineva

mecanismul lumii şi l-ar fi setat pe viteza maximă. Ei îi plăceau lucrurile făcute încet. Şi acum, când totul în jur era peste măsură de accelerat, ea se apleca spre salatele ei tot încet, ca un melc târându-se pe o frunză. Cei doi îşi păstrau lentoarea într-o lume care o luase razna.

Doctorul continua să alerge. Nu se gândea unde se ducea, îşi punea încrederea în picioarele sale. L-ar fi dus acolo unde era nevoie să meargă. Mergea odată cu ele. Era sclavul picioarelor sale. Începu să respire şi aerul îi intra şi ieşea din plămâni cu o mişcare atât de perfectă, încât simţi că nu mai respirase niciodată înainte de acel moment. Respiratul îi dădea putere şi picioarelor lui viteză, propulsându-l mai departe.

Abia când ajunse pe strada pe care locuia Concetta Crocetta îşi dădu seama că aceea era destinaţia sa. Acela era locul unde-l aduseseră picioarele lui. Nici măcar nu avea respiraţia tulburată, în ciuda căldurii arzătoare. De fapt, în timpul alergării, anii se scuturaseră de pe el şi acum arăta de douăzeci şi cinci de ani, nu de cincizeci. Pielea lui strălucea de tinereţe şi sănătate. Şi avea pe faţă un zâmbet larg, de om care acceptase totul.

O mulţime se adunase deja sub umbrelele de soare de pe Via Alfieri, pentru a sărbători împreună cu doctorul şi asistenta. Toată lumea bătea din palme şi râdea. În scurt timp, de undeva, nu era clar de unde, fanfara oraşului se adună în formulă completă şi cântăreţii, deşi năduşiţi până la piele, atacară un potpuriu de cântece foarte populare, în timp ce o echipă de majorete îşi răsucea bastoanele.

Doctorul Croce, însă, nu văzu şi nu auzi nimic din toate acestea. Pentru el, lumea era ciudat de tăcută. Nu auzea decât pulsul sângelui din urechi şi vocea, de astă dată lipsită de timiditate, a inimii sale strigându-i numele Concettei Crocetta.

În căsuţa ei, stăpâna mea nu ştia nimic de carnavalul care

avea loc afară. Abia îmi adusese nutreţul în grajd şi acum se întorsese în bucătărie, unde se puse pe devorat o cutie de îngheţată. Părul îi stătea ridicat într-un coc răvăşit şi nu purta pe ea nimic altceva decât chiloţeii de mătase – şi chiar şi aşa îi era prea cald.

Doctorul se simţea ca în transă, deşi era perfect treaz şi perfect conştient. Corpul său părea să acţioneze fără nicio comandă primită de la creier. Chiar dacă ar fi vrut, deşi nu voia, n-ar fi putut să se oprească din ceea ce corpul său începuse şi urma să facă. Alături de oasele, sângele, celulele, tendoanele sale, se aflau amintirile sau schiţele tuturor acţiunilor pe care ar fi trebuit să le ducă la bun sfârşit de-a lungul celor douăzeci de ani, dar nu le dusese.

Deschise uşa din spatele căsuţei, fără să bată, ca şi cum s-ar fi întors acasă, şi pătrunse în bucătărioară. Evident, nu mai fusese niciodată acolo. Concetta Crocetta nu fu nici măcar surprinsă, când văzu că uşa se deschidea şi că doctorul, înalt cum era, se înclina uşor, ca să poată intra. Nici urmă de stânjeneală sau de ezitare nu interveni de ambele părţi. Un observator grijuliu ar fi văzut-o pe Concetta Crocetta renunţând să mai ducă la gură lingura pe care o ridicase înspre buze din cutia cu îngheţată şi punând-o pe masă.

Un timp îndelungat, se uitară adânc unul în ochii celuilalt, aşa cum doriseră să facă de atâţia ani. Păreau să înoate acolo, fără grabă, explorând, măsurând adâncimile ascunse, colţurile secrete şi înţeleseră totul instinctiv.

Li se păru normal ca doctorul să fi intrat în casa ei cu de la sine putere, ca ea să nu mai mănânce îngheţată, să nu simtă nici cea mai uşoară mirare. Dar acel moment, ultimul dintre momentele trecutului, în care marginile vechiului şi noului se contopeau, nu putea dura la infinit; şi, desigur, nimeni nu-şi dorea să dureze prea mult. Cu o singură mişcare a picioarelor sale atletice, doctorul traversă camera şi se opri

în faţa Concettei Crocetta nu ca medic, ci ca bărbat.

CAPITOLUL PATRU

În bucătăria casei de pe Via Alfieri numărul 37, timpul se oprise în loc, doctorul şi asistenta încercând să recupereze cei douăzeci de ani de pasiune înfometată şi uitând cu desăvârşire de tumultul de rău augur al furtunii care se pregătea.

Aerul era electrizat. Suspansul creştea văzând cu ochii. Toată lumea trăia o aşteptare încordată. Era clar că furtuna se pregătea să vină şi că avea să aducă temperaturi mai scăzute şi mult-aşteptata ploaie. În imaginaţia lor, locuitorii oraşului alergau deja goi prin ploaie, preamărind-o, simţind picăturile delicios de reci gâdilându-le trupurile, dansând, râzând, cântând, fără absolut nicio jenă, bucurându-se numai de faptul că îngrozitorul val de căldură luase sfârşit.

Mai întâi, începu să tune. Erau ecouri prevestitoare pe care Primo Castorini le auzise de când era în cadă. Cel puţin, asta păreau să fie, tunete. Mulţi erau convinşi, însă, că de fapt pământul se crăpa sub picioarele lor. Răcnetele puternice ale tunetelor îi provocaseră pe lupi să urle pe versanţii munţilor în sus. Ecoul se auzea în jurul bazinului circular format de munţi şi răsuna peste câmpie, propagând undele tunetelor din ce în ce mai puternice; bubuiturile se agăţau unele de altele şi se contopeau. Urmă ceva înspăimântător. Vacile începură să mugească pe pajişte – un muget profund, straniu, care trimitea fiori pe şira spinării oricui l-ar fi auzit.

Tunetul bubui în continuare. Atât de mult dură, încât locuitorii începură să se teamă că asta era tot şi nu mai urma nimic. Nu furtună. Nu ploaie. Doar o căldură fără sfârşit.

Mai târziu, când aproape că renunţaserăm la orice speranţă, un licăr de fulger străpunse cerul şi-l lăsă dezgolit. Bolta se albi şi rămase aşa.

Pe acea lumină orbitoare, Primo Castorini plecă de la „Porcul Fericit” şi porni în direcţia vechii sale case părinteşti. Nu mai era vreme de pierdut. Se ducea la Fernanda Ponderosa, hotărât să şi-o facă a lui. Mărşăluia cu un pas hotărât şi cei care-l vedeau nu se mai îndoiau câtuşi de puţin încotro se îndrepta sau ce urma să facă, odată ajuns la destinaţie.

Acelaşi bici de fulger care-l făcuse pe Primo Castorini să pornească în misiunea sa era vinovat de nişte fenomene uimitoare. De nişte evenimente pe care nimeni n-ar fi putut să le prevadă.

Trezi un ins adormit. Da, îl trezi pe Fidelio Castorini, care în ultimele nouă luni, de la moartea Silvanei, fusese în comă într-o peşteră din munţi. Deschise ochii şi se uită în jurul său, în lumina orbitoare. Îi amorţise mintea. Nu ştia unde se afla, nici de ce. Nu-şi amintea nimic legat de catastrofa care-l reţinuse departe de lume atâta vreme. Pământul era dur – piatră masivă. Se ridică în capul oaselor. Corpul îi era ţeapăn. Unde se afla? Nu recunoştea nimic. Dar lumina îi arătă ieşirea din peşteră şi, precaut, se ridică în picioare şi mai mult se târî afară, în noapte. Odată ieşit din peşteră, îşi dădu seama unde se afla. În vârful celui mai înalt munte, iar în acea lumină albă, vedea întreaga câmpie minunată de dedesubt, întinzându-se pe sute de kilometri. Ochii i se îndreptară spre ceva aflat în depărtare. Casa lui. Trebuia să se ducă înapoi acasă.

* * *

Puternicul fulger mai trezi un adormit. Pe Arcadio al meu. Adevărata mea dragoste. Lacrimi de fericire îmi umplu ochii şi acum când mă gândesc la asta. Era în viaţă şi se întorcea la mine. Da, capătul fulgerului ajunse până la Spoleto, unde intră în infirmerie pe fereastra din spatele patului iubitului meu. Intră în maşina prăfuită la care era conectat, provocând nişte scântei care aduceau cu artificiile. Curentul electric

străbătu cablurile, sondele şi apoi bietul său corp inutil. În interior, acea tensiune înaltă alergă prin nervi şi pătrunse în creierul său, provocând o conexiune care-l aduse înapoi la viaţă cu o tresărire puternică. Un fuior de fum se ridică din vârful capului său şi aerul salonului se umplu de miros de cauciuc ars.

Se ridică de îndată în capul oaselor şi smulse sondele înfipte în capul şi în corpul său. Momentul pentru care se rugase atât de mult venise dintr-odată, fără niciun avertisment prealabil. Dacă s-ar fi dovedit că visa o asemenea clipă magică, ar fi murit de un milion de ori, din ce în ce mai agonizant. În timp ce restul pacienţilor tremurau şi bolboroseau pe sub cearşafuri, eroul meu, Arcadio Carnabuci, sări din pat şi alergă de-a lungul coridoarelor, hotărât să se ducă direct la Fernanda Ponderosa. Da, chiar atunci, în acel moment hotărâtor, trebuie să spun, cu sufletul sfâşiat, că nu eram pe nicăieri în gândurile sale.

Neavând pe el nimic altceva decât pijamaua decolorată, ieşi glonţ în curtea din faţă, înşfăcă o motoretă parcată acolo de asistenta de noapte, Carlotta Bolletta, îi tură motorul la maximum şi porni cu mare vacarm în direcţia căsuţei lui. Nu mai condusese niciodată, dar nu asta conta. De-acum, putea să facă orice. În curtea din faţa infirmeriei, Carlotta Bolletta rămase cu gura căscată.

* * *

Tunetul bubuia şi mai tare cu fiecare pas pe care-l făcea Primo Castorini. Parcă paşii lui ar fi fost vinovaţi de formarea vuietului. Îşi rezervase o oră pentru a face un drum care dura, de obicei, zece minute. Iar picioarele lui, în loc să meargă agale, se grăbeau. Nu şi le putea opri. Aşa, drumul care ar fi trebuit să dureze cel mult zece minute, dură numai cinci. Rezultatul: ajunse prea devreme. Dar adevărul era că nu mai putea să aştepte. Orice sugestie c-ar mai fi putut aştepta i se părea caraghioasă.

Aproape în fugă, traversă curtea în care cele opt broaşte ţestoase stăteau şi aşteptau ploaia. Ştiau că venea şi voiau să fie primele care s-o simtă lovindu-le carapacele. S-o simtă revărsându-se pe rigola uscată a gâturilor lor zbârcite, împrospătându-le capetele iţite afară şi picioarele solzoase.

Părul măcelarului se mişca de parcă ar fi fost teleghidat de electronii din atmosferă şi părea mai viu ca oricând. Sau poate că hormonii tropăiau în interiorul său. Indiferent care ar fi fost cauza, părul lui era pregătit pentru noaptea care i se aşternea înainte. La fel şi restul persoanei sale. Era chiar mai mare decât de obicei. Părea să fi crescut mai înalt, mai viguros. Nasturii cămăşii stăteau să-i plesnească. La fel şi cusăturile pantalonilor. Corpul lui se lupta deja să se desprindă de haine, aşa cum reptilele se scutură de piele. Lăsase în urmă săptămânile în care fusese încercat de sentimentul că se micşora. Acum era magnific.

Forma uriaşă i se contură în lumina venită prin uşă. Ca un căpcăun. Maimuţa Oscar şi puii ei se ascunseră sus pe dulap.

O molie de culoarea napilor zbură în jurul lumânării, aruncând umbre monstruoase pe tavan.

Ajunsese devreme şi Fernanda Ponderosa nu era pregătită, încă se mai afla în cadă, storcând pe corpul ei apă dintr-un burete de mare uriaş. Avea părul prins într-un nod în vârful capului şi din el scăpau şuviţe delicate, alunecând în apa cu spumă care se scurgea peste margine, ca o maree. Auzi uşa deschizându-se, apoi închizându-se. Să între, dacă tot venise. Un ghem de fiori începu să se desfacă în miezul trupului ei. Îl simţea mişcându-se greoi prin casă, ca un urs orb, lovindu-se de mobilă, căutând-o, adulmecând-o. Şi ea era neliniştită, dar îşi continuă baia rituală, ridicându-şi pe rând fiecare picior şi aplicând buretele plin de spumă pe pielea-i argintie. Paşii lui grei se auzeau pe trepte. Venea. Simţi cum o inunda un val de lichid.

Lumina şovăitoare a lumânărilor îl conduse, în sfârşit,

spre uşa băii doar întredeschisă, dar suficient cât să privească el înăuntru. Rămase acolo, cu umerii pătraţi umplând cadrul uşii, nesigur, uitându-se la ea care, deşi părea să nu-l fi observat, nu-şi dorea decât ca el s-o privească.

Încet, ritmic, lăsă buretele de mare să-şi scufunde greutatea în apă, pe urmă îl ridică deasupra ei, apa care se scurgea din el scoţându-i în evidenţă venele de pe braţe – apoi îl stoarse. Apa se revărsă ca o cascadă pe pielea ei lucioasă: pe gât, pe sânii umflaţi care i se scuturau în sus şi-n jos, uneori sub apă, uneori insistând să rămână deasupra ei. Pleoscăitul apei care cădea era tot ce mai exista pe lume.

În timp ce o privea, lui Primo Castorini i se uscă gura. Uitase să şi respire. Se simţea, probabil, la fel ca buretele stors. Cu corpul, nu cu mâinile, deschise uşa, împingând-o la o parte. Nu mai putea rezista şi nici nu era înţelept să încerce. Nasul i se umplu de mirosul uleiului de baie şi al cremelor: moscul arzător al feromonilor, dornici şi pofticioşi. Se apropie şi îngenunche pe podea lângă cadă. Se aplecă şi începu să salveze din apă şuviţele de păr şi să le anine de nodul din vârful capului ei. Apa se prelingea pe partea din faţă a cămăşii lui, sărea peste marginea căzii şi-i stropea pieptul, iar de pe podea se strecura în genunchii pantalonilor. Era copleşit, dar nu-şi dădea seama. Şuviţele de păr se împotriveau încercărilor lui şi alunecau fără zgomot înapoi în apă.

Privirile lui sălbatice rătăceau peste ea, urmate de mâini. Corpul ei ud era cea mai senzuală creaţie pe care şi-o putea imagina. Fernanda Ponderosa se lăsase pe spate, cu ochii închişi, îngăduindu-le celor mai sensibile mâini s-o exploreze pe de-a întregul. Pe viitor, el nu şi-ar mai fi dorit niciodată să atingă şi altceva în afară de trupul ei. Pe sub apă, o mângâie peste tot. Instinctiv, ştia locurile care o făceau să toarcă. Respiraţia ei deveni mai grea şi mai rapidă

şi el trebui să se reţină, înlănţuit.

Tunetele scuturară casa din temelii. Fulgerele pocniră, colorând cerul de afară în verde, apoi în galben, apoi în roşu. Furtuna era chiar deasupra lor. Primo Castorini se ridică şi, în luminile colorate care aprindeau încăperea, ochii lor se întâlniră şi se contopiră. Oare ce urmă era tunetul sau zgomotul acela venea de altundeva, din străfundurile lui Primo Castorini însuşi? Greu de spus.

Cu o mână, îşi scoase hainele ude. Se lipiră dintr-odată unul de celălalt, ca hârtia, într-o singură bucată. Ştiau că era inutil să mai reziste. Cămaşă, pantaloni, chiloţi, ba chiar, uimitor, şi şosete şi pantofi. Nimic n-avea să le mai stea în cale. Nici speranţă şi amânare, nici blesteme şi agitaţie, nici stânjeneală. Ochii negri ai Fernandei Ponderosa se deschiseră larg pentru o clipă. Era prima oară când renunţa la tot. Se simţi ridicată din apă. Era precum Afrodita care se înălţa din valurile mării. Apa se scurse de pe corpul ei în şiroaie care se prelinseră pe podea.

Cu un răpăit ca de artilerie, picăturile usturătoare de ploaie, mari cât oul, pocniră la contactul cu olanele acoperişului. În sfârşit, ploua. Şi ce mai ploaie!

Primo Castorini o ducea pe Fernanda Ponderosa din baie spre dormitor.

CAPITOLUL CINCI

Printr-un oarecare joc de lumini, siluetele contorsionate ale Fernandei Ponderosa şi lui Primo Castorini fură mărite la proporţii gigantice şi proiectate prin fereastra dormitorului pe ecranul schimbător al cerului din ce în ce mai apropiat.

Afară, ploaia cădea în rafale. Şiroia pe suprafeţele pârjolite care o absorbeau instantaneu. Oricui ar fi fost destul de nebun să rămână afară, în ploaie, i-ar fi rămas pe piele urme de neşters. Nu era ploaia binevoitoare în care locuitorii

orașului visaseră să danseze. Era o ploaie răzbunătoare.

Între timp, cei doi morți-vii treziți de lumina albă se îndreptau spre casele lor. Primul ajunse iubitul meu. Fără ochelari, era un miracol însuși faptul că ajunsese. Motoreta îi rămăsese fără combustibil la vreo trei kilometri și fusese obligat să parcurgă restul drumului pe jos. Picăturile mari de ploaie îi mușcau fața și trupul prin materialul subțire al pijamalei, dar el nu simțea. Nu era conștient de nimic altceva, decât de gândurile lui legate de Fernanda Ponderosa, care, necruțătoare cum erau, îl făceau să meargă mai departe. Era consumat de o gelozie mult prea mare pentru a fi suportată. Ea era cea care-i mișca picioarele stăruitor, ca o umbră suprasaturată, și-i turna otravă în urechi atât de tare, încât acoperea sunetul de goarnă al furtunii. Umbra îi spunea că în noaptea aceea avea să comită o crimă. Iar el credea cu tărie acest lucru.

Fidelio Castorini avansa destul de încet. Corpul său avusese de suferit în toate acele luni în care zăcuse în peșteră. Acum era trupul unui om bătrân. Cărările și trecătorile din munți, devenite acum înșelătoare din cauza ploii, se întindeau în așteptarea lui, care căzu de mai multe ori, alegându-se cu niște răni înfiorătoare.

Arcadio Carnabuci nu mai vedea nimic limpede, ochii lui fiind a doua oară întunecați de ploaie. Aproape că-i venea să creadă că ploaia făcea parte din conspirația pusă la cale împotriva lui. Vederea slabă făcea ca starea de coșmar a nopții și furtuna să-i pară și mai de coșmar. Forme monstruoase își făceau apariția din umbră, îl îngrozeau, dispărând apoi ca prin minune. În sfârșit, găsi casa pe care o căuta. Se rătăcise din cauza propriei sale case, care nu mai era acolo unde o lăsase; dar, după ce merse de mai multe ori în cerc, reuși să dea de casa familiei Castorini, cufundată în întuneric, suspendată între frânturi de fulgere.

În timp ce înainta spre casă clătinându-se, umbra

diabolică aşezată pe umărul lui îi spuse lui Arcadio Carnabuci să se înarmeze. Pentru o crimă, avea nevoie de o armă.

— Dacă tăietorul de porci îşi face apariţia în seara asta, va muri, zise vocea gravă.

Dând din cap ca hipnotizat, Arcadio apucă o piatră mare, de care se împiedicase în curte. Era de fapt Olga, broasca ţestoasă, care-şi rehidrata pielea în noroi. Tremurând, ea îşi trase înapoi în carapace capul, picioarele şi coada, ridicând spre cer, ca orice mamă, o rugăciune pentru siguranţa puilor ei.

Fulgerul ilumină scena, de astă dată cu o lucire galbenă ca iperita. În acea clipă de lumină orbitoare, Fidelio Castorini dibui uşa casei şi se îndreptă spre ea. Ajunsese acasă. În sfârşit, ajunsese acasă. În acea fracţiune de secundă de lumină orbitoare, ochii lui Arcadio Carnabuci se concentrară şi-l zăriră pe tăietorul de porci în spate, îndreptându-se spre casă.

— Iată-l! strigă vocea.

Se confirmau astfel cele mai rele temeri ale lui Arcadio Carnabuci. În tot acel timp, cât zăcuse în infirmerie, pe bună dreptate se temuse de acel diavol seducător. Spera ca lucrurile să nu fi ajuns prea departe în absenţa lui. Măcelarul trebuia să moară. Era convins de asta. Altă cale nu era. Alergă frenetic înainte şi lovi cu broasca ţestoasă drept în capul lui Fidelio. Acestuia îi scăpă un strigăt înfiorător. Iar în strigătul acela, amplificat de infernul nopţii zgomotoase, erau cuprinse toate angoasele lui diabolice din clipa în care devenise conştient de starea în care se afla.

Arcadio Carnabuci încercă şi el să strige, dar nu se auzi nimic. Îşi pierduse vocea pentru totdeauna, singurul efect de durată al bolii sale. Nu avea să mai vorbească şi să mai cânte niciodată. Silueta măcelarului se prăbuşi peste Arcadio Carnabuci, făcându-l pe acesta să încerce din nou să ţipe. Sau

poate că, în tot acest timp, asta făcuse: încercase să ţipe. Cine poate şti?

Fulgerul lovi din nou, dar de astă dată lumina dură, verde şi nefirească, şi numai datorită ei Arcadio Carnabuci văzu greşeala pe care o comisese. Nu era tăietorul de porci. Deşi trăsăturile lor erau identice văzute din spate, din faţă erau diferiţi. Acest personaj avea o barbă stufoasă crescută până la genunchi. O claie de păr ca un tufiş. Toată lumea ştia că măcelarul avea şi el o claie de păr, dar mai mică în comparaţie cu ce vedea el acum. Iar în gura din care se prelingea un firişor de sânge erau dinţi mari, ca nişte colţi, care sădiră în sufletul lui Arcadio Carnabuci mai multă groază decât orice altceva.

Fernanda Ponderosa şi Primo Castorini, aflaţi în scurta pauză dintre al şaptelea şi al optulea episod de dragoste, auziră ţipătul care sfâşie noaptea. Primo Castorini nu mai avea nicio grijă, dar Fernanda Ponderosa simţi tragedia şi se grăbi să se îmbrace, în ciuda încercărilor lui de-a o opri. Aşa că deschise şi el dulapul şi scoase câteva lucruri ale fratelui său, care încă mai atârnau pe umeraşe.

Ploaia se oprise brusc, lăsând aerul rece şi proaspăt. Tunetul se rostogolea deasupra muntelui, iar cerul rămăsese la fel de luminos ca pe timp de zi.

Cu respiraţia tăiată, amanţii îşi făcură apariţia pe scena măcelului chiar în momentul în care eu intram în curte în plin galop, împreună cu stăpâna călare pe spinarea mea. Eram urmate de sunetele sirenelor care anunţau sosirea unui camion plin cu ofiţeri de la carabinieri şi a ambulanţei conduse de Irina Biancardi, însoţită de Gianluigi Pupini.

Iubitul meu, care încă mai scotea un strigăt mut, păru răscolit, mai ales când observă relaţia evidentă dintre ea, pe care continua s-o privească drept mireasa lui, şi tăietorul de porci, care era mai mult decât în viaţă.

— Fidelio! urlă Primo Castorini, recunoscându-şi fratele,

în ciuda aparenţei sale de lup, şi aruncându-se în genunchi lângă trupul său.

— Silvana! murmură Fidelio la vederea Fernandei Ponderosa. Te iubesc, adăugă el cu ultima-i suflare şi muri îndată.

Olga, broasca ţestoasă, care avea răni îngrozitoare, muri şi ea, lăsând în urmă şapte pui orfani.

Curtea se umplu dintr-odată de oameni. Mecanismul nostru de răspândire a zvonurilor e mult mai eficient decât cel din alte regiuni, iar locuitorii oraşului nostru nu întârziară să-i asculte chemarea. Unii purtau pijamale şi cămăşi de noapte, cei mai mulţi erau sumar îmbrăcaţi, pentru că-şi aruncaseră veşmintele de dormit de multă vreme, din cauza căldurii. De obicei, o crimă îi adună pe oameni laolaltă, mai ales când se întâmplă pe treptele casei tale. Locuitorii nu mai simţiseră niciodată o asemenea camaraderie, fiind obişnuiţi mai degrabă să se înjunghie ionii pe alţii.

— Arcadio Carnabuci, criminal! Cine ar fi crezut?

— Întotdeauna mi s-a părut ciudat.

— Ce norocoşi am fost c-am scăpat, dragi vecini.

— Domnul fie lăudat!

Un val de emoţie scutură mulţimea când iubitului meu îi fură puse cătuşele. Am încercat să-mi croiesc drum până la el, să-l consolez, dar eram legată la rândul meu, de astă dată cu o frânghie. Deşi privirile mele erau nedezlipite de el şi pline de iubire, el nu avea ochi decât pentru Fernanda Ponderosa, care nu avea ochi decât pentru Primo Castorini. Speranza Patti, care purta o cămaşă de noapte peste măsură de provocatoare pentru o femeie de vârsta şi greutatea ei, se uita cu ochii înrouraţi la iubitul meu şi, dacă n-aş fi fost legată, mai mult ca sigur aş fi muşcat-o pe urâtă de fund cu dinţii mei mari.

În timp ce trupul lui Fidelio Castorini, care se întorsese

din moarte numai pentru a muri din nou, era depus în ambulanţă, picioarele iubitului meu se mişcau fără tragere de inimă între cei doi tineri ofiţeri îmbrăcaţi în pantaloni strâmţi, cu vipuşti roşii late pe părţi. Fu înghesuit în spatele maşinii de carabinieri, uşa trântită şi apoi zăvorâtă pe dinafară şi singura imagine a lumii din afară pe care o mai primea era prin ferestruica zăbrelită care-i oferi chipul Speranzei Patti, şoptindu-i:

— O sa te aştept. Pentru totdeauna.

Dac-aş fi putut eu să mă eliberez de funie!

CAPITOLUL ŞASE

Dezastruoasa furtună îi redase regiunii noastre echilibrul obişnuit. Soarele era binevoitor, nu mai pârjolea şi-şi făcea deja bagajele pentru vacanţa de iarnă. Huruitul de sub pământ încetase şi nu ne mai temeam de cutremure. Iarba crescu din nou verde, nu cafenie. Animalele erau din nou hidratate. Oile îşi pierdură hainele albastre, eliberându-le pe cele albe şi pufoase de dedesubt. Caprele şi vacile începură să dea din nou lapte. Cei care făceau brânză de-a lungul şi de-a latul regiunii începură s-o lege din nou. Cârtiţele începură să sape din nou. Şoarecii să roadă. Albinele să bâzâie. Păsărelele să ciripească. Apa să curgă în râuri, izvoare şi cascade. Lacul se umplu la loc şi lebedele îşi reluară plutitul pe suprafaţa lui. Păstrăvii cei pestriţi îşi scoaseră buzele ca de cauciuc şi prinseră iar muştele care-şi reluaseră zborul.

Locţiitorii puteau să-şi vadă iar de treburile lor obişnuite. Cu excepţia lui Luigi Bordino. De dimineaţă, fu găsit mort, iar Susanna refuză să se uite în ochii soţului ei. Cadavrul avea capul scufundat într-un lighean de aluat cu aromă de pere, din care urma să fie modelată o pâine gustoasă, dar pentru Fernanda Ponderosa. Susanna insistă că fusese lovit de

fulger, dar Melchiore nu era chiar atât de sigur. În bucătărie fuseseră deja instalate cuptoare electrice de înaltă tehnologie, iar zugravii lucrau de zor, modificând firma de la intrare. *Susanna Bordino,* scriau pe ea cu litere mari, caligrafiate cu ornamente. Era ca şi cum Luigi Bordino nici n-ar fi existat vreodată. Şi totuşi, ea comisese o crimă de care nu era nevoie.

Trăgeam căruţa ornată cu panglici şi boboci de trandafiri, în care luaseră loc îmbujoraţii şi proaspăt-căsătoriţii Concetta şi Amilcare Croce, îndreptându-se spre casa lor de pe Via Alfieri. În drumul nostru, am trecut pe lângă Sancio, catârul familiei Castorini, priponit în faţă la „Porcul Fericit", care molfăia o frunză proaspătă şi verde de ferigă. Îmi aruncă o privire lungă din ochii lui leneşi, o privire care mă lovi în moalele capului. Mă cuprinse un fel de dragoste cum nu mai simţisem niciodată. Într-o secundă de revelaţie, am înţeles întregul univers. Nu-l iubisem niciodată pe Arcadio Carnabuci. Totul fusese o greşeală îngrozitoare. Îl iubeam, de fapt, pe Sancio şi în ochii lui se citea că dragostea mea era împărtăşită.

Smulgându-mi privirea de la noua şi tandra mea iubire, am observat că biblioteca oraşului era închisă. Speranza Patti îl urmase pe Arcadio Carnabuci în capitala districtului, unde se folosea de legăturile dobândite pe linie de serviciu şi-şi umplea timpul cu vizite făcute în numele lui până la cel mai înalt nivel. Nu avea să renunţe niciodată la misiunea ei de a-i reabilita numele şi de a-i obţine eliberarea din *carcere.* Zăcând în celulă, Arcadio Carnabuci îşi dădu seama de greşeala sa fatală. Femeia viselor lui nu era Fernanda Ponderosa, ci Speranza Patti. Le încurcase numele. Ce prost fusese. Un prost şi jumătate.

În ziua aceea, Fernanda Ponderosa nu mai veni la lucru la „Porcul Fericit". Afară se formase deja coada, înainte ca Primo Castorini să deschidă obloanele şi să ridice storurile

care întunecau ferestrele. Ferma de Porci Pucillo fusese decimată de un fulger în noaptea dinainte şi, cum temperaturile scăzuseră, toată lumea din regiune poftea după şuncă. Primo Castorini lucra mecanic. Mintea lui era suprasaturată de Fernanda Ponderosa. Se simţea vinovat, ştiind c-ar fi trebuit să jelească moartea fratelui său, dar îşi spunea că-l jelise deja. Încă mai simţea mirosul Fernandei Ponderosa pe pielea lui. Fiecare particulă microscopică de aromă pe care o creaseră împreună exploda acum în junii lui şi vaporii îi pătrundeau în nări. Iar în acele momente gemea, amintindu-şi extazul, făcându-i pe cei care cumpărau şunca să dea din cap cu indulgenţă, să-şi facă semne cu ochiul şi să-şi dea coate unul altuia. Retrăia neîncetat fiecare moment al nopţii. Simţea din nou fiecare orgasm extraordinar. Nu-şi putea împiedica buzele să zâmbească şi nici nu dorea să le împiedice.

Dar apoi începu să-l roadă teama. Nu suporta să fie fără ea. Ce-i drept, el venise mai devreme. Ar fi trebuit ca ea să-l urmeze. Unde era? Simţi un fior de panică. Nu şi-l putea explica. Apoi îşi dădu seama că motivul era dragostea. Nu mai trăise niciodată aşa ceva. Simţi că-i venea să cânte. Apoi îşi scoase ceasul şi se uită la el. Ar fi trebuit să ajungă în orice moment. Dar ea nu veni.

În timp ce servea legiunile de clienţi care luaseră cu asalt magazinul, ştia că trebuia să se ducă la ea – chiar atunci. Fusese un prost că nu se dusese mai devreme. Pierduse o oră întreagă în care ar fi putut să fie cu ea. O oră pe care n-o mai recupera niciodată. Era supărat pe el însuşi. Aşa încât plecă, lăsându-i singuri pe clienţi. Cetăţenii se uitară unii la alţii, nevenindu-le să creadă, apoi începură să-şi ia singuri şunci. Cât ai fi zis *şuncă,* hoţii Nellinos umplură un camion întreg.

Călătoria de cinci minute până acasă fu cea mai lungă din toată viaţa lui Primo Castorini. Desigur, simţea teamă. Toţi

îndrăgostiţii sunt temători. În mare măsură, face parte din meseria lor. Iar cea mai mare nerăbdare era aceea de a fi cu ea.

S-o îmbrăţişeze. Să se îngroape în ea. Să-i inspire parfumul. S-o sărute la nesfârşit. Să-i mângâie trupul. Să se înece în ea. Apoi fu din nou cuprins de panică, numai că de astă dată mult mai rău. Plecase. De-asta nu venise la magazin. Îl părăsise. Dispăruse. Şi nu avea s-o mai revadă niciodată. Un ecou de teroare zdrobită se auzi înăuntrul lui. Cum de putea suporta?

Se apropie în fugă de casa cea veche. Văzu un camion parcat în faţa curţii. Nişte bărbaţi încărcau unicornii, candelabrele, statuile, orologiul, bananierii, cuferele de stejar, tot felul de lucruri. Văzu, dar nu-şi îngădui să accepte. Ochii lui înfometaţi o căutau, panica ridicându-se în el ca o maree. Plecase. Chiar plecase.

Nu. Era aici. Încă mai era. Nu plecase. Totul era în regulă. Totul era din nou în regulă. Inima lui se mări, provocându-i o durere ascuţită care-l înţepă ca o săgeată ce-i străbătea pieptul.

În dimineaţa aceea, Fernanda Ponderosa îşi luase, în sfârşit, adio de la Silvana şi, chiar dacă sperase că sora ei ar fi avut ceva să-i spună înainte de plecare, se lovise din nou de tăcere. Acum, accepta fără amărăciune că Silvana avusese dreptate de la bun început: moartea nu putea rezolva lucrurile dintre ele; nu putea schimba nimic.

Se aplecă sub smochin, netezind pământul de deasupra mormântului broaştei ţestoase. Tăietorul de porci alergă spre ea şi o ridică în braţe, dorind s-o ţină aşa pentru totdeauna, sau cel puţin pentru multă, multă vreme, dar o uşoară contractare a muşchilor corpului ei îl făcu s-o lase înapoi cu picioarele pe pământ.

Ochii ei nu-i spuneau nimic. Dar conştiinţa lui avea toate răspunsurile, iar el îşi ura conştiinţa, dorind s-o poată

smulge din el şi s-o arunce. Cu multă vreme în urmă, ea spusese că avea să rămână doar până când s-ar fi întors Fidelio. Iar Fidelio se întorsese. Şi acum ea pleca. Nimic mai simplu.

Îi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor şi merse înspre camion, unde bagajele fuseseră încărcate şi erau gata de plecare. Ştia că nu putea face nimic pentru a o determina să rămână. Ar fi făcut orice. Dar nu era suficient.

— Unde te duci?

Era surprins de sunetul propriei voci. Era vocea lui obişnuită. Aproape obişnuită.

Şoferul porni motorul.

— Prea multe întrebări, îi răspunse ea cu o jumătate de zâmbet.

Şi el nu mai putu decât să privească în urma camionului, care străbătu curtea, ieşi în drum şi plecă.

— Numai una, reuşi să spună.

Dar ea plecase.

Sfârşit

Un basm pentru oameni mari, de o imaginaţie debordantă, care celebrează peisajele mirifice ale Italiei şi excentricităţile italienilor. O naraţiune plină de răsuciri din condei, umor şi delicii inedite.

Arcadio Carnabuci, un cultivator de măslini italian care se simte însingurat, sădeşte câteva seminţe ale iubirii, fără să-şi închipuie nici o clipă ce haos vor declanşa fructele magiei lui. Fernanda Ponderosa, femeia voluptuoasă din visurile sale, scapă neatinsă de vrajă, în schimb Gezabel, o catâroaică vrednică, între două vârste, se îndrăgosteşte de el din vârfurile urechilor până la copite. Dintr-odată, măcelarul şi brutarul cochetează cu ideea crimei pasionale, doctorul şi asistenta lui se dedau la nebunii împreună, iar un nou-născut se transformă în înger. Pe când sătenii pendulează între iubire şi război, câteva fenomene ieşite din comun vin să aţâţe atmosfera şi aşa febrilă, făcând ca marile pasiuni să se consume la temperaturi ce depăşesc arşiţa verii meridionale.

LILY PRIOR este autoarea unor romane de succes, traduse în peste treizeci de limbi. Mare admiratoare a gastronomiei şi culturii italiene, Prior a călătorit mult în Italia, mai ales în Sicilia. În limba română i-a mai fost publicat romanul *Cab*... şi se află în curs de apariţie *La Cucin*...

www.lilyprior.com

LEDA, *imprint al* **GRUPULUI EDITORIAL CORINT**

Design: Iulian Frăţilă / Imagine: Salvador Dalí, *The Meditative Rose* © VISARTA Bucureşti, 2010 cu acordul VEGAP Madrid

recomandat de: 121.ro

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-973-102-195-9

www.edituracorint.ro